

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 11

BİRİNCİ BÖLÜM

EKONOMİ VE SİYASETTE MAFYALAŞMA 15

I. EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEM 15

Ezen ve Ezilen Ülkeler Kamplaşması • "Serbest Piyasa"
Dedikleri • Kapitalizmde Patron-Şirket-Devlet İlişkileri •
Kuvvet Politikası Ne Zaman Temel Güdü Oldu • Emper-
yalizm ile Demokrasi Karşıtlığı • Vahşi Kapitalizme Dö-
nülebilir mi? • Siyasal Kuvvet Dengelerindeki Değişiklik
• Emperyalizmin Azamî Sömürü Eğilimi • Batı Kapitaliz-
mi Yekpare mi? • Sürdürülemeyen Üstünlük Kuramı

II. EMPERYALİST SİSTEM İLE TÜRKİYE İLİŞKİLERİ 31

Türkiye'yi AB Kapısına ABD Bağladı • Türkiye Zengin-
ler Kulübü'nde Değil, Ezilen Dünya'da • AB-Türkiye
Dostluğu Nasıl Gerçekleşir • Millî-Gayrimillî Ayrışması •
"Sivil" Darbe Modeli • Silahlı Darbe Modeli

III. SİSTEMİN MAFYALAŞMASI 45

Çürüyen Kapitalizm • Türkiye'de Mafya Ekonomisi •
Mafya-Gladyo'nun Derin Devleti: SüperNATO • Hukuk
Sisteminin ve Yargının Çöküşü • Demokrasinin Mafya
Diktasına Dönüşmesi • Sistem Kendi Halkını İmal Ediyor
• Sandığa Kapatılan "Demokrasi" • Sistem, Üretime ve
Hayata Karşı • Kapitalizmin Altın Vuruşu • 21. Yüzyılın
Devrimler Çağı

IV. STRATEJİ 60

Stratejik Hedef ve Mevzilenme • Kemalist Devrim'in Ta-mamlanması

İKİNCİ BÖLÜM

KÜRESELLEŞME VE MİLLÎ GÜVENLİK 63

I. KÜRESELLEŞME 63

Farklı Pencereler • Küreselleşme Sürecinde Derinleşen
Kamplaşma • Küreselleşmenin Neresi Kaçınılmaz • Millî
Devletlerin Miadı Dolmadı • Küreselleşmenin Sözlük An-
lamı ve Özel Tarihî Anlamı

II. DÜNYADAKİ KAMPLAŞMA VE GÜVENLİK 71

Karşıt Kampların Karşıt Stratejileri • Gelişmiş Ülkelerin
Tehdit Algılamaları • Gelişmekte Olan Ülkelerin Tehdit
Algılamaları • Öncelikli Tehdit • İthal Değil Millî Tehdit
Algılaması

III. GÜVENLİK STRATEJİSİ 79

Stratejik Karar: Millî Devleti Sürdürme İradesi • "Batı ile
Bütünleşme" Hurafesi • Belirleyici Olan Daima İç Dina-
miktir • Kolektif Güvenlik Eğilimi • Bölge Merkezli Po-
litika ve Avrasya İttifakı

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KÜRESEL MAFYANIN YEREL YÖNETİM SİSTEMİ 93

I. YEREL YÖNETİMLERİN YENİDEN DÜZENLENMESİ 93

Merkezin ve Yerelin Tarih İçindeki Değişken Rolü • En
Merkezin Merkeze Karşı Yerelle İttifakı

II. YENİ KAMU YÖNETİMİ

DÜZENİNİN GETİRDİKLERİ 95

1. Yerelde Fiilen Mafya, Cemaat ve Bölücü Örgüt Hükü-metleri Kuruluyor • 2. Dünya Merkezinin Diktası Getiri-

liyor • 3. Kamu Hizmeti Ortadan Kaldırılıyor • 4. Memur Kiyımı Yapılacak • 5. Türkiye'yi Parçalamanın Hukuki Zemini Döşeniyor • 6. Türkiye, AKP ile PKK Arasında Parselleniyor • 7. Millî Devrimci Kültür Tasfiye Ediliyor • 8. Millet Çözülüyor ve Dağıtılıyor • 9. İç Savaşın Önko-şulları Hazırlanıyor • 10. Millî Devlet Tasfiye Ediliyor

III. "KAMU YÖNETİMİ REFORMU"NUN

BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİYLE BAĞLANTISI 100 Diyarbakır'ı Kukla Devletin Merkezi Yapma Girişimi

IV. TEK ÇÖZÜM:

KEMALİST DEVRİMİ TAMAMLAMAK 101

Devrimci Merkezîyetçilik • Atatürk'ün Demir Süpürgesi Kendi Yerel Hareketimizi Yaratmak Durumundayız DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SİSTEMİN DENETİM AĞI: HAÇLI İRTİCA 104

I. DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE GERİCİLİĞİN EKSENİ 104

II. ABD'NİN TAYYİP OPERASYONU 106

Gelenekçi-Yenilikçi Ayrışması • Tayyip Erdoğan'ın Wolfowitz'e Mektubu

III. POWELL'IN İSLAM CUMHURİYETİ 107

Türk Milletine İrtica Brifingi • Haçlı İrticanın İcraatı • Powell'in Halkı

BEŞİNCİ BÖLÜM

MAFYOKRASİNİN KAOSU DENETLEME ARAÇLARI:

VATANSIZLIK VE ANARŞİZM 111

I. ANARŞİZMİN SERÜVENİ: SARAY SOYTARILIĞINDAN

KÜRESELLEŞMENİN KİŞKİRTİCİ AJANLIĞINA 111

II. ANARŞİZM NEDİR? 112

İdeoloji Değil, Doktrin • Kuramayan Yıkamaz • Yükselişin Değil Alçalışın Doktrini • Çöken Hâkim Sınıfların

Aleti • Gerici Safsata • Soyut Devlet Düşmanlığının Karşıdevrimci Karakteri • En Aşırı Kendiliğindencilik • En

Aşırı Bencillik ve Bireycilik • Yabancılaşma, Karamsarlık

ve İntihar • Bırakılan Tek Değer: İhanet • Tarihin Anarşiz-me Açık Bıraktığı Tek Kapı: Kışkırtıcı Ajanlık •

İnsanlık Tarihinin En Gerici, En Karşıdevrimci Doktrini

III. KÜRESEL MAFYALAŞMA DÖNEMİNDE

ANARŞİZMİN GÖREVİ 127

Yeniden Piyasaya Sürüldü • Devletsizleştirmenin Aleti • Milleti Birbirine Bağlayan Bütün Değerlerin Dinamitlen-mesi • Kaosun Patlayıcı Maddeleri • Sivil İtaatsizlik • Be-yaz Saray'ın Soyтары

ALTINCI BÖLÜM

ÖNÜMÜZDEKİ KAVŞAK 135

I. ALTI KESİŞEN 135

Birinci Kesişen: ABD Irak'ta Yeniliyor • İkinci Kesişen: Avrupa ve Diğer Büyük Devletler Atağa Kalkıyor • Üçüncü Kesişen: Irak'ın Komşuları İnisiyatif Kazanıyor • Dördüncü Kesişen: Dick Cheney Savaş Çetesinin İktidarı Sallanıyor • Beşinci Kesişen: Türk Milleti ve Ordusu ABD Güdümlü "İslam Cumhuriyeti" Planını Çökertiyor • Altıncı Kesişen: Ayak Sesleri Gelen Ekonomik Kriz Ko-şullarında Tayyip Erdoğan Yönetiminin Sonu Gözüktü

II. KAVŞAK 140

Kavşaktaki Olası Gelişmeler • ABD Türkiye'yi Büyük Ortadoğu Planı'na Katmak Peşinde • Amerika'nın Yeni "Mutabakat"çıları • Türkiye'nin Önemini Satanların İki

Tezi • ABD'ye Türk Ordusu ile "Mutabakat" Sunuşu • Büyü-şük Ortadoğu Projesi ve "İslam Cumhuriyeti" • Piyon Fe-dası • Kolay Olan ABD'ye Direnmek • Küresel Mafyanın Yeni Seçeneği ve Millîci Seçenek

SONUÇ: KUŞATMA NEREDEN VE NASIL YARILIR 151

I. KUŞATILMIŞ TÜRKİYE 151

II.	İKTİDAR MEVZİLERİNDEN KUŞATMA	152
III.	ABD'İN "İSLAM CUMHURİYETİ"	
	YÖNETİMİ GAYRİMEŞRUDUR	154
IV.	ZAMAN DAR	154
V.	KUŞATMA NEREDEN YARILIR	155
VI.	KUŞATMA NASIL YARILIR	157
VII.	MİLLÎ HÜKÜMET	159
	Millî Hükümetin Kurulması • Millî Hükümetin Program ve Stratejisi	
	KİTABIN TEZLERİ	163

ÖNSÖZ

Hangi çağdayız? İnsanlık kapitalizmin ya da "Modernizmin" ötesine mi geçti? Söylendiği gibi, gerçekten "Bilgi çağı" diye bir zamana mı geldik? Yoksa emperyalizm çağının son demlerini mi yaşıyoruz? Emperyalist-kapitalist sistem, mafyalaşmış bulunuyor. Bugün sistemin hâkim sınıfı, kapitalizmin yükseliş dönemindeki gibi, sa-nayı ve ticaret burjuvazisi değildir; emperyalizm döneminin malî sermayesi ise büyük ölçüde mafyaya dönüşmüştür. Sistem, üretim-den kopmuş ve sanallaşmıştır. Lenin'in kapitalizmin son aşaması dediği emperyalizmin üretimle ve insanla çelişmesi, bir çözüm noktasına ilerlemektedir. Mafyalaşma, kapitalizmin son aşaması olan emperyalizm döneminin son aşamasıdır. Yani: son aşamanın son aşaması! 1996 yılı Kasım ayında İşçi Partisi'nin çağrısıyla toplanan I. Ulus-lararası Avrasya Konferansı'ndaki konuşmalarında ve özel görüşme-lerde, bu tahlilimi özetlemiştim. Büyük ilgi gördü. Emperyalist-kapitalist sistemin mafyalaşmasını, daha sonra İşçi Partisi genel kongrelerinde ve çeşitli zeminlerde anlatmaya devam ettik. Özellikle Çiller Özel Örgütü başlıklı kitapta mafya sisteminin Türkiye pratiğinden bir kesiti ayrıntılı olarak ve belgeleriyle ortaya koyduk. TBMM Susurluk Komisyonu'na sunduğumuz, dosya ve belgeleri de içeren bu kitabın Kaynak Yayınları tarafından 1996-1997 yılları içinde altı basımı yapıldı.

11

Çiller Özel Örgütü'nde ortaya konan olguların teorileştirilmesi ve sistemdeki ilişkiler bütünü içindeki yerine oturtulması gerekiyor-du. Mafyokrasi, bu yöndeki on yıllık çabalarımızı özetlemektedir. Elinizdeki kitabın birinci bölümünde, sistemin mafyalaşmasını ekonomik ve siyasal boyutlarıyla inceliyoruz. Bu ilk bölümde gö-rüşlerimizi değerli dostumuz Erol Manisalı'nın tezleriyle tartışarak açıklıyoruz. Daha önce Teori dergisinin 2004 yılı Şubat ayında "Emperyalist sistemin mafyalaşması" başlığıyla çıkan yazımızı bu kitapta geliştirdik.¹

İkinci bölüm, mafyalaşan sistemin askerî tehdit boyutunu ele al-maktadır. "Küreselleşme ve Güvenlik" başlığını taşıyan bu bölüm, Org. Büyükanıt'ın bu konuda, "Küreselleşme ve Uluslararası Gü-venlik Sempozyumu"nda yaptığı açış konuşmasıyla tartışma zemi-ninde yazılmıştır.²

Üçüncü bölüm, küresel mafyanın yerel yönetim sistemi üzerine-dir. Bu bölümde, ABD ve AB'nin Türkiye'ye dayattığı "Kamu yö-netimi reformu"nu, emperyalizmin ezilen ülkelerde kurmak istedi-ği yerel yönetim modeli olarak inceliyoruz.

Dördüncü ve beşinci bölümlerde, sistemin ideolojik hegemon-ya-sı konusuna geçiyoruz. Çevreye gittikçe, dinsel gericilikle ve merkezlere yaklaştıkça kozmopolitizmle karşılaşyoruz. Sistemin geniş kitleleri denetim altına alma araçları, Haçlı irtica, vatansızlık ve Anarşizmdir.

1 Sayın Manisalı, bu yazıya Teori dergisinin Mart 2004 tarihli 170. sayısında, "Ba-tı kapitalizminin değişen yüzü" başlıklı bir cevap verdi.

2 Genelkurmay Başkanlığı'nca düzenlenen "Küreselleşme ve Uluslararası Güven-lik Sempozyumu", 29-30 Mayıs 2003 günleri İstanbul'da Harp Akademileri Ko-mutanlığı'nda gerçekleşti. Toplantının açış konuşmasını o zaman Genelkurmay 2. Başkanı görevinde bulunan Org. Yaşar Büyükanıt yaptı. Genelkurmay Genel Plan ve Prensipler Başkam Korg. Reşat Turgut ise, Sempozyumun ilk gününde, "Kü-reselleşmenin Askerî Boyutları ve Güvenlik Stratejilerine Etkileri" başlıklı bir bildiri sundu. Bu bildiri, Org. Büyükanıt'ın açış konuşmasını tamamlayan özellik-teydi. Bkz. Teori, sayı 163, Ağustos 2003.

12

Altıncı bölüm, önümüzdeki süreci incelemektedir. Altı kesişen saptıyoruz ve bu altı kesişen bir kavşakta buluşmaktadırlar. O kav-şakta dünyamızı, bölgemizi ve ülkemizi neler bekliyor, bu sorunun cevabını arıyoruz. Ve elbette sonuç bölümü, çözümlerle ilgilidir. Türkiye bu kuşatma-ıy nasıl ve nereden yaracaktır?

Son noktayı koyalım: Türkiye, haciz tehdidiyle karşı karşıyadır ve bu tehdidi bir devrimle aşacaktır. Devrim. Toplumların son ça-residir ve hızla oraya gidilmektedir. Buraya tarih düşüyoruz.
Gayrettepe/İstanbul 10 Haziran 2004
13

BİRİNCİ BÖLÜM

EKONOMİ VE SİYASETTE MAFYALAŞMA

I. Emperyalist-Kapitalist Sistem

Ezen ve Ezilen Ülkeler Kamplaşması

Erol Manisalı, dünya sistemi üzerine tahlilini ezen ülkeler ile ezilen ülkeler arasındaki çelişme üzerine kurmuştur. Manisalıya göre, Batılı kapitalist ülkelerde tekellerin çıkarı ile ülkenin çıkarı arasında uyum vardır.¹ Emperyalist tekeller, sokadaki ada-ıma da yarar sağlamaktadır.² Hatta merkez ülkelerdeki muhalifleri bile sistemin parçası haline gelmişlerdir.³

Manisalı'nın da önemle saptadığı gibi, ezen-ezilen millet çeliş-mesi, kendisini özellikle kapitalizm ile millî devlet arasındaki mü-cadelede gösterir. "Kapitalizm, az gelişmiş ülkelerde güçlü devlet is-temez."⁴ Manisalı'ya göre, sistemin merkezini oluşturan ABD, faşist denecek derecede ulusaldır. Fakat aynı ABD, sistemin çevresindeki ülkelerin ulusal politika izlemelerine karşıdır.⁵ ABD'nin bağnaz ve saldırgan ulusallığı, çevre ülkelerin savunma konumundaki ulusallı-ğını ezmektedir. Sistemin başçelişmesi buradadır. Başka deyişle sis-

1 Erol Manisalı, Kapitalizmin Temel İçgüdüğü, Derin Yayınları, 2. basım, İstanbul, 2004, s.9. (Bu kitap, bundan sonraki göndermelerde Temel İçgüdüğü diye anılacak.)

2 Temel İçgüdüğü, s.54.

3 Temel İçgüdüğü, s.222.

4 Temel İçgüdüğü, s.71.

5 Temel İçgüdüğü, s. 123.

15

tem, bu noktada tıkanmıştır. İnsanlık bu düğümü, "dünya nüfusunu oluşturan büyük çoğunluğun göstereceği dirençle" çözecektir.⁶

Manisalı, daha 20. yüzyılın başında Lenin ve Mustafa Kemal'in de önemle saptadıkları gibi, dünyanın iki kampa bölünmüş olduğu gerçeğini dünya tahlilinin temeline yerleştirerek, sağlam bir teori inşa etmenin ilk şartını yerine getirmiştir.

"Serbest Piyasa" Dedikleri

Manisalı, ezen ülkelerin üstünlüklerini, ezilenler dünyasına en başta silahlı güçle dayattıklarını belirlemektedir. Ancak sistemin merkezi, çevre üzerindeki hâkimiyetini yalnız silahlı güçle kurmu-yor. Batı kapitalizminin üstünlüğünü sağlayan araç, ekonomik düz-lemde serbest piyasadır.⁷ Ne var ki, "serbest piyasa", dünya ölçe-ğinde rekabeti sağlamıyor ve sağlayamaz. Güçlüler, zayıfları orta-dan kaldırır. Sonuç olarak piyasa, rekabeti değil, tekelliliği yaratı-yor. Piyasada rekabeti gerçekleştirmek için, devlet müdahalesi ge-rekliyor.⁸ Manisalı, dünya ölçeğindeki "serbest piyasa" denen mekaniz-manın aslında tekellerin diktatörlüğünü örten bir perde olduğunu saptamaktadır.

Katılmadığımız nokta, Manisalı'nın emperyalist ülkelerin içinde "rekabetin esas olduğu" yönündeki görüşüdür.⁹ Oysa rekabet siste-mi önce kapitalizmin merkezlerinde çökmüş ve tekeller oluşmuş-tur. Bu tekeller, rekabet düzenini bütün dünyada tasfiye etmişlerdir. Emperyalist ülkelerde devlet müdahalesi, rekabeti sağlamak için değil, fakat tekellerin birbirlerini bütünüyle ortadan kaldırmalarını önlemek içindir. Kuşkusuz bazı tekeller tasfiye olabilir. Ancak sis-temin, tek bir tekelin hâkimiyetine dönüşmesi mümkün değildir. O

6 Temel İçgüdüğü, s. 15-16.

7 Erol Manisalı, Dünyada ve Türkiye'de Büyük Sermaye, Derin Yayınları, 5. basım, İstanbul, 2004, s.110, 116. (Bu kitap, bundan sonraki göndermelerde Büyük Sermaye diye anılacak.)

8 Temel İçgüdüğü, s. 107 vd.

9 Temel İçgüdüğü, s.35 ve Büyük Sermaye, s.113.

16

zaman piyasa ve meta ekonomisi, başka deyişle kapitalizm ortadan kalkmış olur.

Sistemin tek bir tekele dönüşmesini önleyen, devlet müdahale-sidir. Bu müdahale, kaynakların piyasada verimliliğe göre dağılma-sı anlamında bir rekabet düzeni getirmiyor; var olan tekellerin dik-tasını pekiştiriyor

ve tekellerin ortak çıkarlarını sağlıyor. Emperya-list sistem, bu nedenle İkinci Dünya Savaşı ve sonrasında "tekelci devlet kapitalizmi" diye adlandırılmıştır.

Kapitalizmde Patron-Şirket-Devlet İlişkileri

Manisalı, günümüz kapitalizminde, patron-şirket-devlet ilişkile-rinde şirketlerin daha belirleyici ve egemen konuma geldikleri gö-rüşündedir.10 Artık şirketler, "devletin temel dayanağı" olmuşlar-dır." Yine Manisalıya göre, şirketler en büyük kâr değil, en büyük güç peşindedirler.12

Aslında bu saptama, emperyalist sistemde patron-şirket-devlet üçgeninde belirleyici olanın şirket değil, fakat şirketlerin devleti ol-duğuna işaret eder. Çünkü güç,' devlettedir. Gücün büyütülmesi devletle olur. Devletin şirketlere dayanması, daha doğrusu şirketle-rin çıkarını temsil etmesi de yeni bir olay değildir. Devlet, eskiden beri şirketlerin gücüdür ve şirketler de güçlerini devlet üzerinden büyütürler. Nitekim Manisalı'nın "Batı kapitalizminde dev şirket-ler, dev savaş arabaları haline gelmişlerdir" saptaması da, bunu doğrular.13 Dev savaş arabası, emperyalist devlettir. Burada şirket ile savaş arabası arasındaki ilişkide, savaş arabası belirleyicidir. Şirket grupları, bu nedenle devlet üzerinden en büyük güce ulaş-a-bilirler. Emperyalizmin, tekelci devlet kapitalizmi olarak adlandı-rılmasının bir nedeni de budur. Emperyalizm çağında devletin rolü ve müdahale alanı daha da genişlemiş ve güçlenmiştir.

10 Temel İcğüdü, s.30.

11 Temel İcğüdü, s. 10.

12 Temel İcğüdü, s.9.

13 Temel İcğüdü, s. 12.

17

Emperyalist sistem, büyük devletler arasında en sonunda silah-ların konuştuğu hegemonya mücadelesidir. Emperyalist devletin iş-levi, bu hegemonya mücadelesini yürütmektir. Burada şirket çıkarı değil, şirketlerin ağırlıklı kesimini temsil eden tekelci kapitalist devletin çıkarı belirleyici olur. Manisalı'nın kapitalizm için yaptığı "Patronların egemen olduğu şirketler devleti" tanımı da,14 bu gör-üşümüzü doğrular. Devlet, şirketlerden birini değil, büyük şirketle-rin ağırlıklı bölümünü temsil eder. Şirket kârının değil, gücün aza-mîye çıkarılması da bu sayede olur.

Kuvvet Politikası Ne Zaman Temel Güdü Oldu

Manisalı'ya göre, kapitalizm 21. yüzyılın başında yeni bir aş-a-maya girmiştir. Bu yeni aşamada, "güç ve egemenlik öğeleri tama-men yerleşmiş bulunuyor"; bir başka ifadesiyle "güç maksimizasyo-nu" (gücün alabildiğine büyütülmesi) temel icğüdü haline geliyor; güç ve egemenlik "Batı kapitalizminin odak noktasına oturuyor."15 Böylece kapitalizm, Manisalı'ya göre, yeni bir aşamaya giriyor.

Oysa güç ve egemenliğin sistemin temel güdüsü haline gelme-si, 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başıdır. Manisalı'nın kapita-lizm ile emperyalizm arasına eşit işareti koyması, 19. yüzyılın son-larından itibaren doğrudur. O tarihten beri dünyanın yeniden payla-şılması, ancak ve ancak silahlı güçle gerçekleştirilebiliyor. Dış tica-ret kapitalizmi döneminde, dünyanın paylaşılması henüz tamam-lanmamıştı ve ekonomik üstünlük yoluyla yeni sömür alanları ele geçirilmesi mümkündü. 20. yüzyılın eşiğinde başlayan emperya-lizm çağında silah üstünlüğü belirleyici önem kazandı. Ekonomik açıdan geriden gelen kapitalist devlet, ancak silah üstünlüğü kura-rak, dünyanın yeniden paylaşımını talep edebilirdi, bu yoldan raki-bini geçebilirdi ve ekonomik üstünlüğü de sağlayabilirdi. Bu ne-

14 Temel İcğüdü, s.30.

15 Temel İcğüdü, s.13 ve 15.

18

denle emperyalizm çağının ayırt edici niteliği, büyük devletler ara-sında en sonunda silahla çözülen hegemonya mücadelesidir.

20. yüzyılın ilk yarısında 20 yıl arayla patlayan iki dünya sava-şı, bunu kanıtlar. Dünyanın yeniden bölüşülmesi, silahla belirlen-miştir. Bu nedenle büyük kapitalist ülkeler, azamî silahlı güç inşası-nı, 20. yüzyılın eşiğinden başlayarak, esas politika olarak belirle-miş ve uygulamışlardır. Birinci ve İkinci Dünya Savaşı öncesinde Almanya'nın ve rakiplerinin silahlanması, İkinci Dünya Sava-şı'ndan sonra iki süper devletin silahlanması ve bugün ABD'nin ta-rihin en büyük şiddet aygıtını kurması, hep bu kuvvet politikasının uygulamalarıdır. Çünkü emperyalizm çağıyla birlikte azamî sömü-rüyü sağlayan esas etken, silahlı güçtür. Çünkü ekonomik yayılma ve güçlenmenin başlıca etkeni silahlı güçtür. ABD, dolar imparator-luğunu 20. yüzyıldaki "güç ve egemenlik" politikasıyla gerçekleştirmiştir.

Manisalı'nın Güç-Egemenlik-Tüketim Sonsuzluğu şeması da açıklanmaya muhtaçtır veya biz anlayabilmiş değiliz.16

Birincisi, tüketimi belirleyen, önce üretimdir; üretim olacaktır ki tüketilebilsin. Ve kapitalist sistem, bir üretim darboğazına girmiştir.

İkincisi, tüketimi belirleyen piyasadaki taleptir; başka deyişle ücretler, maaşlar, çiftçi gelirleri ve talebi yaratan diğer gelirlerdir. Kapitalizmin darboğazı burada da kendini gösteriyor. Özellikle son küreselleşme saldırısıyla talebi belirleyen, dolayısıyla tüketimi belirleyen bütün etkenler, daha da aşağı çekilmektedir. Bu durumda kapitalist sistemde, "tüketim sonsuzluğu"ndan çok, talebi sınırladığı için tüketimi sınırlayan ve bu nedenle sürekli sermaye fazlası yaratan temel kriz etkeninden söz etmek daha doğru olur. Bu nedenle kapitalizmin talebi (tüketimi) sınırlamak zorunda olması, ona son tahlilde güç ve egemenlik sağlamamakta, tersine sistemin temellerini oyan bir işlev görmektedir. Nitekim Keynesgil iktisatçılar, sis-

16 Temel İlgüdü, s.1 1.

19

temin bu krizini talebi kışkırtan politikalarla aşmaya çalışmış ve bir dönem, sistemin politikalarını etkilemişlerdi.

Emperyalizm ile Demokrasi Karşıtlığı

Erol Manisalı, Batı'nın emperyalist sistemi ile demokrasi arasındaki karşıtlığın saptanmasına haklı olarak önem veriyor. Manisalı'ya göre, "Halk-devlet bütünleşmesi veya halkçılık veyahut da 'halkın egemenliği' kapitalist düzenin varlık nedeni ve felsefesi ile taban tabana zıttır."¹⁷

Demokrasiyi, 18 ve 19. yüzyıldaki gibi, serbest piyasa ve burjuvazinin egemenlik sistemi olarak tanımlamadığımız zaman, bu saptama doğrudur. Bu saptama, kapitalizmin emperyalizm aşamasında, hangi tanımı benimserseniz benimseyin daha da doğrudur.

Nitekim Manisalı, bu olguyu, emperyalizm ile Ezilen Dünya'nın ulusallığı arasındaki çelişme üzerinden özetle şöyle açıklıyor: Ulu-salcılık, emperyalizmin merkezlerinde faşizme götürür, faşistçidir. Ezilen Dünya'da ise ulusallık, dün Kemalizm çizgisinde, bugün örneğin Malezya'daki, Hugo Chavez'in Venezuela'daki veya Lula'nın Brezilya'daki uygulamalarında olduğu gibi, anti-emperyalizmdir, anti-faşizmdir.¹⁸

Faşistleşen ABD emperyalizmi, Ezilen Dünya'da ulusallığa karşı olduğu için, demokrasiyi de ezmektedir. ABD'nin Afganistan ve Irak işgalleri bunun son örnekleri oluyor.

Manisalı dostumuz, bu saptamalarıyla faşizmin emperyalizm eksenli olduğunu bir kez daha belirlemiş oluyor. Faşizm, yalnız emperyalist ülkelerde değil, Ezilen Dünya'da da emperyalizm eksenlidir. Ezilen Dünya ülkelerindeki hâkim güçler, dünya gericiliğinin merkezi olan emperyalizme, özellikle emperyalizmin en şoven ve en zalim güçlerine daha sıkı bağlandıkları oranda faşizme

17 Temel İlgüdü, s.57.

18 Büyük Sermaye, s.69.

20

yöneliyorlar. Demokrasi ise, ulusallık ile bağlantılıdır ve bu iki etken, birbirlerini güçlendirir. Emperyalizme daha bağımlılık, faşizm yöneltir., Daha fazla ulusallık ise, daha fazla demokrasi getirir.

Manisalı ile ayrıldığımız nokta. Avrupa gibi, emperyalist-kapitalist ülkelerde, içerdekiler için, "demokrasi" ve "insan hakları" bu-lunduğunu kabul etmesidir.¹⁹

Kanımca burada Manisalı, kapitalizmin yükseliş dönemine ait eski demokrasi teorisini bugüne uyguluyor.

Oysa kendisi, birkaç sayfa önce, kapitalizmin "demokrasiyi ve halkçılığı değil, oligarşiyi esas alan ve ancak oligarşik bir düzende gelişebilen bir iç dinamiğe sahip olduğunu" belirtiyordu.²⁰ Bu durumda o oligarşi, nasıl oluyor da kendi içinde demokrasi ve insan hakları uyguluyor?

Berraklaşsın diye belirtiyoruz, sanırız Erol Manisalı'nın da bir itirazı olmayacaktır, artık demokrasi ve insan hakları emperyalist kapitalist ülkelerin merkezlerinde, bütünüyle görüntüdür, sahtedir ve eskiden kalan bir kabuktan başka bir şey değildir. Hatta öze bakılırsa, millî devletlerini korumaya çalışan gelişmemiş ülkelerin, emperyalist merkezlere göre daha demokratik ilişkilere sahip oldukları açıkça görülmektedir. Emperyalist merkezler, özellikle ABD, artık kendi içinde ve dışında her türden gericiliğin ve demokrasi karşıtlığının eksenine haline gelmiştir. İlerici anlamda bir ulusallığın yaşayabildiği gelişmekte olan ülkeler ise, bugün dünyamızda demokrasi dinamiğinin görece var olabildiği alanlardır.

Demokrasiyi, rekabet çağındaki kapitalizm getirmişti. Çünkü gençlik çağındaki kapitalizm, köylüyü feodal bağlardan kurtarmıştı ve feodal devletlerle birlikte Ortaçağ ilişkisi ve kurumlarını tasfiye etmişti. Ancak kapitalizm, emperyalizm çağında, Ezilen Dünya'da ki her türlü gericilikle ittifak ederek, demokrasi karşıtlığına dönüşürken, yalnız denetlediği ülkelerde değil, kendi içinde de, demok-

19 Temel İlgüdü, s.57.

20 Temel İlgüdü, s.57.

21

rasinin kazanımlarını yok etti ve demokrasiyi içi havayla dolu renk-lı bir balona çevirdi. Bu rejim, artık demokrasi değil, fakat mafyok-rasidir.

İlerde sistemin siyasal yapısını tartışırken, bu görüşümüzü aç-a-çağız.

Vahşi Kapitalizme Dönülebilir mi?

Manisalı'nın kapitalizmdeki son nitelik değişikliği üzerine gö-rüşlerini tartışmak gerekiyor. Değerli dostumuz, dünyanın "İki ku-tuplu dengeden Batı kutuplu dengesizliğe geçerken, Batı kapitaliz-minin de 18. ve 19. yüzyıllardaki sömürge imparatorluklara dönüş-meye başladığını" ileri sürmektedir.²¹ Erol Manisalı, 21. yüzyılın başı olarak belirlediği yeni aşamayı sosyoekonomik açıdan şöyle tanımlamaktadır: "Batı kapitalizmi vahşi kapitalizmin bütün kural-larını uygulamaya başlamıştır."²² Kapitalizm "vahşileşmekte", "Vahşi kapitalizm geri dönmektedir."²³ "Avrupa kapitalizmi, 20. yüzyıl boyunca iç sömürüyü yavaş yavaş azaltmış ve dış sömürü-deki dengelemeler ile 'içeride' kapitalizmin vahşi yönünü büyük öl-çüde evcilleştirmiştir."²⁴ Erol Manisalı, vahşi kapitalizmi, "kapita-lizmin saf ve katıksız olanı" diye tanımlamaktadır.²⁵ Biz, Manisalı'nın 21. yüzyılın başında "Vahşi kapitalizme geri dönüş" tezine katılmıyoruz. Manisalı, vahşi kapitalizm kavramına, kimi yerde "vahşi" sıfatına vurgu yaparak, aşırı sömürü ve aşırı zu-lüm anlamını yüklemektedir. Kimi yerde ise, vahşi kapitalizmi, "18. ve 19. yüzyıldaki sömürge imparatorlukları" ve "katıksız kapi-talizm" belirlemelerinde olduğu gibi, tarihsel bir kategori olarak ta-nımlamaktadır.

21 Temel İçgüdü, s.6.

22 Temel İçgüdü, s.4.

23 Temel İçgüdü, s.VII, s.7.

24 Temel İçgüdü, s.34.

25 Temel İçgüdü, s.25.

77

Vahşi kapitalizm, kapitalizmin belli tarihsel evresidir. Buna Ma-nisalı'nın deyişiyle, "saf ve katıksız kapitalizm" de diyebiliriz. "Ka-tıksız kapitalizm", kaynakların kârlılığa göre dağıldığı rekabet dö-nemini ifade eder. Belli bir teknolojik düzey veri alınırsa, daha çok kâr elde etmenin biricik kaynağı, emeğin maliyetini düşürmektir. Daha verimli, daha kârlı işletme, bu açıdan işçiyi daha ucuza geti-ren işletmedir. Vahşi kapitalizm, bu nedenle işgücünün maliyetini düşüren kıyasıya rekabet düzenidir.

Bugün, kaynakların kârlılığa göre dağıldığı bir rekabet düzeni-ne geri dönüşmüyor. "18. ve 19. yüzyıl sömürge imparatorluklarına dönüş"ten söz etmek de, gerçeğe uymaz. 20. yüzyıl eşiğinde ortaya çıkan tekелci kapitalizmin bugünkü gidişatı, kârın verimliliğe göre dağıldığı bir piyasa ve rekabet sistemi yönünde değil, tam tersine tekelleşmeyi daha da yoğunlaştıran bir yöndedir. Kaynakları verim-liliğe, göre dağıtan mekanizma bütünüyle tasfiye edilmektedir. Ka-pitalizmin daha da gaddarlaştığı olgusu, vahşi kapitalizm ile karış-tırılmamalıdır. Çünkü vahşi kapitalizm, ağır sömürü koşullarını ifa-de etmekle birlikte, köylüyü feodal beye bağımlılıktan kurtardığı ve kaynakları kâra göre paylaştırdığı için, bir ilerleme dönemidir. Nitekim Batı'da demokratik devrimlerin önder sınıfı olan burjuva-zı, vahşi kapitalizmin rekabet sistemini getirmiştir. Ekonomide çok sayıda sermaye arasındaki rekabet, siyasal alanda rekabetin ("de-mokrazi") temelini oluşturmuştur. Bugünkü emperyalist sistem ise, kapitalizmin verimlilik mantığının çökmesiyle birlikte gaddarlaş-maktadır.

Vahşi kapitalizm, kapitalizmin yükseliş döneminin sistemidir. Bugünkü emperyalist sömürü ve zulüm ise, kapitalizmin çürüme ve çökme döneminin sistemidir.

Vahşi kapitalizmin hâkim sınıfı, öncelikle sanayi burjuvazisidir. Sanayi devrimi, vahşi kapitalizmle gerçekleştirilmiştir.

Bugünkü sistemin hâkim sınıfı ise, artık dünya ölçeğinde maf-yalaşmış olan malî sermayedir. Eşkiya dünyaya şimdilik hükümdar

23

olmuştur. Dünya mafyası, sanayi burjuvazisinin tersine karşıdev-rimcidir.

Bu nedenlerle rekabet sistemine dayanan vahşi kapitalizm ile emperyalist ilişkiler zemininde yaşanan bugünkü gaddarlaşma süre-cini aynı kavramla isimlendirmek yerinde olmaz. Vahşi kapitalizm kavramının tarihselliği, "vahşi" sözcüğünün propaganda değerine feda edilmemelidir. Kapitalizmin teorisini yaparken, vahşi sözcüğü-nün sözlük anlamı ile bilimsel-tarihsel anlamını ayırt etmek gerekir.

Kapitalizmin, 20. yüzyılda iç sömürüyü azaltması, kendi terci-hinin ürünü değildir. 19. ve 20. yüzyıl devrimler çağıdır. Emperya-list devletler, kendi ülkelerindeki işçi hareketini yatıştırmak için, Manisalı'nın da önemle vurguladığı gibi, daha Birinci Dünya Sava-şı öncesinde elde ettikleri dış sömürüden kendi emekçi sınıflarına pay vermeye başlamışlardı. 1917 Ekim Devrimiyle birlikte sosya-list devrimler insanlığın gündemine girmiş ve Sovyetler Birliği ku-rulmuştur. Arkasından Ezilen Dünya'da bizim İstiklâl Savaşı'mızla başlayan millî

kurtuluş savaşları birbirini izlemiştir. Kurulan millî devletler, emperyalizmin sömürsünü dizginlemiş ve sınırlamıştır.

Birinci Dünya Savaşı'nı izleyen yılları ve İkinci Dünya Savaşı sonrasını hatırlayalım; bazı gelişmiş kapitalist ülkelerde emekçi ayaklanmaları ve devrim girişimleri olmuş, öte yandan Sovyetler Birliği'nin varlığı ve millî kurtuluş savaşları, gelişmiş kapitalist ül-keleri "sosyal devlet" diye anılan politikalara zorlamıştır. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra bu sosyal devlet politikalarından vazgeçilmiştir. Çünkü dünya dengeleri değiştiği gibi, kapitalist ül-kelerin içindeki toplumsal hareket de iyice zayıflamıştır.

Görüldüğü gibi, iç sömürünün azaltılması, Batılı kapitalist dev-letlerin bir tercihi değil, fakat dıştaki ve içteki ilerici güçlerin zor-lamasıydı. Dünya dengeleri emperyalizm lehine değişince, bu poli-tikalardan vazgeçilmiş ve emekçinin maliyetini ucuzlatan özelleş-tirme, devleti küçültme, sosyal hakları kısıtlama, işçi kıyımı ve sen-dikasızlaştırma politikalarına yöneltmiştir.

24

Siyasal Kuvvet Dengelerindeki Değişiklik

Bütün bu değişiklikleri açıklayan, sistemin niteliğindeki de-ğişiklikler değil, fakat kuvvet dengelerindeki değişikliklerdir.

Peki sistemde yeni olan nedir, kapitalizm gerçekten yeni bir aş-a-maya mı girmektedir?

Kanımızca kapitalizm, toplumsal-ekonomik kuruluşun niteli-ğinde değişiklik anlamında yeni bir aşamaya girmiyor. Kapitalizm, hâlâ Lenin'in teorisini yaptığı gibi tekelci kapitalizm veya emper-yalizm adı verilen son dönemindedir. Başka deyişle, emperyalizm ve devrimler çağındayız.

Ancak 1990 yılından beri emperyalist sistemin siyasal dengele-rinde önemli değişiklikler görülüyor. 1990 öncesinde iki süper dev-let arasında çatışma ve dengenin bulunduğu iki kutuplu bir dünya-da yaşıyorduk. 1990 yılında Sovyet sosyal-emperyalizminin dağıl-ması üzerine ABD emperyalizmi atağa geçmiştir.²⁶

Emperyalizmin Azamî Sömürü Eğilimi

Emperyalizm, azamî sömürü eğilimidir. Yalnız bugün değil, es-kiden de böyleydi. Ancak azamî sömürü eğilimi, siyasal dengeler-le ve kuvvetlerle çevrelenmiştir. Emperyalist devletler arası çeliş-meler ve Ezilen Dünya devletleri, azamî sömürüyü sınırlar. O ne-denle emperyalist sistem, bir yönüyle emperyalist devletler arasın-da silahlı çatışmalara varan hegemonya rekabetidir; bir yönüyle de emperyalist devletlerin Ezilen Dünya'yı sömürgeleştirme girişimle-ridir. Bu açıdan azamî sömürü eğilimi, başka ülkeleri devletsiz bı-rakma eğilimi diye de tanımlanabilir. Çünkü başkasının devleti, iç pazarıyla, gümrükleriyle, destek ve teşvik uygulamalarıyla, dünya piyasası önünde bir engeldir; emperyalizmin azamî sömürü eğili-minin önüne set çeken bir barajdır. Millî devletler, emperyalizme

²⁶ Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin 1950'lerin sonundan başlayarak kapitalizme dönmesi konusunda bkz. Doğu Perinçek, Stalin'den Gorbaçov'a, Kaynak Ya-yınları, 3. basım, İstanbul, Ağustos 1991.

25

karşı kurtuluş savaşlarıyla kurulmuş ve emperyalizmin azamî sö-mürü eğilimini sınırlamışlardır.

1990 öncesinde ABD emperyalizmi, rakibi Sovyetler Birliği ta-rafından dengelendiği için, hem Avrupa ve Japonya gibi büyük ka-pitalist devletler, hem de Ezilen Dünya devletleri, geniş bir manev-ra alanına sahipti. ABD emperyalizmi, iki kutuplu dünya koşul-larında, Ezilen Dünya devletlerini ve görece zayıf kapitalist devlet-leri parçalama, dağıtma ve mümkünse sömürgeleştirme fırsatını bulamıyordu. Ancak rakibi Sovyetler Birliği'ni dağıttıktan, iki kez böldükten ve savunmaya ittikten sonra bu fırsatı yakaladığını düşü-nerek atağa geçmiştir.

Nitekim Manisalı da, kapitalizmin Soğuk Savaş sonrası koşul-larında yaşadığı "nitelik değişikliğini" aslında kuvvet ilişkilerinde-ki değişiklik olarak saptamaktadır: "İki kutuplu dünya düzeninde kapitalizmi Batı kutbu savunuyordu. Artık tek boyutlu dünyada Ba-tı, kapitalist boyutlu bir küresel düzen istemekte ve bunu zorlamak-tadır."²⁷

Erol Manisalı'nın da belirttiği gibi, değişiklik, 1990 sonrası si-yasal dengelerindeki köklü değişikliktir. Ancak bunu sistemin "ni-teliğinde" veya özünde bir değişiklik olarak tanımlamak yanlış olu-yor. Örneğin dış ticaret çağındaki kapitalizmden emperyalizme ge-çiş, gerçekten de bir nitelik değişikliği idi, çağ değişikliği idi.

Bu-gün çağ değişmemiş, fakat aynı çağın içinde kuvvet dengeleri de-ğişmiştir.

Batı Kapitalizmi Yekpare mi?

Erol Manisalı, tahlilinde genel olarak "Batı kapitalizmi" kavra-mını kullanmaktadır. Bu Batı kapitalizmi. ABD ve Avrupa'yı kap-samaktadır. Japon emperyalizmi bu Batı kapitalizmine dahil midir, dahil değilse niçin dahil değildir; bu konuda Manisalı'nın kitapla-

²⁷ Temel İçgüdü, s.38 vd.

26

rında bir açıklama bulunmuyor. Bu açıdan Batı, bir coğrafyayı mı belirliyor, yoksa bir sistemi mi belirliyor, Manisalı'nın teorisinde bu soru berraklığa kavuşturulmuş değildir.

Manisalı, 1930'lu ve 1950'li yıllarda Batı kapitalizminin kendi arasında paylaşım savaşı bulunduğunu, 1990 ve 2000'li yıllarda ise Batı kapitalizmi ile az gelişmiş dünya arasındaki çelişmenin ön plana geçtiğini saptamaktadır.²⁸

Manisalı'nın teorisinde, "Batı kapitalizmi", günümüzde yekpare gibidir, ABD emperyalizmi ile Almanya-Fransa merkezli Avrupa emperyalizmi arasındaki çelişmeler önemsiz görülmektedir. Örneğin Manisalı'ya göre, Irak'ı işgal kararını, Bush yönetimi değil, Batı kapitalizminin iç dinamikleri vermiştir; Avrupa kapitalizmi buna karşı çıkmamıştır; AB'nin yarısı Irak'ın işgaline dahil olmuştur; Almanya ve Fransa'nın derdi ise, "Niye ben değil de onlar gibisinden bir rahatsızlık"tır. Kazanan Batı kapitalizmi olmuştur.²⁹

Bizce, emperyalist sistemi yekpare gören bir tahlil benimseyecek olursak, önümüzdeki gelişmeleri açıklamada ciddi zorluklar çekeceğiz. ABD ile AB ve Japon emperyalistleri arasındaki ilişkiler, işbirliği yönünde değil, çatışma yönünde gelişmektedir. ABD'nin tek kutuplu dünya projesi, yalnız gelişmekte olan ülkeler için değil, Almanya-Fransa ikilisi, Japonya, Çin, Hindistan gibi büyük devletler için de ağır bir tehdit oluşturuyor. Burada, gevşek Avrupa Birliği tasarımı ile Almanya-Fransa ekseninde oluşan Birleşik Avrupa'yı birbirinden ayırmak gerekir. Nitekim gelişme de bu yöndedir. Öyle görülüyor ki, Almanya ve Fransa'nın meydana getirdiği tutarlı birlik, diğerlerinden kopacak ve ABD'ye karşı dünya ölçeğinde hegemonya mücadelesi yürütecek bir eğilim içine girecektir; girmeye başlamıştır bile. Almanya-Fransa eksenini, artık ABD'den çok Rusya ve Çin'e işbirliğine yönelmektedir. Bu eğilim, ABD'nin

28 Temel İlgüdü, s.47.

29 Temel İlgüdü, s.158.

27

Irak'ı işgal girişimi öncesinde kuvvetlenmiştir. İngiltere'nin işgali desteklemesi, AB açısından bir anlam ifade etmiyor. Çünkü İngiltere, günümüzdeki saflaşmada, AB'ye değil, fakat ABD'ye aittir. Deniz devletlerinin oluşturduğu Anglosakson ittifakı ile Avrupa karasını temsil eden Almanya-Fransa eksenini karşı karşıya gelmişlerdir. Nitekim Manisalı dostumuz da, Batı kapitalizminin saldırganlığının başını ABD-İngiltere ikilisinin çektiğini saptamıştır.³⁰

Bu durumda, soru şudur: Almanya-Fransa eksenini ve Japonya, ABD-İngiliz saldırganlığının kuyruğu mu olacaktır, yoksa bu saldırganlığa karşı bir hegemonya rekabetine mi gireceklerdir?

Doğrudur, "Batı kapitalizmi" başlığı altında toplanan ABD ile Kara Avrupası ülkelerinin tekelleri arasında sıkı bağlar bulunmaktadırlar. Uluslararası şirketler, bir bakıma iç içe geçmişlerdir. ABD, Avrupa veya Japonya'da yaşanan derin bir kriz, diğerlerini de salla-maktadır. Sistemin ayaklarından birinin çökmesi, diğerlerinin de yıkılışını getirecektir.

Bütün bu gerçeklere rağmen, emperyalistlerin bir blok oluşturması olasılığı yoktur. Çünkü emperyalist sistem, emperyalist devletler arasındaki hegemonya çatışmasından başka bir şey değildir. Sistemin tek kutuplu hale gelmesine, sistemin kendisi izin vermiyor. Başlıca emperyalist devletler arasındaki çelişme, sistemin oturduğu zeminedir. Bu çelişme zaman zaman yumuşatılabilir, geçici uzlaşmalar mümkündür; ancak her uzlaşma daha büyük çatışmaları getirir.

Bu açıklama ışığında önümüzdeki süreç, İkinci Dünya Savaşı öncesinden çok farklı değildir. Bu kez Hitler'in çizimlerini ABD'deki savaş çetesi giymiştir. Japonya'nın hangi kampta yer alacağı belki tartışılabilir; ancak Almanya ve Fransa'nın oluşturduğu çekirdek Avrupa'nın. Çin-Rusya-Hindistan-Türkiye-İran ekseninde oluşan Avrasya cephesinde saf tutacağı şimdiden gözükmektedir.

30 Temel İlgüdü, s.47.

28

Sürdürülemeyen Üstünlük Kuramı

Sayın Manisalı, emperyalist devletler arasındaki ilişkiyi, yeni ortaya koyduğu "sürdürülebilir üstünlük kuramı"yla açıklamaktadır.³¹ Bu kuram yenidir; çünkü kapitalizmin eşit olmayan gelişme yasasının yerine göz dikmiş gibi gözüküyor.

ABD'nin üstün güç konumunu sürdürebilmek için yaptığı girişimler biliniyor. Yine bilinen bir şey var ki, ABD, bütün bu girişimlere rağmen, üstün güç durumunu sürdüremeyecektir. ABD'nin tek kutuplu dünya iddiası ile ekonomik olanakları, askerî gücü ve jeopolitik konumu arasında derin bir çelişme vardır. Bu nedendir ki, Manisalı, "Sürdürülebilir üstünlük kuramı"nı, ABD açısından aynı zamanda "Çılgınlığın kuramı" diye anmaktadır.³² ABD'nin iddia ve eyleminin "çılğınca" olması, bu iddianın amaçlarına ulaşabilececek kuvvetten yoksun olduğunu da ifade etmektedir.

ABD ekonomisi çöküş işaretleri vermektedir. Irak'ın işgali, bu çöküşün başlangıcıdır. ABD'nin dış ticaret açığı 500 milyar doları geçmiştir; bütçe açığı da 500 milyar doları aşmış bulunuyor. ABD ekonomisi, üretime değil,

dolar ihracına ve kirli para trafiğinin de-netimine dayanıyor. 10-15 yıl içinde ABD'nin dünya ekonomisi içindeki payı, yüzde 15 kadar olacaktır. Çin, Avrupa ve Japonya ekonomileri de üç aşağı beş yukarı o civarda bir paya sahip olacak-lar. Bunlar, ABD'nin tek kutuplu dünya iddiasının ekonomik boş-luklarıdır. Öte yandan ABD, dünya efendiliği iddiasıyla dünyanın nere-deyse tamamını karşısına almıştır. Avrasya cephesinden başlarsak, Çin'in 10-15 yıl içinde dünyanın bir numaralı ekonomisi olacağı görülüyor. Hatta biraz bugünden öyledir. Çünkü mesele yalnız üre-tim miktarında değildir. Siyasal otoritenin sağlamlığı ve istikrar, devletin örgütlenmesinden ve kamu ekonomisinin ağırlığından ge-len ekonomiyi yönlendirme yeteneği, toplumdaki ve ekonomideki

31 Temel İlgüdü, s. 104 vd.

32 Temel İlgüdü, s. 106.

29

f

dinamizm, dış ödemeler dengesi, krize dayanıklılık ve diğer etken-ler; Çin'e, ABD karşısında önemli üstünlükler sağlıyor.

Çin Devrimi henüz yenidir. 50 yıl, toplumların tarihinde dün ka-dar yakındır. ABD Devrimi ise, 200 yıl eskide kalmıştır. Çin'de devrimle yenilenen insan ile ABD'nin eskiyen insanı arasındaki fark, Çin'in asıl üstünlüğünü oluşturmaktadır.

ABD'yi dizginleyecek nükleer güce sahip olan Rusya, toparlan-mış ve yeniden yükselişe geçmiştir. Büyük nüfusu ve dinamik bir ekonomisi olan Hindistan yanında, dünyanın ekonomik dengelerin-de söz sahibi olan Almanya-Fransa ve Japonya, ABD'nin tek kutup-lu dünya tasarımının karşısında önemli engellerdir. Öte yandan ABD, "arka bahçesi" diye anılan Latin Amerika'da bile gittikçe ar-tan bir dirençle karşı karşıyadır. Eskiden bir tek 10 milyon nüfuslu Küba vardı. Şimdi Brezilya, Venezüella, Bolivya ve hatta Arjantin gibi ülkeler, aralarında işbirliği yaparak ABD'ye kafa tutmaya baş-lamışlardır.

ABD, jeopolitik açıdan da iddialarını gerçekleştirme imkânın-dan yoksundur. ABD, dünyanın her yerinde çok cephede savaşmak durumundadır ve Pentagon'dan yönetilen savaş aygıtı, toparlana-mayacak kadar yayılmıştır. ABD'nin Afganistan ve Irak gibi küçük ülkelere bile hâkim olamayışı, dünyaya hâkim olma imkânından bütünüyle yoksun olduğunu kanıtlamıştır.

ABD'nin başındaki savaş kliği, bu tablo karşısında telaşa kapıl-mıştır. 10-15 yıl çok kısa bir zamandır. ABD hesaplaşmazsa, yenil-giyi kabul etmiş olacaktır. Bugün ABD, 1980'li yıllarda Sovyetler Birliği'nin önündeki meseleyle karşı karşıya gelmiştir. O zaman Sovyet ekonomisi, durgunluk çağına girmiş ve rakibine göre geri-lemeye başlamıştı. Sovyetler Birliği'nin önünde kritik bir 10 yıl vardı. Ya savaşla bu süreci ertelemeye yönelecekti, ya da barışçı yoldan yıkılmayı sineye çekecekti. Sovyet yönetiminin barışçı yol-dan dağılmayı seçmesi, bizler için hayli şaşırtıcı oldu. ABD ise, şimdilik pek öyle gözüküyor, çılgınca savaş yolunu tercih etti.

30

Ancak önümüzdeki yıllarda, ABD'nin içinden başka seçenekler çı-kar mı diye tartışmak gerekiyor.

Bütün bu nedenlerle, çağımızda "Sürdürülebilir üstünlük kura-mı"ndan değil, fakat Sürdürülemeyen Üstünlük Kuramı'ndan söz etmek daha yerinde olur.

II. Emperyalist Sistem ile Türkiye İlişkileri

Türkiye'yi AB Kapısına ABD Bağladı

Batı kapitalizmi içindeki derin gelişmeleri, ABD-AB-Türkiye ilişkilerinde gözlemlemek de mümkün. Manisalı'nın kurduğu teori-deki önemli bir eksik, Türkiye'nin AB kapısına ABD tarafından bağlandığının saptanmamasıdır. Manisalı dostumuzun Türkiye-Av-rupa ilişkilerini inceleyen Sessiz Darbe başlıklı kitabında olsun, Dünyada ve Türkiye'de Büyük Sermaye başlıklı kitabında olsun, bu olguya değinilmiyor. Bu nedenle Türkiye-AB ilişkileri, daha çok Türkiye ile Avrupa arasındaki çelişme zemininde sınırlanarak açık-lanmış oluyor. Oysa bu mümkün değil, çünkü dikkat edilirse, AB-Türkiye sürecinin başoyuncusu, ABD'dir.

Avrupa şefleri, 1999 yılı sonunda Türkiye'yi, ABD'nin zorlama-sıyla AB'ye aday üye yaptıklarını itiraf etmişlerdir. Gerekçe de açıkça yazılmakta, çizilmektedir: Türkiye'yi AB aday üyelik konu-muna bağlayarak, Asya'ya kaymasını önlemek.³³ Çarpıcı bir örnek olarak, Lord Weidenfeld'in 18 Aralık 1999 günlü Die Welt gazete-sinde, Türkiye'nin AB'ye aday üye yapılması üzerine yazdıklarını buraya almadan geçemiyoruz: "Türkiye'nin krizler sırasında bir koçbaşı ve barış sırasında da sağlam bir köprü olması mümkündür. (...)

NATO'nun çok sadık müttefiki olan Türkiye, evlatlarının canı-

33 Bu konuda yazılanlar için bkz. Doğu Perinçek, Karen Fogg'un E-Postalları, Kaynak Yayınları. I. basım, İstanbul, Nisan 2002. s. 115 vd.

31

nı Atlantik'teki müttefiğe feda etmeye hazırsa, maddî ve toplumsal alanda gelişen bir Avrupa'ya alınmak istenmesi doğaldır."34

Dikkat edilirse, burada Türkiye'nin AB'ye aday üyelik gerekçe-si, evlatlarını ABD uğruna feda etmeye hazır olmasıdır; yoksa AB uğruna değil. Almanya'nın eski başbakanlarından Helmut Schmidt, "Avrupa'nın İddiası" başlıklı kitabında, Türkiye, Rusya, Belorusya ve Ukrayna'nın AB için işbirliği yapılacak ülkeler olduklarını, an-cak AB'ye alınmayacakları konusunda Avrupa şeflerinin görüş bir-liği içinde olduklarını açıkça belirtmiştir. Dahası Schmidt, Türki-ye'nin AB'ye Washington'un zoruyla aday üye yapıldığını ve AB'ye alacağız diye sürekli aldatıldığını da yazmaktadır.35

Zaten bütün olgular, bu samimi itirafı doğrulamaktadır. Olaya Türkiye'den baktığımız zaman, yine aynı gerçeğe karşılaşıyoruz. Türkiye'deki aşırı AB yanlılarına bakınız; bunlar Avrupacı değil, Amerikancıdır. ABD ile AB politikaları çeliştiği zaman, Washing-ton yanlısıdır. Demek ki, AB taraftarlığı, Türkiye'de aslında Amerikancı güçlerin politikasıdır, onların işbirlikçi çıkarlarının ge-reğidir. İşbirlikçiler de, efendileriyle birlikte aynı korkuyu taşıyor-lar: Ya Türkiye ABD denetiminden kurtulur ve hortumcu düzenleri başlarına yıkılırsa... Washington yönetimi, Türkiye'yi Avrupa kapısına bağlayarak bir taşla üç kuş vurmuş oluyor.

Birincisi, ABD, Türkiye'nin kendi denetiminden kurtularak Av-rasya'ya kaymasını önlüyor.

İkincisi, Türkiye'ye AB kapısında ABD planlarının gerektirdiği her şey dayatılıyor ve kabul ettiriliyor. Türk devleti adım adım çö-kertiliyor ve Türk milleti çözülüyor. Geldiğimiz nokta çarpıcıdır;

34 Die Welt, 18.12.1999.

35 Helmut Schmidt, Die Selbstbehauptung Europas, Perspektiven für das 21. Jahr-hundels; Deutshe Verlags-Anstalt, Stuttgart München 2000. Ayrıca bkz. "Wer nicht zu Europa gehört", Die Zeit, 5.10.2000.

32

Tayyip Erdoğan yönetimi Lazca televizyon hazırlığına başlamış-tır.36 Türkiye özetle bir parçalama işleminden geçirilerek, ABD ta-rafından denetlenilecek kadar küçültülüyor. Böylece kriz bölge-lerine müdahale misyonunu üstlenmeye mecbur kalacak hale geti-riliyor.

Üçüncüsü, Türkiye aynı zamanda ABD'nin "gevşek Avrupa" ta-sarımında rol alacak bir ülke olarak kullanılıyor. ABD, Avrupa'nın birleşme sürecinin önlenemeyeceğini görmektedir. Bu durumda tercih ettiği seçenek, merkezkaç eğilimlerinin mümkün olduğu ka-dar güçlü olduğu, gevşek bir Avrupa'dır.

Görüldüğü gibi, ABD, Türkiye'yi AB kapısına bağlayarak, hem Türkiye'yi hem de Avrupa'yı hedef alıyor. AB'nin kendisi de bu sa-yede sulandırılmakta ve yıpratılmaktadır.

Türkiye Zenginler Kulübünde Değil, Ezilen Dünya'da

Almanya-Fransa eksenli, tutarlı bir Avrupa devleti kurarak, dün-yadaki hegemonya mücadelesinde başa güreşecek bir tasarımı uy-gulamak peşindedirler. Birleşik Avrupa'nın tutarlı ve güçlü olması, Almanya-Fransa-Belçika gibi gelişmiş kapitalist ülkeler temeline oturmasıyla mümkündür. Doğu Avrupa ve Türkiye gibi ülkeler, o birleşik ve güçlü Avrupa'nın içinde değil, denetlediği çevrede olma-lıdır. Çünkü gelişmiş kapitalist ülkelerden oluşan Avrupa merkezî, kendilerine benzemeyen bu ülkelerle ancak konfederasyo-na benzeyen dağınık bir devletler topluluğu kurabilir. Oysa Alman-ya'ya ve Fransa'ya gerekli olan, gevşek bir topluluk değil, fakat gü-cünü azamîye çıkarma potansiyeli taşıyan birleşik ve merkeziyetçi bir Avrupa devletidir. Avrupa'nın ABD ve diğer büyük devletlerle rekabet edebilmesinin, daha doğru bir deyişle, hegemonya yarışı içine girebilmesinin önkoşulu budur.

36 Hürriyet, 27 Mayıs 2004.

33

Manisalı dostumuz, "AB neden Türkiye'yi içine alamaz" soru-suna cevap verirken, üç neden üzerinde durmaktadır. Birincisi, Tür-kiye, Avrupa kültürünün parçası değildir; Müslümandır. İkincisi, Türkiye'nin hızla çoğalan genç nüfusu, Avrupa'yı korkutmakta, is-tihdamı ve toplumsal dengeleri olumsuz etkileyecek bir etken ola-rak değerlendirilmektedir. Üçüncüsü, Türkiye Avrupa için bir eko-nomik istikrarsızlık kaynağıdır.37

Bu etkenler kuşkusuz geçerlidir; ancak asıl etken gözardı edil-miştir. Belirleyici etken, Türkiye'nin gelişmiş kapitalist ülkeler dünyasına ait olmayışdır. Eğer Türkiye, Japonya gibi gelişmiş ka-pitalist bir ülke olsaydı, din farkına rağmen kültür farkı olmayacak-tı. Serbest dolaşım, o zaman sakıncalı değil, gerekli olacaktı. Ve o zaman Türkiye bir ekonomik istikrarsızlık etkeni değil, istikrar un-suru olarak Avrupa'ya dahil olacaktı. Türkiye, istikrarsızlık kayna-ğı olarak görülmektedir. Çünkü gelişmiş kapitalist ülke değildir.

Sözün kısası, aslında Türkiye'nin AB'ye üye olmayacağını açık-layan tek bir neden bulunmaktadır: Türkiye, Zenginler Kulübü'nün değil, Ezilen Dünya'nın bir parçasıdır.

Avrupa Birliği, yeni bir büyük emperyalist devlet tasarımıdır. Türkiye, toplumsal-ekonomik karakteri nedeniyle emperyalist Avru-pa devletinin içinde yer alamaz, ancak onun çevresinde, onun denet-lediği şerit içinde

bulunabilir. Tıpkı bir zamanlar Cezayir'in Fran-sa'nın içine alınmayıp kenarda bir sömürge olarak tutulması gibi.

Biz Türkler, feodal fetihçi geleneğin içinden geldiğimiz için, yayılma ile fetihçiliği özdeşleştirme eğilimi içindeyizdir. Oysa ka-pitalizmin son aşamasında kurduğu emperyalist devlet, feodal im-paratorluktan farklıdır. Mali sermayenin merkezleri, hâkimiyetleri-ni, feodal fetihçilikle değil, mali denetimle ve mümkünse sömürge-leştirerek yayarlar. Silahlı kuvvet, her ikisinde de geçerlidir. Ancak feodal imparatorlukta, fethedilen topraklar, imparatorluğun bir par-

37 Erol Manisalı, Türkiye-Avrupa İlişkilerinde "Sessiz Darbe", Derin Yayınları, 9. basını, İstanbul, 2004 s.37 vd. (Bu kitap, bundan sonraki göndermelerde "Sessiz Darbe" diye anılacak.)

34

çası olurlar. Emperyalizmin azamî eğilimi de, hedef ülkeyi devlet-siz bırakmak, yani sömürgeleştirmektir. Ancak sömürge toprağı, anavatanın bir parçası değildir; isterse anavatan toprağına bitişik olsun, orası sömürge'dir. Çünkü orası, feodal imparatorluklarda ol-duğu gibi, aynı toplumsal-ekonomik yapıda değildir; başka bir dün-yadır. İşte biz Türkiye halkının anlamadığımız nokta burasıdır:

Ellerimizi havaya kaldırmışız ve Avrupa'ya tek bir kurşun atma-dan teslim olmak istiyoruz; fakat Avrupa bizi fethetmek istemiyor. Bize garip gelen budur. Çünkü biz, feodal imparatorluk ile emper-yalist-kapitalist devleti birbirine karıştırıyoruz.

AB-Türkiye Dostluğu Nasıl Gerçekleşir

Sonuç olarak birçok Avrupa liderinin söylediği gibi, şu AB sev-dasının bitmesi, aslında Avrupa devleti için de iyidir, Türkiye için de. Böylece Almanya-Fransa eksenini, ABD'nin Avrupa'yı gevşetme girişimlerinden en önemlisini bertaraf edecektir; Türkiye ise AB kapısındaki bağlarından kurtularak bağımsızlaşacak ve Avrasya'da-ki yerini alacaktır. Böylece Avrupa ile Türkiye arasındaki asıl sağ-lıklı buluşma o zaman gerçekleşecektir. Çünkü o zaman ilişki, iki bağımsız devletin, egemenliğe ve toprak bütünlüğüne karşılıklı saygı ve karşılıklı ekonomik çıkar temeline oturacaktır.

Avrupa'nın Türkiye'yi tam denetim altına alma olanağı yoktur. Türkiye Batı'nın emperyalist sistemi içinde kalırsa, ABD'nin dene-timi altında olacak ve kimi zaman ABD'nin AB'ye karşı kullandığı bir Truva atı, kimi zaman da Avrasya kapılarına çarpılan bir koçba-sı misyonunu üstlenecektir.

AB kapısındaki Türkiye, ABD'nin gevşek Avrupa içindeki Tru-va atıdır. Ama beki de daha tehlikelisi, AB kapısındaki Türkiye, ABD'nin kriz bölgelerindeki koçbaşısıdır. Bu durumda Türkiye, ABD adına petrol ve doğalgaz boru hatlarının bekçiliğini yapacak-tır. O zaman Türkiye, ABD tarafından Avrupa'nın hayat damarları-nı kesmekte kullanılan bir bıçak işlevi görecektir.

35

Bu açıklamalar ışığında, Türkiye'nin AB aday üyeliğinden ayrı-larak AB ile eşit ilişkilere girmesi, her iki tarafın stratejik çıkarları açısından hayati önemdedir. Bu gerçeği, AB içindeki Amerikancı kesim, perdelemek istiyor elbette. Ancak ABD ile rekabet edecek kuvvetli bir Avrupa peşinde olanlar ile Türkiye arasındaki kader ba-ğı kaçınılmaz olarak görülecektir. Ve görülmeye başlanmıştır da. Örneğin TBMM'nin 2003 yılı başında ABD askerine izin tezkeresi-ni reddetmesi, Almanya ve Fransa tarafından alkışlanmıştır. Hemen ertesi günü Almanya, PKK'yı terör listesine almıştır.

Birleşik Avrupa ile bağımsız Türkiye arasındaki denklemin oluşmasını engelleyen etken, ABD müdahalesidir. Eğer Türkiye kendini savunma iradesini gösterir, Kıbrıs ve Kuzey Irak cephele-rinde ABD'ye direnme çizgisine girerse, Almanya-Fransa ekseninin Türkiye politikası da kaçınılmaz olarak değişecektir. O zaman Av-rupa, rakibi ABD'ye direnen Türkiye'yi destekleyen konumlara ge-çebilecektir.

Bu neye benzer? Hatırlanacaktır, Mustafa Kemal'in önderlik et-tiği Türkiye, İngiliz emperyalizmine direndikten sonra Fransa'yı ya-nına çekmiş, Ankara İtilafnamesi (Anlaşması), Sakarya Savaşı'ndan sonra, 21 Ekim 1921 günü imzalanmıştır. Türkiye, paylaşılmaya ra-zı olsaydı, Fransa da paylaşanlar arasında olacaktı. Ama Türkiye, paylaşılmayı reddedip, hem Güney cephesinde Fransa'ya karşı koy-duğu, hem de Doğu ve Batı cephelerinde İngiliz emperyalizmini alt etme iradesini hayata geçirdiği içindir ki, Fransa'yı yanına çekebil-miştir. Fransa, o zaman, parçalanarak İngiltere'nin eline geçmiş bir Türkiye'dense, bağımsız Türkiye'yi kendi çıkarına görmüştür.

Bugün de ABD'nin parçalayarak kuklalaştırdığı bir Türkiye ye-rine ABD'ye teslim olmayan bir Türkiye, Avrupa'nın çıkarıdır. Ancak bu seçeneğin ortaya çıkması için, Türkiye'nin direndiğini göstermesi gerekiyor. Türkiye direnmeyecekse, AB, parçalanmış Türkiye'den küçük de olsa bir pay kapmak isteyecektir; "Hepsi ABD'nin olacağına bir kısmı da benim olsun" diyecektir. Ayrıca AB,

36

o zaman Türkiye'nin ABD'nin elinde bir koçbaşı işlevi görmesinden rahatsızlık duyacaktır ve bunu önleyecek siyasetler geliştirecektir.

Almanya-Fransa eksenini, rakibi ABD'nin denetiminden kurtulmak isteyen bir Türkiye'nin istikrarlı olmasını ister. Çünkü o koşul-larda istikrarlı Türkiye, istikrarlı Avrupa demektir. Ancak Türkiye, ABD'nin elinde bir alet olacaksa, bu aletin işe yaramaz olmasında, yalnız Avrupa'nın değil, bütün dünyanın çıkarı vardır. Demek ki, Türkiye-Avrupa ilişkilerinin, hatta Türkiye ile bütün dünya arasını-daki ilişkilerin sağlıklı bir temele oturması, Ankara'nın ABD dene-timinden kurtulmasına bağlıdır.

Burada şu soru sorulabilir: İyi ama, emperyalist bir devlet olan AB ile Türkiye arasında, egemenliğe ve bağımsızlığa karşılıklı say-gı ve karşılıklı çıkar temelinde ilişki kurulabilir mi?

Bu sorunun cevabı, öncelikle Türkiye'nin iradesine bağlıdır. Türkiye, kendi bağımsızlığını koruma kararında olursa, Atatürk döneminde olduğu gibi, büyük devletlerle de görece eşit ilişkiler kurabilir.

İkincisi, ABD tehdidi, her iki tarafı buna zorlamaktadır. Avrupa, ABD karşısında savunmada bulunan bir emperyalisttir. Savunma konumundaki emperyalist, rakip emperyaliste direnen ülkelerin güçlü ve istikrarlı olmasını istemek ve buna yardım etmek duru-mundadır. Avrupa'yı böyle bir politik çizgiye çekecek olan, yine Türkiye'nin kendisidir. ABD memurlarının yönettiği bir Ankara'nın bunu gerçekleştirmesi mümkün değildir.

Üçüncüsü, bağımsız Türkiye, yalnızları oynayan, tecrit edilmiş bir Türkiye değildir. Bağımsız Türkiye, Avrasya cephesi içindeki Türkiye'dir. Ve bu cephenin varlığı, aynı zamanda Türkiye için, di-ğer ülkelerle egemenliğe saygı temelinde ilişki olanağı anlamına gelmektedir. O zaman Türkiye, Avrasya'da, AB ile baş başa bir iliş-ki içinde olmayacaktır. Türkiye-Avrupa ilişkileri, genel Avrasya blokundaki ilişkiler ağı içinde şekillenecektir.

Avrasya, ağırlıklı olarak bir Ezilen Dünya coğrafyasıdır. Avrupa, ABD'nin önünü kes-

37

meye mecbur olduğu için, Avrasya ittifakı içindeki koşulları az çok kabul etmek durumundadır.

Atlantik'te bağımsız bir Türkiye'ye yer yoktur. Türkiye Atlantik içinde ancak kul statüsünde kalabilir.

Avrasya'da ise, Türkiye efendi-dir; bağımsızdır. Avrasya, efendi-kul ilişkileri üzerinde değil, millî devletleri koruma ve görece eşitlik ilişkileri temeli üzerinde kurulmaktadır; böyle kurulması zorunludur. Avrupa, ne kadar em-peryalist olursa olsun, bu sistemin kurallarına az çok uymak duru-mundadır. Uymadığı zamanlarda ise, onu bu kurallara zorlamak, Türkiye'nin ve diğer Avrasya devletlerinin meselesidir.

İşte bütün bu açıklamalar ışığında, Türkiye, AB ile ilişkilerini, AB devleti içinde yok olarak değil, bağımsız ve eşit ilişkiler kura-rak, kendi çıkarı yönünde geliştirebilir. Kuşkusuz bu ilişki, aynı za-manda Avrupa'nın da çıkarınadır.

Sayın Manisalı, Türkiye'nin AB'ye üye olmasına ilke olarak kar-şı çıkmadı; "Türkiye, üye olabilse, çıkarınadır" tezini savundu. Bir yandan da Türkiye'nin AB'ye alınmayacağını vurguladı.

Türkiye'nin AB'ye üye olmayacağı doğru. Ancak ikinci bir doğ-ru daha var: AB üyeliği, Türkiye'nin çıkarına değildir. Çünkü AB üyeliği, Türkiye'nin millî devletinden vazgeçmesi anlamını taşır. Çağımızda gerek ekonomik gelişmenin ve gerekse demokrasinin biricik çerçevesi, millî devlettir. O nedenle AB üyeliği, Türkiye'ye refah da getirmez, özgürlük de. Bu nedenle Türkiye'nin AB'ye üye olmasını savunmak ciddi bir hatadır.

AB üyeliğini bazı şartlara bağlamak bu hatayı hafifletmiyor. AB ile Manisalı'nın varsaydığı gibi, "tek taraflı bağlanmadığımız" bir ilişkiler düzeni arayışı içinde bulunmak, düş kurmaktır. Bu, ateşe girip de yanmayacağımızı varsaymaktır.

Türkiye'nin "tek taraflı bağlanmayacağı" biricik ilişki biçimi, AB dışında kalarak olur. Türkiye Türkiye'dir; Avrupa da Avrupa'dır. AB ile bağımsız ve egemen bir devlet olarak ilişki kurarsak, tek ta-raflı bağlanmayız.

Örneğin bugünkü Çin, Rusya veya İran'ın AB ile

38

ilişkileri böyledir. Bize benzeyen İran'a bakalım: AB üyesi değildir; aday üye de değildir; üye olmak gibi bir saplantıya da kapılmış de-ğildir. Ancak İran'ın Almanya ve Fransa ile ilişkilerini inceleyiniz, Türkiye gibi "tek taraflı bağlanmış" değildir. Bunu İran'ın petrol kaynaklarıyla açıklamak doğru olmaz. Esas neden, İran'ın devlet egemenliğini koruması ve ABD'ye boynunu uzatmamış olmasıdır. Bu gerçekler karşısında, tek taraflı bağlanmama şartıyla da ol-sa, AB üyeliğini kabul etmek, ciddi bir program ve strateji hatası-dır. Çünkü programlar, ancak gerçekler üzerine kurulabilir. AB'ye AB içinde tek taraflı bağlanmamak gibi bir çözüm, hayatın içinde bulunmuyor. Hayatın içinde karşılığı olmayan bir görüşün, er geç düzeltilmesi gerekecektir.

Millî-Gayrimillî Ayrışması

Manisalı, teorisini ezen-ezilen millet gerçeği üzerine oturttuğu için, Türkiye'nin sermaye sınıfları içindeki ayrışmayı da sağlam te-meller üzerinde tahlil etmektedir. Dostumuz, Türkiye'de sermayenin 2000'li yıllarda, çok uluslu şirketlerin denetiminden yana olanlar ile bu denetime karşı çıkanlar olmak üzere ikiye ayrıldığını saptamak-ta ve bu kesimleri millî ve gayrimillî diye adlandırmaktadır.³⁸

Çok önemli, ancak 2000'ler, bu saflaşmanın başlangıç tarihi de-ğil, keskinleşmesinde önemli bir aşama olarak belirlenmelidir. Türk Devrimi, levanten takımını Birinci Dünya Savaşı yıllarında ve hele Kurtuluş Savaşı sonrasında büyük ölçüde temizlemişti. Türkiye'de, Ezilen Dünya ülkeleri için model Oluşturan millî demokratik devri-mi sayesinde, oldukça köklü ve geniş bir millî sermaye sınıfı oluş-tu. Ancak 1940'lardan başlayarak yeni bir acente kesimi boy ver-meye başladı. Bu gayrimillî kesimin 1980'lerin 12 Eylül rejiminde ve Özal döneminde, 1996'da Gümrük Birliği'nden sonra ve en son 2000'lerde yeni ataklar yaparak büyüdüğü görülüyor.

38 Büyük Sermaye, s.32. s.142 ve s.161; Temel İçgüdü, s.40-41.

39

Manisalı, bu gayrimillî kesimi, zaman zaman "büyük sermaye" diye anmaktadır. Siyasetçiler ve bürokratlarla birlikte Türkiye'ye karşı "Sessiz darbeyi" yürütenler bunlardır.³⁹ Batı kapitalizmi, İs-tanbul Menkul Kıymetler Borsası (İMKB) aracılığıyla, borsa iş-lemlerinde yüzde 50 ağırlığı olan dört grubu kullanarak, Türkiye ekonomisine karşı stratejik amaçlı operasyonlar yapabilmektedir.⁴⁰ İMKB aracılığıyla 1981-91 yılları arasında bazı büyük gruplara ak-tarılan kaynak 100 milyar doları bulmaktadır.⁴¹

Erol Manisalı'nın kitapları, gayrimillî sermayenin, büyük çapta tefecilikle, kirli para trafiğinden ve yasadışı yollardan büyük kay-nakları ele geçirdiğini anlatmaktadır. Bu nedenle bunlar, ticaret ve sanayi faaliyetiyle kâr sağlayan sermaye kesimlerine benzemiyor-lar ve dahası Türkiye'de sanayi, tarım ve ticaretin ayak bağları ha-line gelmişlerdir. Büyük tefeciler, dolar ve borsa vurguncuları, kir-li para erbabı ve hortumcular olarak tasnif edilebilecek bu kesimi, sanayi ve ticaret sermayesinden ayırmak için, kısaca mafya diye adlandırmak kanımıza göre yerinde olur.

"Sivil" Darbe Modeli

Gayrimillî sermaye, Manisalı'ya göre, ABD'nin Türkiye gibi ül-kelerde gerçekleştirdiği "Sivil darbe"lerde kullandığı kuvvettir. Ba-tı emperyalizmi, bu uzantıları sayesinde, Ezilen Dünya ülkelerinde millî devletleri silah kullanmadan tasfiye eden bir model yaratmış-tır. Çin veya İran gibi işbirlikçi çıkar çevreleriyle denetim altına alı-namamış ülkelerde, "Sivil darbe" için uygun zemin bulunmamakta-dır⁴²

"Sivil darbe", ekonomik, kültürel, toplumsal ve siyasi araçlar kullanılarak gerçekleştiriliyor.⁴³

39 "Sessiz Darbe", s. 138.

40 Büyük Sermaye, s.3.

41 Temel İçgüdü, s.229.

42 Temel İçgüdü, s. 133.

43 Bkz. "Sessiz Darbe" kitabı ve Temel İçgüdü, s.129 vd.

40

Ekonomik düzlemde, tarım ve sanayi çeşitli uluslararası müda-hale ve operasyonlarla çökertiliyor ve denetim altına alınıyor. Halk tüketici sürüsü haline getiriliyor.

Kültürel düzlemde, millî kimlik ve millî kültür yıkıma uğratılı-yor; toplum Amerikan yaşam biçimi ve tüketin kalıplarıyla köleleşti-riliyor; özel okullar, vakıf üniversiteleri, yabancı dille eğitim yoluyla Amerikan değerlerine bağlı yabancı hayranı bir gençlik yetiştiriliyor.

Toplumsal düzlemde, işsiz bırakılan ve sefaletle itilen kitleler, zavallılaştırılıyor; "sivil toplum kuruluşları" denen işbirlikçi örgüt-ler ve sendikalar aracılığıyla emperyalist amaçların güdümüne so-kuluyor. Manisalı, Batı güdümlü medyanın sivil darbelerdeki rolü üzerinde özellikle duruyor.⁴⁴

Siyasal düzlemde, süreç, sistemin uzantısı haline dönüştürülen siyasi elitler ve kurumlar aracılığıyla yürütülüyor.

"Sivil darbe" tezi, bizce olayın yarısını anlatmaktadır. Bu tezin bizce yanlış olan yanı, sürecin "askere, orduya gerek kalmadan" ta-mamlanacağını öne sürmesidir.⁴⁵ Manisalı, bugünkü "Sessiz darbe" süreci devam edecek olursa, bir süre sonra Türk ordusunun bile, tek yanlı bağımlılığı değiştiremeyeceğini ısrarla belirtmektedir.⁴⁶

Burada yerinde ve etkili bir uyarı var. Ancak bize göre sürecin barışçı yoldan sonuca varması olasılığı bulunmuyor. Millî devletler silahla kurulmuşlardır ve ancak silahla tasfiye edilebilirler. Bütün "Sivil darbeler", ülkenin direnme olanaklarını çökertmek amacıyla yürütülür ve son kertede silahlı darbelerin en az kayıpla başarılm-a-sı içindir.

Türkiye, açısından da geçerli olan budur. Süreç henüz tamam-lanmamıştır. "Sivil darbe", arkada kalan yıllarda, Erol Manisalı'nın da birçok yönüyle anlattığı gibi, ABD tarafından başarıyla yürütül-müştür. Şimdi sıra, askerî darbe aşamasına gelmiştir.

44 Temel İçgüdü, s. 148 vd.

45 Temel İçgüdü, s.119.

46 "Sessiz Darbe", s.9.

41

ABD Ordusu, 24 Temmuz 2002 günü, Lozan Antlaşması'nın yıldönümünde, ABD tarihinin en büyük askerî tatbikatını başlattı. Nevada çöllerinde 22 gün süren bu tatbikatta Türkiye'yi işgal pro-vası yapıldı. Tatbikat, "Millenium Challenge 2002" (Binyılın Mey-dan Okuması) gibi, çok iddialı bir isim taşıyordu. Bu isim bir ya-nıyla, bin yıllık tehdittir; bir yanıyla da, Türkiye'nin bin yıllık di-renme yeteneğinin itirafıdır.

İşgal tatbikatından bir yıl sonra, 4 Temmuz 2003 günü, ABD Bağımsızlık Bildirisi'nin yıldönümünde, Süleymaniye'de Türk su-bay ve astsubayların başına silah kullanılarak çuval geçirilmiştir.

Ve en son 15 Kasım 2003 günü, KKTC'nin 20. kuruluş yıldönü-münde İstanbul'un merkezlerinde kamyon dolusu bombalar patla-tıldı. Bu uygulamalar, "Sivil Darbe" sürecinden askerî müdahale aşamasına geçildiğini göstermektedir. Manisalı'nın tezindeki çok önemli eksik budur.

Türkiye gibi silahla kurulmuş bir millî devlet, sırf "Sivil dar-belerle, yalnızca barışçı yoldan teslim alınamaz. Nitekim Yugosl-avya ve Irak gibi, Türkiye'ye göre direnme güçleri çok daha yeter-siz olan ülkeler bile, ABD'ye karşı silahla direnmişlerdir. Türkiye de, bize göre artık yakın bir noktada "Sivil darbe" sürecini tersine çevirecektir. Türkiye'nin ve Türk milletinin çözülme süreci, böyle devam edemez, etmeyecektir. İpin kopacağı noktaya yaklaşıyoruz. Karşı güçler de bunun farkındadır ve 2004 yılı sonuna varmadan hesaplaşmanın tamamlanması gerektiği yönünde hep bir ağızdan naralar atmaktadırlar.⁴⁷ Kıbrıs ve Kuzey Irak'tan Türkiye'ye yönel-tilen tehdit ve iç yıkıcılık, artık millî cevabı zorlayan boyutlara var-mıştır. ABD'nin işgal tatbikatının Kıbrıs merkezli bir senaryo üze-rine kurulmuş olması, ilgi çekicidir.

Erol Manisalı dostumuz, Kıbrıs'ta 24 Nisan 2004 referandumu öncesi ve sonrasındaki gelişmelere bakarak, Kıbrıs'ın teslim edildi-ğini öne sürdü.⁴⁸ Çok vahim gelişmeler olduğu doğrudur. Türk or-

47 Bkz. "Amerikancı Cephe Hesaplaşma Başlattı", Aydınlık, sayı 858, 28 Aralık 2003, s.20.

48 Cumhuriyet, 28 Mayıs 2004.

42

dusunun Genelkurmay Başkanları Org. Karadayı ve Org. Kıvrıkoğ-lu dönemlerindeki "kırmızı çizgileri" çiznettiği de bir gerçektir. Ne var ki, süreç bitmiş değil. "Kırmızı çizgiler", "Hattı müdafaa yok-tur, sathı müdafaa vardır" anlayışı içinde değerlendirilmelidir. Bu çizgilerin çiznetilmesini "Sathın savunulması" açısından doğru bu-luyor değiliz. Ancak "Sathın savunulacağı" konusunda bir kuşku taşımıyoruz. Millî devletin kendisini savunması, genelkurmay baş-kanlarının değişmesine göre değişebilecek bir görev değildir. Bunu yaşayarak göreceğiz.

Burada daha ilginç olanı, Manisalı'nın "barışçı yoldan sessiz darbe" modeli, bazı üst düzey komutanların görüşleriyle buluşmak-tadır. Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, 2003 yılı 30 Ağustos ko-nuşmasında, "Yeni dünyada aklın bileğin gücünü etkisizleştirdiğini ve barut kokusunun yerini bilgi ve itidalin aldığını" söylemiştir.⁴⁹ Org. Büyükanıt ise, "güçlü ülkeler karşısında diğer ülkelerin, önce-likli olarak askerî tehditle karşı karşıya bulunmadıklarını" belirt-mektedir. Korg. Reşat Turgut da, güç mücadelesinin "askerî zemin-den ekonomik zemine" kaydığını ifade ediyor.⁵⁰

Emperyalizmin, hegemonyasını yaymak için, öncelikle siyasal, ekonomik ve toplumsal araçlar kullandığı biliniyor. Ancak küresel-leşme sürecinin kesin sonuca ulaştırılmasında, belirleyici yöntem yine askerîdir. Org. Hilmi Özkök'ün, savaşın yerini bilgi ve itidal aldı şeklindeki görüşü, halen yaşadığımız gerçeklere hiç uymadığı gibi, silahlı tehdide karşı uyanıklığı zayıflatan niteliktedir. Özellik-le komutanların, Türkiye'ye kesin sonuç alıcı darbenin ancak silah-lı güçle indirilebileceği konusunda berrak bir bilinç oluşturmaları gerekir.

49 Sabah gazetesi ve diğer gazeteler, 1 Eylül 2003.

50 Org. Büyükanıt'ın, Genelkurmay Başkanlığı tarafından 29-30 Mayıs 2003 gün-leri düzenlenen "Küreselleşme ve Uluslararası Güvenlik Sempozyumu"nda yaptığı açış konuşmasının tam metni ve eleştirisi için bkz. Teori, sayı 163, Ağustos 2003, s.3 vd.

43

Silahlı Darbe Modeli

Manisalı'nın ikinci modeli, "silahlı darbe"dir. Bu model, süper devlet ABD'nin kendine bağlı çıkar çevreleriyle denetim altına ala-madığı ülkelerde uygulanabilmektedir.

"Silahlı darbe" modelinde, ülkeye emperyalizmin tüketim kalıplarından önce ordu gönderilmektedir.⁵¹ Değerli dostumuz Manisa-ı, bu modele örnek olarak Irak'ın işgalini göstermektedir. Ancak Kapitalizmin Temel İlgüsü kitabının kaleme alındığı günlerin de-ğerlendirmesi olsa gerek, Venezüella halkının ABD darbesine di-renmesine rağmen, Irak halkının işgale karşı koymadığı söylen-mektedir.⁵² Ancak bu yargının karamsar olduğu kısa zamanda orta-ya çıkmıştır. BAAS Partisi önderliğindeki Irak direniş güçlerinin savaşı, bırakalım Venezüella örneğini, Vietnam savaşından çok da-ha hızlı gelişmiştir.

Manisalı'nın modelleri, eksikleri ve yanlışları olmakla birlikte, kuşkusuz ABD emperyalizminin farklı uygulamalarını ortaya ko-yuyor. Bize göre, millî devletleri barışçı yoldan yıkma modeli bu-lunmuyor. Sivil Darbe, askerî müdahalenin hazırlık aşamasıdır. Zaten Ma-nisalı da, ezen ülkelerin üstünlüklerini, ezilen ülkelere en başta si-lahlı güçle dayattıklarını belirlemektedir. O nedenle Sivil Darbe ve Askerî Darbe modelleri birbirinden kopuk değildir; biri diğeri için-dir; biri diğerini tamamlamaktadır; biri ötekinin devamıdır.

Son kertede sonuç alıcı darbe, silahlıdır. Ancak burada da ABD emperyalizminin bilançosu parlak gözük-müyor. ABD, yalnız İngi-liz imparatorluğuna karşı yürüttüğü 18. yüzyıl sonundaki kendi ba-ğımsızlık savaşında ve demokratik ülkelerle aynı ilerici cepheye yer aldığı İkinci Dünya Savaşı'nda askerî zafer kazanmıştır. Daha sonra gerçekleştirdiği silahlı müdahalelerin hepsinde yenilgiye uğ-ramıştır. Irak'taki ve Afganistan'daki gelişmeler de bu yöndedir.

51 Temel İlgüsü, s.115.

52 Temel İlgüsü, s. 149.

44

"Millî devlet direnir, millî ordu direnir" kanunu, emperyalizm çağının tunç yasalarındandır.

III. Sistemin Mafyalaşması

Çürüyen Kapitalizm

Yukarda, Manisalı'nın "yeni" diye adlandırdığı değişikliklerin daha çok siyasal dengeler düzleminde olduğunu ve sistemin emper-yalizm aşamasındaki başlıca özelliklerinin devam ettiğini belirt-miştik.⁵³ Peki sistemin toplumsal-ekonomik ilişkilerinde hiçbir de-ğişiklik olmamış mıdır; sistemin hâkim sınıflarının karakteri ve de-netleme yöntemleri değişmiyor mu?

Kuşkusuz emperyalist sistemin toplumsal-ekonomik kuruluşun-da da değişiklikler var, ancak bunlar nitelik değişikliği değildir. Te-kelci sistemin sermaye ihracına dayanan, "çürüyen ve geberen ka-pitalizm" diye tanımlanan esas niteliği devam ediyor. Ancak çürü-me ve yıkımda başdöndürücü bir hızlanma ve yayılma görülüyor. Bizce değerli dostumuz Manisalı'nın tahlil ettiği olgular, esas ola-rak bu kapsamdadır.

Nedir bu değişiklikler?

Biz, sistemin sosyoekonomik kuruluşundaki yeniliği, daha doğ-rusu çürümeyi, Manisalı dostumuzun "vahşi kapitalizm" adlandır-ması yerine, "mafyalaşma" kavramıyla açıklamayı daha doğru bu-luyoruz. Manisalı da zaman zaman Batı kapitalizminin bir mafya örgütü gibi davrandığını belirtmektedir.⁵⁴

Tahlilimizi şöyle özetleyebiliriz:

Sistem, mafyalaşmaktadır ve sanallaşmaktadır. Sermaye, esas olarak sanayi ve ticaretle değil; komploların tetiklediği kirli para

53 Bkz. yukarda "Kuvvet Politikası Ne Zaman Temel Güdü Oldu", "-Vahşi Kapita-lizme Dönülebilir mi?", "Siyasal Kuvvet Dengelerindeki Değişiklik" başlıklı bölümler.

54 Temel İlgüsü, s.6.

45

harekâtlarıyla, faizcilikle, borsa operasyonlarıyla, sanal alışveriş-lerle, mafya yöntemleriyle büyümektedir. Mafyalaşan sistem, artık kapitalizmin tanımında kullanılan "kâr sistemi" olmaktan çıkmış, faiz ve vurgun sistemine dönmüştür. Fa-iz gelirlerinin genel olarak sermaye içindeki oranı tarihte rastlan-mayan boyutlara varmıştır.

IMF, bütün dünyadaki üretimi (GSYİH) 39 trilyon dolar hesap-lıyor. Bu 39 trilyonun 9 trilyon doları yeraltı ekonomisinden elde edilmektedir. OECD'nin yaptığı araştırmalarda, dünyada aklanan uyuşturucu gelirinin 1995 yılında 1 trilyon 100 milyar olduğu be-lirlenmiş. Bir de aklanmayan kısmı olduğu düşünülürse, dünya uyuşturucu cirosunun 1,5 trilyona yaklaştığı saptanabilir. IMF, 1994 yılında dünya ihracatının 4,2 trilyon dolar olduğunu belirli-yordu. Demek ki, uyuşturucu ticaretinin payı, üçte biri bulmuştur. Yeraltı ekonomisinin uyuşturucu dışındaki ihracatı da katılırsa, bu oran yüzde 40'a ulaşıyor.

Kapitalizm, artık suç ekonomisine dönüşmüştür. ABD'deki Ge-neral Counting Office'in verileri çok çarpıcıdır; bütün dünyada ak-lanan paranın yüzde 60'ı ABD'de beyazlatılıyor. Avusturyalı iktisat-çı Schneider'in yaptığı araştırmalara göre, gelişmiş ülkelerde yeral-tı faaliyeti, Gayri Safi Yurt İçi Hasıla (GSYİH)'nın yüzde 15'ini bul-muş. Gelişmemiş kapitalist ülkelerde ise, bu oran üçte bire, yani yüzde 30'ların üstüne kadar

yükselmiştir. Uyuşturucu ve beyaz ka-dın ticareti ile kumarın en büyük sektör haline geldiği Nijerya ve Tayland gibi ülkelerde oran, yüzde 70'in üzerine çıkmaktadır.

Bütün dünyada sanayi ve ticaret sermayesi sistemin kenarlarına sürülmektedir. Merkezlere, mafya yerleşmektedir. Bu koşullarda dünya ile bütünleşme denen olay, dünya mafyasıyla bütünleşmedir. Yeraltı ekonomisi veya suç ekonomisi, bütünleşmenin başını çek-mektedir. Dünyadaki liberalleşme, para dolaşımının serbestleşme-si, devlet denetiminin zayıflatılması vb. artık dünya mafyasının ta-lepleridir.

46

Türkiye'de Mafya Ekonomisi

Bugün Türkiye'de zenginlikler; esas olarak sanayi veya ticaret kârıyla oluşturulmuyor, yasadışı yollardan elde ediliyor. Bu koşul-larda rekabet ekonomisinin işlemesi, kaynakların verimliliğe göre dağılması mümkün değildir. Verimli işletme kuran, icatlar yapan, teknolojiyi geliştiren, işletmesini iyi örgütleyen bir girişimcinin pi-yasada hırsızlarla ve yağmacılarla rekabet etme olanağı yoktur. Sermayesini şiddet ve dolandırıcılık gibi yöntemler kullanarak çok düşük maliyetle büyüten mafya ile hiç kimse verimli işletme kura-rak rekabet edemez. Bu durumda piyasanın kralları, verimli işletme kuranlar değil, zorbalar, dolandırıcılar, sahtekârlar, üçkâğıtçılar, haydutlar, özetle mafyadır.

Böyle bir ortamda bırakınız kapitalizmi, feodalizm bile gelişe-mez. Çünkü feodal sistem dahil, para ile değişimin geçerli olduğu meta ekonomilerinde, pazar güvenliği, alışverişin güvenliği, herke-sin alacağını alıp vereceğini vermesi; ekonominin gelişmesinin, hatta işlemesinin birinci şartıdır. ■

Eğer Cengiz Yasası'nı bir maddeye indirecek olursanız, pazar gü-venliğidir o madde. Moğol yayılmasının asıl sırrı oradadır. Yine Os-manlı uç beyleri, pazar güvenliğini sağladıkları ve tarım yapan köy-lüyü haydutlardan kurtardıkları için, Bizans'ı yıkabilmişlerdir. Os-manlı'nın gelişme sırrı da, pazar güvenliğinde ve tımar sistemindedir.

Türkiye'de suç ekonomisinin hangi boyutlara ulaştığını görmek için ortaya konan verilere şöyle bir bakmak yeter.

Dr. Sedat Yetim'in hesaplamalarına göre, Türkiye'de yeraltı fa-aliyetinden uyuşturucu dahil 39-59 milyar dolar elde edilmekte-dir.55 MİT'in eski daire başkanlarından Mehmet Eymür de bu ci-varında bir rakam vermişti.

55 Bu yazıdaki veriler için bkz. Ülker Mavral, Karapara Kayıtdışı Ekonomi İlişki-si ve Türkiye'ye Yansımaları, Vergi Denetmenleri Derneği Yayını, Ankara 2001, s.22, 176, 226 vd.

47

En son Ankara Ticaret Odası'nın hazırladığı "Hayatımız Mafya" başlıklı rapora göre, Türkiye'de örgütlü suç ekonomisinin yıllık ci-rosu, 60 milyar doları bulmuştur. Bu tutar, millî gelirin dörtte biri-dir ve 2004 yılı bütçesinin yarısına denk düşmektedir. Rapora göre, bir kamu yatırımı için konulan dört tuğladan biri, yasadışı örgütlen-meye gitmektedir. Namusuyla iş yapmak enayilik olarak görülmek-tedir. "Organize suç örgütleri", şirket veya holdinglerin yapısını bir model olarak kullanmaktadırlar.56

Gurbetçilerin soyulması olayı, Türkiye'de rekabet ekonomisinin işlemediğini ve işleyemeyeceğini gösteren en önemli olgulardan biridir. Yüzbinlerce insanımızın alın teri olan en az 40 milyar euro, bir kısım şirketler tarafından soyuluyor. Ne söylendiği gibi kâr pa-ıy veriliyor, ne de para iade ediliyor.

Mafya-Gladyo'nun Derin Devleti: SüperNATO

Türkiye'de iktidarın kilit mevkileri, 1980Tİ yıllardan başlayarak uyuşturucu, silah ve nükleer madde kaçakçılarının, kara para ban-kerlerinin ellerine geçmiştir. ABD emperyalizminin hâkimiyeti al-tında eroine bağımlı hale getirilen bir ekonomide, mafyanın iktidar olması kaçınılmazdı ve bu olmuştur. Sistemi artık, üretimi yöneten kesimler değil, uyuşturucu kaçakçısı, kara para erbabı, hortumcu, dolar vurguncusu gibi üretimi yağmalayan kesimler yönetmektedir. Buna bağlı olarak hâkim sınıfların siyasal partileri ve kadroları da mafyalaşmaktadır. Türkiye'nin son dönem yöneticilerine bakınız, karşınızda mafyanın çehresi belirecektir. Emperyalizmin Ezilen Dünya'da yarattığı tipik hükümet modeli budur zaten.

Sistemin tepelerine mafyanın yerleşmesiyle birlikte, devlet ay-gıtı da buna göre biçimlenmiştir. NATO ülkelerindeki derin devlet, başka deyişle SüperNATO, mafyanın derin devletinden başka bir şey değildir.

56 Bkz. Ankara Ticaret Odası'nın hazırladığı "Hayatımız Mafya" Raporu, Ankara, Haziran 2004.

48

ABD, SüperNATO örgütlenmesi sayesinde Türkiye devletinin kilit mevkilerine yuvalanmıştır. Türkiye, ABD güdümlü Mafya-Gladyo-Tarikat ortaklığının dik-tatörlüğü altına düşmüştür.

Bir, karşıdevrimdir bu. Tansu Çiller, Özelleştirme Yasasını çı-karırken, Cumhuriyet'i kastederek, "Son sosyalist devleti yıktık" demişti.

Mafya-gladyo diktasının temelleri aslında Türkiye'nin NATO'ya girmesiyle birlikte atılmıştır. ABD ve NATO reçetelerine göre, ye-raltı örgütlerinin kurulmaya başlanması o yıllara kadar uzanır. Bu örgütler, cinayet, uyuşturucu kaçakçılığı, haraç, gasp, tehdit dahil her tür terör eylemine girişmiştir. Devletin yeraltı kuruluşları, daha 1960'lı yıllarda Komünizmle Mücadele Dernekleri'nden başlayarak çeşitli yan örgütleri kullanmışlardır. MHP ve Ülkü Ocakları'nın ye-raltındaki örgütlenmeleri, o dönemde denebilir ki, NATO modeline uygun olarak, devletin yeraltı terörünün yan kuruluşları işlevini ye-rine getirdiler. Türk İntikam Tugayı (TİT), Esir Türkler Kurtuluş Ordusu (ETKO), İslamî Hareket, İslamî Yumruk, Hizbullah (İlim grubu), İslamî Büyük Doğu Akıncılar Cephesi (İBDA/C) gibi ör-gütler, yine aynı görevi üstlendiler. CIA'nın uyuşturucu ağına yaka-lanmış bazı "sol" maskeli örgütler de, ABD bağlantılı terörün taşe-ronluğunu yaptılar.

1990'lardan bu yana ABD'nin gerçekleştirmek istediği Yeni Dünya Düzeni'ne göre, Ezilen Dünya'da devlet "küçültülecekti". Yerüstündeki millî devlet, gerçekten de küçültülmektedir. Yeraltın-daki ABD'ye bağımlı derin devlet ise azmanlaşmaktadır. Bu olgu, yalnız Türkiye'ye özgü değil, evrenseldir. Denebilir ki, 20. yüzyılın sonunda emperyalist sistemin tipik devleti, artık mafya-gladyo dik-tatörlüğüdür.

Küreselleşmenin tunç yasasını şöyle özetleyebiliriz: Millî dev-let küçüldükçe, mafya-gladyo devleti büyümektedir.

49

Devletin küçültülen ve dağıtılan bölümleri şunlardır: KİT'ler, SSK'lar, parasız eğitim sistemi, tarıma destek fonları... Büyüyenler ise şöyle sıralanabilir: NATO devletleri içindeki gizli hükümet olan SüperNATO, uyuşturucu ve silah mafyası vb.

Devlet, bir cepheden şiddetin hukuka bağlanmasıdır. Ancak Sü-perNATO'nun şiddet aygıtını, devletin hukuku içine sığdırmak mümkün değildi ve böyle bir kaygı da yoktu. Prof. Dr. Muammer Aksoy, Turan Dursun, Org. Eşref Bitlis ve Uğur Mumcu'dan Ahmet Taner Kışlalı'ya kadar Türkiye'nin aydın birikiminin öncüleri, Sü-perNATO güdümlü mafya-gladyo rejimi tarafından katledildiler.⁵⁷

Hukuk Sisteminin ve Yargının Çöküşü

Ekonomideki mafyalaşmanın sonucu, kapitalizmin hukuk siste-mi çökmektedir. Türkiye, çarpıcı bir örnektir. Yargı, işlemez hale getirilmiş, felce uğratılmıştır; işlediği kadar da mafyanın hâkimiye-tine göre biçimlenmiştir. Hakkın yargı yoluyla elde edilmesi im-kânları yok edilmiştir. Kamu eliyle gerçekleştirilemeyen yargı özelleşmektedir, çek-senet mafyaları eliyle yürütülmektedir.

2003 yılında Türkiye'de yargının önüne 9 milyondan fazla icra takibi geldi. Bir önceki yıldan kalan 6 milyondan fazla takip vardı. Toplam 16 milyon icra takibi ediyor. 2002 yılında ticaret ve asliye hukuk mahkemelerinde alacak verecekle ilgili toplam 6 milyon da-va vardı. İstanbul'da bir ticaret mahkemesinin önüne yılda 1 500 dava gelmektedir. Bunun bir tek anlamı vardır: Yargıya "Adalet da-ğıtmayın, duruşmaları yıllarca erteleyip durun" talimatı verilmiş oluyor. Böyle ağır bir yük ortamında yargı kaçınılmaz olarak rüş-vetle, torpille, baskıyla, şiddetle, terörle işliyor.

⁵⁷ SüperNATO'nun Türkiye'deki faaliyetini merak edenlere, Çiller Özel Örgütü başlıklı kitabımızı incelemelerini öneririz. Orada, mafya-gladyo rejiminin kök-lerini, doğuşunu, tarihçesini ve pratik faaliyetini ayrıntılı olarak ve belgeleriyle bulacaklardır.

50

Cumhuriyetimizin en fakir olduğu kuruluş yıllarında, devlet bütçesi içinde yargıya ayrılan pay yüzde 3,75 idi. Bugün yüzde 0,8. Cumhuriyet'in ilk yıllarında yargıya verilen önem, bütçedeki pay açısından bugünün beş katı idi. Üstelik o zaman bugünkü büyük-lükte bir ekonomi, pazar ilişkileri, sanayi vb. yoktu.

Mafya-tarikat rejimiyle yönetilen Türkiye'de artık yargı, pazar güvenliğini ve rekabet düzenini sağlayamıyor. Çünkü sistemin efendileri, yani dolar ve borsa vurguncuları, hortumcular, bankala-rın içini boşaltanlar, yeraltı ekonomisinin baronları, yargı hizmeti-nin yerine getirilemediği bir ortamda işi bitirmektedirler.

Demokrasinin Mafya Diktasına Dönüşmesi

Liberalizmin ünlü, "Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" sloganı, bugün mafyanın sloganı olmuştur. Liberal sistem, en so-, nunda mafyayı özgürleştirmiştir. Liberalizm de, Neoliberalizm ha-line gelirken, mafyanın özgürlüğüne dönüşmüştür. Dünyanın en "özgürlükçü" zümresi, artık mafya babalarıdır. "Demokrasi" diye adlandırılan rejimler ise, pratikte mafyanın diktatörlüğünden başka bir içerik taşıyorlar. Mafyanın suç ortağı ise, bizim gibi Ezilen Dünya ülkelerinde tarikatlardır.

Sistemin tepesine ABD'nin savaş ve uyuşturucu kliğini temsil eden bir mafya, bir savaş çetesi oturmuştur.

ABD mafyasının aldı-ğı kararlar, ABD'nin devlet örgütü ve diğer gütme mekanizmalarıyla uygulanmaktadır. Örneğin ABD Başkanı'nı artık doğrudan doğruya ABD mafyası tayin etmektedir. Seçimler, özgürlükler, meclisler, hem de Temsil-ciler Meclisi ve Senatosu ile çift meclis, sivil toplum kuruluşları vb., hepsi harıl harıl

çalışıyor. Ancak bütün bu kurumlar, yaptıkları işe bakarsanız, ABD mafyasının kararlarını hayata geçiren meka-nizmaların ve törenlerin toplamı haline gelmiştir.

İşte "çağdaş demokrasi" dedikleri, özet olarak budur. Sözde de-mokrazi, fakat insan pratiğinde "maf yokrazi" demek daha doğru

51

olur. Demokrasi, bilindiği gibi, eski Yunancada "halk hâkimiyeti" demekti, maf yokrazi ise mafyanın hâkimiyeti anlamına geliyor. Ta-rikat liderleri, bu sistemde mafya ile iç içe geçmişlerdir ve ortaklık kurmuşlardır. Eskiden demokrasiye ait olan kurumlar, artık bütünüyle mafya-nın hâkimiyetini perdelemeye hizmet ediyor. ABD seçimlerine ba-kınız; koşturan ve haykıran kalabalıklar, nutuklar, karnavallar, nay-lon bayraklar, balonlar, kurulan sandıklar, atılan oylar, yüz milyon-ları kucaklayan hummalı bir faaliyet, yüz milyarlarca dolarlık bir tû-ketim, ama hepsi, mafyanın tayin etmiş olduğu başkan sandıktan çı-karmak içindir. Dünya tarihinde bu kadar düzmece, bu kadar mas-raflı ve kitleleri bu kadar budalalaştıran bir sistem görülmemiştir.

ABD'de böyle... Avrupa'da ve bizde farklı mı? Sistemin tepesin-deki model, sistemin ikincil merkezlerine ve çevresine de kendisi-ni dayatmaktadır. Sistemin yasası şudur: Merkeze ne kadar yakın-san, o kadar mafyatik, o kadar düzenbaz, o kadar masraflı ve o ka-dar budala olacaksınız. Merkezden çevreye doğru uzaklaştıkça, biraz daha az.

ABD denetimindeki ülkelere, sistemin ekonomik ilişkileri ve gizli hükümetleri oluşturan SüperNATO aygıtı aracılığıyla dayatı-lan bu rejimin "demokrasi" ile içerik olarak en küçük bir benzerli-ği yoktur.

Sistem, Türkiye gibi ülkelere, Erol Manisalı dostumuzun "İçi-mizdeki Danimarka" diye adlandırdığı nüfusun aşağı yukarı yüzde 10'unu oluşturan mutlu azınlığa dayanmaktadır. Millî ekonomilerin çökertilmesi, tarım ve sanayi üretiminin yıkıma uğratılması sonucu işsiz kalan geniş yığınlar ise, büyük kentlerin varoşlarında ve taşra-da dinsel ve etnik kavgaların kuyusuna itilmekte, uyuşturucu bata-ğında, tarikat ağlarında ve kargaşa ortamında çırpınmaktadır. Ve bu kaos, merkezlerde Kozmopolitizm ve gençlik için Anarşizmle, taşra-da tarikatlar aracılığıyla denetlenmektedir. Oluşturulan model budur.

Sistemin siyasal pratiğine bakarsanız, aynı ABD seçimlerindeki gibi, ellerinde balonları ve naylon bayraklarıyla bütün bir millet bu

naylonlaşmış sistemin oyuncuları haline getirilmiştir. Kuru kalaba-lıklar bağırıp çağırır, alkışlarla tempo tutarken, Türkiye'nin kanun-ları dışardan gelmekte, yöneticiler dışardan atanmaktadır. Mevcut parlamenter kurumların ve sözde "demokratik" mekanizmaların iç-leri boşalmıştır. "Millî irade" denen halk ve seçmen iradesi, emper-yalist merkezlerin iradesi tarafından bastırılmış ve ezilmiştir. Tür-kiye'nin geleceğini belirleyecek hükümet ve parlamento imzalı ka-rarları, çoğu zaman ABD Büyükelçisi birkaç işbirlikçiye danışarak yönlendirmektedir.

Sistem Kendi Halkını İmal Ediyor

Atatürk'le kurduğumuz Devrimci Cumhuriyet, devrimci bir halk yaratıyordu. Canlı, kendine güvenen, çalışkan, önce toplumun yararını düşünen, vatansever, dürüst, geleceğe umutla bakan ve ge-leceğe hükmetme azmi taşıyan kuşaklar yetiştirildi.

1950'lerde kurulmaya başlanan "Küçük Amerika sistemi" de, Cumhuriyet'in millî devrimci kültürünü yakıp yıkarak kendi halkını imal etmiştir. "Küçük Amerika" stratejisi, Türk milletini tasfiye etmekte ve Küçük Amerika'nın başı eğik, şaşkın, kuru kala-balığını imal etmektedir.

Küçük oğlum 1994 doğumlu Can Perinçek, önüne çıkan bir so-runun cevabını bilgisayarda bulmak istedi.

Ona, bilgisayarda her sorunun cevabını bulamayacağını, hangi bilgiler yüklenmişse, an-cak onları alabileceğini söyledim. Bilgi, bilgisayarda değil, insan-daydı. Bana "Desene kumbara gibi dedi, ne kadar para atarsan, o kadar alabiliyorsun".

Halk da kumbara gibidir; ne yüklersen, onu alabilirsin. Seçme-nin önemli bir kesimi, bugün özgür düşünen yurttaş değil, fakat İs-mail Ağa cemaatinin veya İskenderpaşa dergâhının veya Nur cema-atının veya Süleymancı tarikatının vb. üyesidir. Seçmenin asıl bü-yük kesimi ise, Cumhuriyet'in yıkıntıları arasında sağa sola koşuş-makta, küreselleşmenin ayakları altında kalmamak için sistemin mağaralarına sığınmaktadır.

53

Cumhuriyet'in başına sarık sarılmıştır; eski Cumhuriyet yurtta-şı, tarikata, cemaate ve Rotary kulüplerine vb. bağlanmıştır. Artık demokrasinin içinde insan yoktur. Sistem, demokrasinin de naylo-nunu üretmiştir.

İnsanlık tarihinin gördüğü en dar çıkarları temsil eden, en terör-cü, en yalancı, en düzenbaz, en insanlık düşmanı rejim budur. Bu gerçek, sistemin kumandasındaki kitle iletişim mekanizması aracı-lığıyla perdelenmekte ve bütün insanlık bir budalalar toplumuna dönüştürülmektedir.

Sandığa Kapatılan "Demokrasi"

Demokrasi de, bütün toplumsal-siyasal kurum ve ilişkiler gibi tarihsel süreçlerin belli bir çağına aittir; dolayısıyla belli bir toplumsal-ekonomik kuruluş temelinde yükselir. Rousseau'nun "İn-sanlar hür doğar hür yaşar" diye özetlediği, Fransız Devrimi'nin "Hürriyet, eşitlik, kardeşlik" diye sloganlaştırdığı bu sistemde, artık hiç kimse anasından kul olarak doğmayacaktır, diğer insanlarla eşit ve kardeş olacaktır. İnsan, demokrasiyle birlikte ağanın marabası olmaktan, beyin yandaşlığı olmaktan, şeyhin müridi olmaktan kurtulur. Padişahın kullarından oluşan reaya (güdülenler), artık özgür bireylerden oluşan millet haline gelmiştir. Bu açıdan demokrasi, kapitalizmin devrimci yükseliş döneminin siyasal rejimi olarak dünyaya gelmiştir.

Demokrasi, feodal sistemi yıkan içeriğiyle devrimci bir rejimdir; bütün dünyada devrimlerle kurulmuştur ve ancak devrimle kurulabilir. Devrilen tahtlar, yerlerde yuvarlanan taşlar ve yıkılan şa-tolar; demokrasinin kuruluşunu müjdelir. En önemli örnekleri, kapitalizmin öncüsü olan ülkelerde, Cromwell'in İngiliz Devrimi, Robespierre'in Fransız Devrimi ve Washington'un Amerikan Devrimi'dir. Ezilen Dünya'daki örnekleri ise, Çin'de Sun Yatsen Devrimi, Türkiye'de Mustafa Kemal Devrimi, Latin Amerika'da Bolivarcı devrimlerdir.

54

Gelelim çağımızdaki büyük sahtekârlığa... Bir zamanlar köylüyü arkasına alarak kralları ve beyleri deviren burjuvazi, emperyalist karakter kazanınca, dünyanın her yerinde gericiliğin merkezi ve temel dayanağı olmuştur. 20. yüzyıl, bir yönüyle emperyalizm ile Ezilen Dünya'daki ağalık ve şeyhlik arasındaki ittifakın tarihidir. Böylece kralları ve ağalığı yıkan gerçek demokrasiden, her türden gericiliğe yaslanan sahte demokrasiye geçilmiştir. Bu dönemde emperyalizmin merkezlerinde yeni bir demokrasi teorisi imal edilmiş, demokrasinin toplumsal devrimci içeriği boşaltılmış, demokrasi seçim sandığına indirgenmiştir. Mafya, saltanatını, demokrasiyi sandığa indirgeyen bu "demokrasi teorisi" üzerine oturtmuştur. Mafyanın "demokrasi"si sandıktan ibarettir ve sandık da mafyanın kontrolündedir.

AKP'nin "Muhafazakâr demokrasi" dediği rejimin seçeresi ve sicili budur. Buna, Fatih Camisi'nin avlusunda çekilen fotoğrafa bakarak, Sarıklı Demokrasi diyebilirsiniz. Demokrasinin başına tari-katların sarığını sardığınız, boynuna mafyanın papyon kravatını taktığınız zaman, ortada ne özgür insan kalmıştır, ne de demokrasi!

"Muhafazakâr demokrasi"nin muhafazakârlığını işte o sarık temsil eder; "demokrasi" ise, o sarığın altına gizlenmiş bir CIA oyuncağıdır.

"Muhafazakâr demokrasinin" derinliklerine inerseniz, orada SüperNATO'nun gladyosuyla ve CIA güdümlü tarikatlarla karşılaşırsınız.

O Fatih Camisi avlusunda Şeyh'in sakalını öpen boynu eğiklerin veya emperyalizmin merkezlerinde imal edilen hayat modeli içinde budalalaştırılmış kalabalıkların önüne sandığı koyarsanız, o sandıktan hep tevekkül ve budalalık çıkacaktır.

İşte bugün "demokrasi" denen sistemin çıkmazı da buradadır. Çünkü bu "Muhafazakâr demokrasi", insanı özgürleştirmiyor, tam tersine, insanı sersemletiyor ve köleleştiriyor.

Ve o imal edilen halkın önüne konan sandıklardan hep emperyalizm güdümlü mafya-tarikat rejimi çıkacaktır. Sistemin sigortası ve kısır döngüsü buradadır.

55

Demokrasi sandıktan mı çıkmıştı diye sormak gerekir. Eğer İn-giliz, Fransız veya Amerikan devrimleri sırasında ortaya sandığı koysaydınız, o sandıktan demokrasi çıkacak mıydı?

Hele bizim gibi, Atatürk'le başladığı demokrasi girişimi 1940'lardan sonra yıkıma uğratılmış bir ülkede, bu soru çok daha geçerlidir. Biz, 1920'lerde levanten monşer takımını temizleyerek, tekke ve zaviyeleri kapatarak, Cumhuriyet'in devrimci eğitimiyle özgür yurttaş yaratmaya çalıştık.

Sandığı, o Cumhuriyet yurttaşının önüne koyduğunuz zaman, demokrasinin sandığı olur. Sandığı, yuppileşme sevdasındaki bu-dalanın veya Nakşibendi müridinin önüne koyduğunuz zaman, artık o sandukadır ve sandukanın içinde de demokrasinin cesedi yatmaktadır.

Makaraya sardıkları topluma popstarı seçtirenler, Turgut Özal'ı, Tansu Çilleri ve Tayyip Erdoğan'ı da abra kadabra yöntemleriyle sandıktan çıkarmaktadırlar.

Bugün Türkiye'de demokrasi, ancak ve ancak tıpkı Atatürk'ün önderliğinde yaptığımız gibi, devrimci-halkçılıkla kurulabilir. Buna isterseniz devrimci-halkçı diktatörlük deyiniz, teorik açıdan hiçbir sakıncası yoktur. Çünkü bugün halkçı olabilmek için, halka vurulan zincirleri devrimci-halkçı bir diktayla kırmak zorundasınız. Halkı özgürleştirmek için, mafyayı ve Ortaçağ kurumlarını toplumdan temizlemek zorundasınız. Demokrasiyi kurmak istiyorsanız, yine o emperyalist düşmanı denize dökmek, yine o komprador sülükleri vücudumuzdan koparıp atmak, yine o tekke ve zaviyeleri kapatmak, insanımızı yine o tarikatların pençesinden kurtarmak, yine, milleti-mizi üfürükçünün, muskacının elinden çekip almak zorundasınız. Bugün Türkiye'de hortumcusunu, dolar ve borsa vurguncusunu, bü-yük tefecisini tasfiye etmeden, demokrasi falan olmaz.

Bu işlerin hiçbirini sandıktan çıkaramazsınız. Çünkü sandığın içinde, son 60 yıl içinde ABD tarafından doldurulmuş olan mafya ve tarikat ilişkilerinden başka bir şey bulunmamaktadır.

56

"Muhafazakâr demokrasi", Türkiye'deki ABD güdümlü mafya-gladyo-tarikat rejiminin kibar adıdır. Türkiye halkı, ancak o mafya-tarikat rejimini yıkarak demokrasiyi kurabilir. Bugün biricik demok-rasi eylemi, Atatürk gibi yapmaktır; Kemalist Devrimi tamamlama-ktır. Geri kalan hepsi, ellerimize tutuşturulan renkli balonlardır. Sistem, Ürerime ve Hayata Karşı

Kapitalizm, bütün sihir ve kerametini kaybetmektedir. Çünkü kaynaklar, sanayi ve ticaretteki verimliliğe göre değil, mafya vur-gunlarına göre dağılmaktadır. Mafya vurgununu belirleyen, kapita-lizmin ilk dönemlerindeki gibi verimlilik değildir. Artık kaynaklar, kâr esasına göre dağılmamaktadır. Bu nedenle geldiğimiz aşamada kapitalist sistemin rekabet koşullarında verimliliği yükseltme man-tığı çökmüş, iddiaları yıkılmıştır. Sistem, insan hayatını sürdürmeye ve insan ihtiyaçlarını karşı-lamaya hizmet eden üretimden hızla kopmakta, tam tersine, varlı-ğını gittikçe daha büyük oranda, para ve borsa operasyonlarına, in-san hayatına kasteden uyuşturucu ve silah imali ve ticaretine da-yandırmaktadır. İnsan ihtiyaçlarını karşılayan malların üretimiyle ilgili faaliyetin hacmi daralırken, üretimin mafyalaşmış bir zümre tarafından paylaşılmasına yönelik para hareketleri ve borsa gibi fa-aliyetlerin alanı genişlemektedir.

Emperyalist merkezler uyguladıkları yüksek faiz politikalarıyla bir kez daha dünya ölçeğinde talebin darlığı sorununu ağırlaştırmış oluyorlar. Ağır borç yükü altındaki Ezilen Dünya'da talep daral-makta, sistem yüksek faiz politikasıyla yine kendi krizini üretmiş olmaktadır.

Her yeni sistem, insan ihtiyaçlarını daha iyi karşıladığı için es-ki sistemin yerini alır. Kapitalizm de doğuşunda öyleydi. Oysa bu-gün kapitalizm ve küreselleşen piyasa, insan ihtiyaçlarını karşıla-mak bir yana, artık hayata karşıdır.

57

"Küreselleşme" dedikleri süreç daha sonuna varmadan, bütün insanlık, başını ABD mafyasının çektiği küresel bir tehditle karşı karşıya gelmiştir.

Toplam olarak bakarsak, insanlık, İlkçağ'ın kölecisi veya Orta-çağ'ın despotik feodal rejimlerinde bile rastlanmayan tehlikelere yuvarlanmaktadır. Tarihte ilk kez bir sistem, doğayı ve insan haya-tını yıkıma uğratacak boyutlarda bir tehdit oluşturmaktadır.

Artık bu sistemin liberalizme veya vahşi kapitalizme dönmesi mümkün değildir. Sistem, para ve borsa oyunlarından, uyuşturucu, beyaz kadın ve silah ticaretinden vazgeçemez; vazgeçecek olsa yı-kılır. Çünkü sistem, suç ekonomisi üzerinde yükselmektedir. Maf-yadan vazgeçmek, sistemin intiharı anlamına gelmektedir. Sistem, para vurgunculuğundan ve uyuşturucu ekonomisinden vazgeçeme-yeceği için, insanlık kapitalizmden vazgececektir.

Kapitalizmin Altın Vuruşu

Lenin'in "Çürüyen ve geberen kapitalizm" tahlili, bugün 90 yıl öncesine göre daha geçerlidir. Kapitalizm, artık hayatı değil, ölümü temsil etmektedir; zehirle ve silahla yaşamaktadır. Dahası, bireysel kâr ekonomisi doğayı yıkıma uğratmaktadır. İnsanlık, bu sistemde üzerinde yaşadığı gezegeni kaybetmektedir. Kendisini sürdürmek için, milyarlarca insanı zehirlemek ve öldürmek, insanlığın büyük çoğunluğunu kaosu içine yuvarlamak, doğayı ve yaşamı yıkıma uğratmak durumunda olan bir sistemin ecel saati gelmiştir.

Kapitalizm, yalnız eroin satmıyor, kendisi de eroine bağımlı ha-le gelmiştir. Altın vuruş, eroine bağımlı olanların son mutluluk gi-rişimi midir, yoksa intihar eylemi midir? Kapitalizm de oraya gel-di, bu yüzyılın ilk yarısında "altın vuruşunu" yapacaktır. Altın vu-ruş, eroine bağımlı olan bütün varlıkların, son büyük eylemidir.

21. Yüzyılın Devrimler Çağı

Emperyalizmin çöküşü, aynı zamanda 500 yıllık Batı uygarlığı-nın çöküşüdür. Asya uygarlığı yükselmektedir. Atlantik'in çöküşü

58

ve Avrasya'nın yükselişi, kapitalist sistemin önderinin değişmesi gibi sistem içinde bir değişiklik olmayacak. Yeni bir uygarlığa, ye-ni bir toplumsal sisteme geçiş olacak. Birinci ve İkinci Dünya Sa-vaşlarının ertesini incelediğimiz zaman, güçlü devrim dalgaları gö-rüyoruz. Bu üçüncü devrim dalgası, sistemin sonunu getirebilir, en azından dayandığı zemini çok daraltabilir, o da dünyadan tasfiyesi için çok önemli bir basamak olur. Biriken çöküş etkenleri, bize böyle iyimser yorumlar yaptırabiliyor.

Yeni uygarlık ise, millî demokratik devrimlerin tamamlanması yoluyla sosyalizme geçiştir. Öncelikle 20. yüzyılda kapitalizmin çevresinde kalmış olan halklar, millî demokratik devrimlerini ta-mamlayarak sosyalizme yöneleceklerdir.

Artık küresel mafyanın çıkarlarını temsil eden özel mülkiyet ve özel çıkar sisteminin biricik seçeneği, ortak mülkiyet ve toplumsal çıkardır. İnsanlık, üzerinde yaşadığı doğayı bile yıkıma uğratan bo-yutlardaki bu tehdidi, ancak ve ancak özel mülkiyet sisteminden kurtularak, bütün insanlığı kucaklayan büyük kolektif projelerle ve kamu mülkiyetiyle aşabilir.

Bu nedenle insanlığın önünde, anti-emperyalist ve anti-mafya karakterdeki millî demokratik devrimlerden sosyalizme uzanan bir devrimler dönemi bulunmaktadır. 20. yüzyılın başında girdiğimiz "Emperyalizm, Millî Kurtuluş Savaşları ve Emekçi Devrimleri Ça-ğı" devam etmektedir. Devrim dalgası, çeyrek yüzyıllık bir geri çe-kilişten sonra, mafyalaşan emperyalizm koşullarında en büyük yükselişinin eşiğine gelmiştir.

Ya devrimler savaşı önler, ya savaş devrimlere yol açar seçenek-leri bugün de geçerlidir. Artık gündemde olan, savaşın devrimlere yol açması seçeneğidir. Nitekim Irak'ın şimdiden insanlık tarihine geçen büyük direnişi, bölge ve dünya dengelerini devrim yönünde etkileyen gelişmelerin başladığına işaret etmektedir. Türkiye'miz, burada kilit rol oynayacak bir ülke konumundadır. Türkiye, ABD emperyalizmine Asya kapısını açmayacak, tam ter-

59

sine, Asya kapısını kilitleyerek hem insanlığın kurtuluşuna büyük katkılarda bulunacak hem de kendi kurtuluşunu gerçekleştirecektir.

IV. Strateji

Stratejik Hedef ve Mevzilenme

Manisalı, sonuç olarak Türkiye'nin bir hesaplaşma dönemine girdiğini saptamakta ve seçenekleri şöyle belirlemektedir: Ya Batı kapitalizmine esaret veya toplumsal demokrasi.⁵⁸

Doğrudur, ancak "toplumsal demokrasi" yerine, halkçı-devrim-ci çözüm türünden kökleri Türk Devrimi'nde bulunan bir kavramı yeğlemek daha yerinde olur. Çünkü "Toplumsal demokrasi", hele bir de Balı'daki adıyla anacak olursak Sosyal-demokrasi, 20. yüz-yılın başlarından beri Batı kapitalizminin sol kanadını temsil eden bir akımdır. Bu kavram, Manisalı'nın haklı olarak dünyayı değiştirecek esas güç olarak gördüğü Ezilen Milletler dünyasına yabancıdır ve hatta Ezilen Dünya'nın sömürülmesine ortak olan bir kesimi temsil etmektedir. Sosyal demokrat akım, dünyada olduğu gibi Tür-kiye'de de Batı sermayesiyle işbirliği yapan gayrimillî sermayenin sol kanadını temsil etmektedir.

Adlandırmalar o kadar önemli bulunmayabilir, mesele özde an-laşmaktır. Manisalı dostumuzla stratejik hedef ve mevzilenme ko-nusunda esaslı bir görüş ve mücadele birliği içindeyiz. Dünya ölçe-ğinde baktığımız zaman, Manisalı'nın umutları Ezilen Dünya'dadır. "Hugo Chavez'ler, Lula de Silva'lar bugün bir yıldız gibi parlama-ya başlamışlardır."⁵⁹ Batı kapitalist dünyası ile çok kutuplu ve da-ha dengeli bir dünya arayan Avrasya arasındaki mücadele, dünya-nın geleceğini belirleyecektir.⁶⁰ Türkiye, Avrasya'nın bu büyük

58 Temel İggüdü, S.232.

59 Temel İggüdü, s. 187.

60 Büyük Sermaye, s.228.

60

mücadelesinde şimdiden belli roller oynamaya yönelmiştir. Ülke-mizin Rusya, Ukrayna, İran, Irak ve Suriye ile bölgesel işbirliği ça-baları meyvelerini vermeye başlamıştır. Türkiye, TSK'nın girişi-miyle Çin, Pakistan ve Rusya ile füze teknolojisinin alınmasını da içeren yeni askerî işbirliği anlaşmaları yapmıştır.⁶¹

Millî düzlemde ele alacak olursak, Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelerde bağımsızlık ve demokrasi stratejisinin temel gücü, işçi, çiftçi ve memurlardır. Bazı ticaret ve sanayi odaları tarafından tem-sil edilen millî sermaye de, bu cephe içinde yer almaktadır. "Ulusal cephe"yi oluşturan bu güçler, siyasal olarak örgütlendikleri zaman, başarı sağlanabilecektir. Manisalı'nın tahlil ve stratejisinde millet ile ordu arasındaki bağların kuvvetlendirilmesi de önemli bir yer tutmaktadır.⁶²

Manisalı, ulusal cepheye yer alan partileri, somut olarak da say-maktadır: "İP ve yeni kurulan sol partiler yanında DSP, MHP ve CHP içindeki önemli ulusalcı hareketlenmeler."⁶³

Manisalı dostumuzun taktik düzlemdeki en büyük kaygısı, bu-gün yaşanan tek yanlı bağlanma sürecinin devam etmesidir. Bu sü-reç Türkiye'nin direncini kırmaktadır ve bir süre sonra Türk Ordu-su bile bu tek yanlı bağımlılığı değiştiremeyecektir.⁶⁴

Kemalist Devrim'in Tamamlanması

Arkada kalan dönemde, Türkiye'de Kemalist Devrim büyük öl-çüde tasfiye edilmiş ve bir mafya-tarikat rejimi kurulmuştur. Bu ne-denle korunacak değil, kazanılacak bir Cumhuriyetimiz var. Türki-ye, karşılaştığı tehditleri, statükoyu koruyarak değil, kendini yeni-leyerek, yarım kalan ve kaybettiği Kemalist Devrim'ini yeniden canlandırarak ve tamamlayarak göğüsleyebilir. Millî devleti ve

61 "Sessiz Darbe", s.164 vd.; Büyük Sermaye, s.104; Temel İggüdü, s.194 vd.

62 "Sessiz Darbe", s.178; Büyük Sermaye, s.70; Temel İggüdü, s.147.

63 Büyük Sermaye, s.70.
64 "Sessiz Darbe", s.9.
61

Cumhuriyeti savunmak, bu açıdan bir devrim meselesi haline gel-miştir. Türkiye, çıkış yolunu, Atatürk'ün önderliğindeki 1920 Dev-rimi'nde olduğu gibi, yine devrimle açacaktır. Milletin gerçek gü-cünü harekete geçirmek, milletin gerçek iradesini hâkim kılmak için, o gücü bastıran ve o iradeyi ezen bugünkü mafya-tarikat siste-minin bertaraf edilmesi şarttır.
62

İKİNCİ BÖLÜM KÜRESELLEŞME VE MİLLİ GÜVENLİK

I. Küreselleşme

Farklı Pencereler

Org. Büyükanıt, küreselleşmeyi "Özellikle 1990'lı yıllarla bir-likte bütün ülkelerin birbirlerine daha bağımlı hale gelmeleri sonu-cunda küresel sorunlar karşısında ortak değer, yaklaşım ve tavırlar benimsemeye zorlanmaları" diye tanımlamaktadır.¹ Bu tanımın anahtar kavramı, "geniş mutabakat" veya "ortak nokta" olmaktadır.

Ne var ki, Org. Büyükanıt, konuşmasının hemen devamında, bütün ülkelerin aynı tanım ve kavramlar üzerinde birleşmelerinin mümkün olmadığını saptamaktadır. Çünkü küreselleşmeye, geliş-miş ülkeler ile gelişmekte olan ülkeler farklı pencerelerden bak-maktadırlar.

Küreselleşme Sürecinde Derinleşen Kamplaşma

Org. Büyükanıt ve Korg. Turgut, bildirilerini küreselleşme süre-cinin yarattığı çelişme ve çatışmalar üzerine kurmuşlardır. Benim-senen tahlile göre, dünya bu süreçte, her zamankinden daha kalın duvarlarla iki karşıt kampa bölünmektedir. Bu kamplaşma, Büyü-kanıt'ın açış konuşmasının çeşitli yerlerinde şu kavramlarla belir-lenmektedir:

1 Org. Yaşar Büyükanıt'ın "Küreselleşme ve Uluslararası Güvenlik Sempozyumu" Açış Konuşması için bkz. Teori, sayı 163, Ağustos 2003.

63

- Merkez ile çevre
- Uluslararası sermaye ile ulusal devletler
- Zengin ile yoksul toplumlar
- Gelişmiş ile gelişmekte olan ülkeler
- Güçlü ile güçsüz devletler.

Aynı şekilde Korg. Reşat Turgut da, küreselleşmenin zengin-fa-kir çelişmesini "sınır tanımaz" ölçülerde keskinleştirdiğini, devlet-ler içindeki çatışmaların ve devletler arasındaki bölgesel savaşların temelinde yatan sebebin bu olduğunu belirlemektedir.

Görüldüğü gibi, insanlığın 19. yüzyılın sonlarına doğru girdiği emperyalizm çağının başçelişmesi, sayın komutanlar tarafından da berrak biçimde saptanmaktadır. Bilindiği gibi, 20. yüzyılın Lenin, Mustafa Kemal Atatürk, Sun Yatsen, Mao Zedung, Kim İl Sung, Ho Şi Minh, Afrika'da Lumumba ve diğerleri, Arap dünyasında Na-sır ve benzerleri, hep dünyanın emperyalist devletler ile mazlum ül-keler diye iki kampa ayrıldıklarını saptamış ve stratejilerini bu te-mel üzerinde inşa etmişlerdi. Küreselleşme denen süreç, bu kamp-laşmayı daha da keskinleştirmektedir. Bu açıdan sayın komutanla-rın da saptadığı gibi, küreselleşme süreci, yeni bir çağ olmayıp, em-peryalizm çağının bir dönemidir. Başlangıç tarihi, yerinde olarak 1990'lar diye belirlenmektedir.

Küreselleşme sürecinin yarattığı kamplaşma, karşıt tavırları şid-detlendirmekte ve "küresel sorunlar karşısında ortak değer, yakla-şım ve değerler" oluşması olanağını da ortadan kaldırmaktadır. Bu nedenle olsa gerek, Org. Büyükanıt, ülkelerin küreselleşme sürecin-de ortak tavırlara "zorlandığını" saptıyor. Evet zorlama! Şiddet, bu sürecin anahtar kavramıdır. Yeryüzünde yoğunlaşan uyuşmazlıkla-rın, çatışmaların ve savaşların nedeni de burada görülmektedir. Or-general Büyükanıt, bu nedenlerle küreselleşme sürecinde dünyaya istikrar gelmediğini, tersine istikrarsızlığın arttığını gözlemlemekte ve bu durumu "Yeni Dünya Düzensizliği" diye adlandırmaktadır.²

2 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.4.

64

Buradan hareketle, Orgeneral'in güvenlik açısından vardığı so-nuç, ülke çıkarlarının güçlü ülkelerin amaçlarıyla çatışabileceği ve bu çatışmanın "belki de kaçınılmaz hale gelebileceği"dir. O zaman, yaşamak için "kararlı" olmaktan başka çare kalmamaktadır.³

Ne var ki, yine Sayın Orgeneral, bu kararlılık mesajının arkasın-dan şu cümleyi de eklemektedir: "Ancak, ulusal çıkarlarını küresel çıkarlarla uyumlu hale getiren ülkeler, barış içinde yaşayabilecek-ler, aksi durumlarda, sürekli güvenlik endişesi altında yaşayacak-lardır."⁴

Bu cümle neyi ifade ediyor, Büyükanıt'ın genel tahlili ve tehdit algılamalarıyla ne kadar uyumludur, tartışmaya değer.

Orgeneral'e göre, küresel çıkarlar ile millî devletlerin varlığı karşı karşıyadır. O zaman "uyum" nasıl sağlanacaktır? "Uyum" ile kastedilen, dünya gerçeklerine dayanan güvenlik politikaları geliştirmek ise, evet, ancak yukardaki ifadenin, zihinlerde millî devleti savunma konusunda bulanıklık yaratacağı da ortadadır.

Eğer "küresel çıkarlara uyum göstermek", ABD'nin dünya hâki-miyet planlarına uymak anlamında yorumlanacak olursa, bir süre sonra Türk devleti diye bir varlığın kalmayacağı, bizzat Büyüka-nıt'ın tahlillerinde mevcuttur.

Küreselleşmenin Neresi Kaçınılmaz

Org. Büyükanıt, küreselleşme sürecinin, "topyekûn karşı çıkan-lar tarafından dahi yadsınmadığını" belirtmektedir.

Burada sanıyoruz, sürecin olguları ile hedeflenen sonuçlar ara-sında bir ayırım yapılması gerekiyor.

Küreselleşme sürecinde, 20. yüzyılda millî kurtuluş devrimle-riyle kurulan millî devletler ve millî piyasalar hedef alınmıştır. Bu-nun sonucu millî bağımsızlık, millî egemenlik, millî gümrükler,

3 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.10.

4 Org. Yaşar Büyükanıt. Teori, sayı 163, s.10.

65

millî para, ithal ikameciliği, toplumsal adalet, kamu ekonomileri, kamu yararı, kamu hizmeti, millî kültür gibi değer ve yaklaşımların ağır yaralar aldığı bir gerçektir. Ancak bu sürecin millî devletlerin ve millî ekonomilerin ortadan kalkmasıyla sonuçlanacağı, ABD efendiliğinde bir dünya imparatorluğu kurulacağı gibi iddialar ger-çekçi değildir.

Ülkeler ve milletler arasındaki bağların güçlenmesi kaçınılmaz-dır. Ancak küreselleşme denen olay başkadır. Emperyalizm çağında, millî devletlerin yaşamaları da kaçınıl-mazdır. Bu anlamda karaya oturacak olan süreç, küreselleşmedir.

Millî Devletlerin Miadı Dolmadı

Bugünkü gidişi bütün berraklığıyla saptamamız için, emperya-lizm çağının bir özetini yapmamız gerekiyor.

Birinci dönem: Emperyalizm çağında, dünya iki büyük kampa ayrıldı. Bir yanda birkaç büyük emperyalist devletin oluşturduğu ezenler kampı bulunuyordu. Diğer yanda insanlığın büyük çoğun-luğunu oluşturan mazlumlar kampı. 20. yüzyılın başında Türkiye, İran ve Çin dışında bütün Mazlumlar Dünyası sömürgelerden olu-şuyordu; hatta bu üç ülke bile, sömürgeleşme tehdidi altındaydılar.

İkinci dönem: 1917 Sovyet Devrimi ve 1920 Türk Devrimi'yle birlikte dünyanın çehresi değişmeye başladı, emekçi devrimleri ve millî kurtuluş devrimleri çağı açıldı. 1975'te Vietnam, Laos ve Kam-boçya'nın kurtuluşuna kadar süren bu dönemde, eski sömürgeler ba-ğimsız devletlere dönüştü, dünyanın üçte birinde sosyalist devrim-ler oldu. Bu nedenle emperyalizmin sömürü alanı daraldı, millî dev-letler ve sosyalist ülkeler, emperyalizmin azamî sömürü eğiliminin ve sömürgeleştirme amacının önündeki seddi oluşturdular.

Üçüncü dönem: 1960'a doğru Sovyetler Birliği'nin kapitalizme dönüş sürecine girmesinden sonra yaşanan süreçte, dünya devrimi çok önemli bir kalesini kaybetti. Sovyetler Birliği, 1960'larda kapi-talist ve emperyalist bir ülkeye dönüşürken, nüfuzu altındaki ülke-

66

ler de bağımlı ülkelere dönüştüler.⁵ Buna rağmen iki süper devlet arasındaki dengeden yararlanan millî kurtuluş savaşları sayesinde, bağımsız devletler kurulması süreci bir süre daha devam etti. En son 1975 yılında Vietnam, Laos ve Kamboçya'nın kurtulmasıyla bu dönemin sonuna varıldı. Bu sırada, 1973 yılında Bretton Woods pa-ra sistemi de çöktü ve dünya vurguncu (spekülatif) sermayenin sal-dırısıyla karşı karşıya geldi, para akışını borsa ve tahvil piyasaları yönlendirmeye başladı.⁶ 1970'lerin ortalarından sonra ABD emper-yalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmi arasında 1990'a kadar de-vam eden bir pat durumu yaşandı. ABD emperyalizminin gittikçe inisiyatif kazandığı bu denge durumu, Sovyetler Birliği'nin kapita-lizme geri dönüş sürecinin tamamlanması ve dağılmasıyla sonuç-landı ve denge bozuldu.

Dördüncü dönem: 1990'dan sonra ABD, güç dengesinin lehine dönmesiyle birlikte dünya imparatorluğu planıyla harekete geçti. Kurulan bağımsız devletleri yeniden sömürgeleştirmek, başka de-yişle millî devletleri parçalamak ve ortadan kaldırmak, özetle Was-hington merkezli bir dünya imparatorluğu kurmak, ABD'nin

küre-selleşme sürecindeki hedefidir. Çekoslovakya ve Yugoslavya'nın parçalanması, Afganistan ve Irak'ın işgali, bu sürecin tipik eylem-leridir. ABD'nin Avrasya'ya hâkim olması ve dünya imparatorluğu kurması, insanlığın "ortak amacı", "ortak yaklaşımı" veya "ortak çıkarı" değildir.

Daha önemlisi, ABD'nin bu hedefine ulaşması mümkün gözük-müyor. Millî devletlerin miadı dolmamıştır. Nitekim bu gerçeği Büyükanıt da saptıyor: "Kimse alınmasın, ancak ülkelerin refahı art-tıkça, o ülkelerin ulusal kimlikleri de o denli gelişmektedir."7

5 Sovyetler Birliğinde 1950'lerin sonunda başlayan kapitalizme geri dönüş süreci-nin tahlili için bkz. Doğu Perinçek, Stalin'den Gorbaçov'a, Kaynak Yayınları, 3. basım, İstanbul, Ağustos 1991.

6 Bu konuda özlü bir tahlil için bkz. Selim Somçağ, "Küreselleşmenin Ekonomik Anlamı", Bildiren, USİAD Yayın Organı, sayı 17, Temmuz 2003, s.26 vd.

7 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.10-11.

67

Sayın Orgeneral, burada milletleşme süreci ile millî ekonominin gelişmesi arasındaki çok önemli bağlantıya değinmiş oluyor. Mese-lenin özü de buradadır. Devamı daha da önemlidir: "Ancak; ulusal kimlikleri refah seviyelerine paralel olarak giderek artan uluslar, ge-lişmekte olan ülkelere bu yaklaşımı göstermekte biraz hasis davran-maktadırlar. Daha öte; bu ülkelerdeki ulusal davranışları küreselleş-meye aykırı görmekte ve mikro-etnik hareketlere destek vermekte de bir sakınca görmemektedirler. Bu yaklaşım, aynı zamanda güçlü ülkelerin gelişmekte olan ülkelerin ulusal yapılarına karşı olumsuz bir yaklaşımı olarak da algılanabilmektedir. Bu algılamalar, geliş-mekte olan ülkelerin küreselleşmeye bakış açılarını ve yaklaşımları-nı da istemese de olumsuz yönde şekillendirmektedir."8

Saptamalar, çok yerinde ve burada yaşadığımız dönemin temel gerçeğinin altı çiziliyor. Emperyalizm, millî devletin karşısındadır ve millî devlete karşı mikro-etnik gruplar, tarikatlar ve cemaatler dahil, her tür millet öncesi etkenle birleşmektedir. Bu olay, milletin hâlâ ilerici olduğunu ve küreselleşme denen projenin de gerici ka-rakterini yansıtmaktadır. Hal böyleyken, meselenin bir "algılama" veya "yaklaşım" meselesi olarak konması, gerçeği bulandırıyor. Burada bir algılama meselesi yoktur, gerçeğin ta kendisi bulun-maktadır: ABD emperyalizmi ile Ezilen Dünya ülkelerinin millî devletleri karşı karşıya gelmişlerdir. Hatta Çin, Rusya, Fransa, Al-manya, Japonya gibi gelişmiş ekonomiler üzerine kurulmuş devlet-ler de, varlıklarını ABD emperyalizmine karşı savunma sorunuyla yüz yüze bulunmaktadır.

Çağımızda refaha ve özgürlüğe ilerlemenin çerçevesini hâlâ millî devletler oluşturmaktadır. Fransız Devrimi'nin simgelediği millî bağımsızlık, millî egemenlik, millî piyasa, demokrasi ve öz-gürlük gibi kurumlar arasındaki bütünlük hâlâ geçerlidir. Burjuva demokratik devrimlerin yol açtığı ekonomik gelişme ve özgürlük, 8 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.1 1.

68

hele bugün ancak millî devletlerle olur. Ülkeler ve milletler arasın-daki bağların güçlenmesi, iletişim ağının örülmesi, teknoloji ve ti-caretin gelişmesi; günümüz dünyasında millî devletlerin ortadan kalkmasıyla değil, ancak millî devletlerin varlıklarını sürdürmele-riyle mümkündür. Millî devletler, bugün ülkeler ve milletler arasın-daki bağların önünde bir engel olmayıp, tersine, bu bağların güç-lenmesinin biricik öznelerdir. Millî devletler halinde örgütlenme-miş ülkeler ve milletler arasında, ilişki gelişmez, tam tersine o za-man insanlık emperyalizmin patronu olan ABD'nin zorbalık ve hâkimiyeti altına düşer ve demokratik devrimlerin getirdiği kurum-lar ve ilişkiler ayak altında kalır. Ancak gidişin bu yönde olmadığı apaçık görülmektedir. ABD emperyalizmi ile millî devletler arasın-daki savaşı, millî devletler kazanacaktır. Bu nedenle küreselleşme-nin millî devletleri ortadan kaldırmasının kaçınılmaz olduğu tahli-li, bütünüyle yanlıştır. Tersine millî devletler, ABD emperyalizmi-nin önünü kesecek ve insanlığın refah ve özgürlüğe ilerleyiş süre-cinde bir süre daha motor görevi yapacaklardır. Millî devletler, em-peryalist sistem tarafından bertaraf edilemeyecek, ancak toplumla-rın eşit, özgür ilişkilerle kaynaşacağı, geleceğin kamu ekonomileri ve kolektif sistemleri temelinde aşılacaklardır. Nitekim Atatürk, böyle bir uyum çağının insanlığın ufkunda bulunduğuna da işaret etmiştir. Ancak bunun için, emperyalizmin "mahv ve nabut olma-sı", yani yok olması gerekmektedir.

Küreselleşmenin Sözlük Anlamı ve Özel Tarihî Anlamı

Burada küreselleşmenin sözlük anlamı ile özel tarihî anlamını birbirinden ayırmak gerekiyor. Org. Büyükanıt, böyle bir ayırım yapmadığı için, küreselleşmenin "artılarından ve eksilerinden" söz etmekte; millî devletlerin ortadan kaldırılması süreci olarak tanım-ladığı küreselleşmeyi, aynı zamanda "faydalı" bir gelişme olarak da görebilmektedir. Küreselleşmenin "artıları"na değinilirken sırala-nan olgular şunlardır: Ülkelerin ve dünya halklarının bütünlüşme-

69

si, bilgiye ulaşılması, iletişim ve ulaşım maliyetlerinin inanılmaz ölçüde azalması, malların ve sermayenin sınırları aşması.⁹

Oysa bu olgular, ABD merkezli "Yeni Dünya Düzeni" projesi-nin ürünleri değildir. Tersine bu anlamda küreselleşme, dünyadaki ezen-ezilen çelişmesini keskinleştirdiği için, ülkeleri ve milletleri birbirine yakınlaştırmamakta, tersine uzaklaştırmakta ve sayın ko-mutanların da belirlediği gibi, milletlerarası çatışma ve savaşlara yol açmaktadır. Yine tarihsel bir proje olarak küreselleşme, bilgiye ulaşmayı kolaylaştırmayıp zorlaştırmakta, yoksullaştırdığı milletle-rin iletişim ve ulaşım maliyetlerini ağırlaştırmaktadır.

Küreselleşmenin artıları ve eksileri yoktur; küreselleşme adı ve-rilen iki ayrı olgu bulunmaktadır.

Küreselleşme kavramı, 1990 öncesinde de vardı. Bu kavram, dünyada çeşitli ülke ve insan toplulukları arasındaki çitlerin kalk-ması, ülkeler ve milletler arasındaki bağların gelişmesi, ülkelerin dünyaya ait olma özelliklerinin yoğunlaşması ve genişlemesi an-la-mına geliyordu. Küreselleşmenin bugün hâlâ böyle bir sözlük an-la-mı vardır. "Küreselleşmenin artıları" denen olay budur.

Ancak 1990 sonrasında, ABD, küreselleşme kavramına, özel ve tarihî bir anlam yükledi. ABD stratejisi içinde yeri olan bu özel an-lam, millî devletlerin ortadan kalkması ve ABD efendiliğinde bir dünya imparatorluğunun kurulmasıdır. "Küreselleşmenin eksileri" denen olay ise, budur.

Küreselleşmenin sözlükteki anlamı ile ABD'nin bu kavrama yüklediği özel anlam, birbirine karşıt iki ayrı olguyu ifade etmekte-dir. Biri diğerini bastırmaktadır. ABD'nin başını çektiği emperyalist sistem, dünyadaki zengin-yoksul, güçlü-güçsüz çelişmesini derin-leştirdiği için, insanlığın bütünleşmesini önlemekte, milletler ve ül-keler arasındaki bağların gelişmesine pranga vurmaktadır. Ülkeler ve milletler, bugün ulaşılan üretici güçler düzeyinde, bugünkü tek-

9 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s. 10.

70

nolojik imkânlarla, birbirlerine çok daha hızlı yakınlaşabilir, birbir-leriyle çok daha kuvvetli bağlarla kaynaşabilirler. Bunun önündeki engel, küreselleşmedir; başka deyişle, milletlerarası sermayenin serbest dolaşımıdır. Ve bu serbest dolaşımı dayatanlar da, emperya-list devletlerdir. Oysa bütün ülkeler ve milletlerin, kendi bağımsız devletleriyle bu bütünleşme sürecine katılabilecekleri dengeler ku-rulsa, buna elveren çok kutuplu bir dünya oluşsa, insanlığın kay-naşması çok daha hızlı, çok daha adil, çok daha yaygın ve görece daha barışçı yollardan olacaktır. Bu, hem mümkündür; hem zorun-ludur ve devrimleri kaçınılmaz kılmaktadır.

ABD'nin propaganda aygıtları, küreselleşmenin sözlükteki an-lamı ile ABD patentli özel tarihî anlamının birbirine karıştırılması için yoğun bir kampanya yürütmektedirler. ABD imparatorluğunun kaçınılmazlığı gibi fikirler, insanlığın beynine o sayede işlenmekte ve ABD imparatorluğunun önünde durulamayacağı gibi gerçek dı-şı görüşler, kuvvet toplamaktadır. Bu tez, son zamanlarda hızla ge-len kamyonun önüne çıkılamayacağı ve tek çözümün kamyonun önünü açmak ve mümkünse kamyonunda bir yer bulmak olduğu gibi benzetmelerle işlenmektedir.

Oysa herkes kemerlerini bağlamalıdır. Çünkü kamyon, Avrasya kayasına çarpmak üzeredir ve kamyonunda kendilerine yer arayanlar da, ABD ile birlikte büyük bir felaketi ve bozgunu paylaşacaklardır.

II. Dünyadaki Kamplaşma ve Güvenlik

Karşıt Kampların Karşıt Stratejileri

Org. Büyükanıt ve Korg. Turgut'un bildirilerinin temelinde, dünyanın bugünkü kamplaşması yer almaktadır. Bütün görüş ve so-nuçlar, bu zeminde oluşmakta, bu zeminden yön almaktadır.

Org. Büyükanıt'ın da açıkça ve önemle saptadığı gibi, ülkelerin tehdit algılamalarını, bulundukları konum belirlemektedir. Bu açı-

71

dan gelişmiş ülkelerin tehdit algılamaları ile gelişmemiş ülkelerin tehdit algılamaları farklıdır, hatta birbirine zıttır. Burada gelişmiş emperyalist ülkeler, kendi tehdit algılamalarını hegemonyaları altın-daki gelişmemiş ülkelere dayatmaktadır. Buna Org. Büyükanıt, kafaları açan bir terim üreterek "ithal tehdit algılaması" diyor. Baş-ka deyişle, ezilen ülke, kendisine yönelen gerçek tehdidi saptamak yerine, emperyalist ülkeden tehdit kavramı ithal etmektedir.¹⁰ Böy-lece gelişmekte olan ülke, güvenlik stratejisini, kendisine yönelen tehde karşı değil, emperyalizmin tehdit saydığı güce karşı oluştur-maktadır. Gelişmemiş ülke, sonuç olarak kendi millî güvenliğini de-ğil, emperyalist devletin güvenliğini savunan konuma düşmektedir. Büyükanıt, bu gerçeğe sık sık vurgu yaparak, Türkiye açısından ta-rihsel değeri olan bir dersi özetlemektedir: "Başkalarının kafaları ile ürettiğimiz çözümler ve yaklaşımlar, vücutlarımızı, kafalarımıza ya-bancılaştırmaktan başka bir şeye yaramamaktadır."¹¹

Biz de, o zamanki adımızla Türkiye İşçi Köylü Partisi (TİKP) olarak, kendi tecrübelerimizden hareketle, aynı büyük dersi 1970'li yıllarda şöyle özetlemiştik: "Omuzlarımızın üstünde kendi kafamı-zı taşımalıyız."

Org. Büyükanıt, "bize dışardan dayatılan" sözde güvenlik mo-delini çöpe atarak, "ülke gerçeklerimiz ışığında" kendi güvenlik modelini yaratmamız konusunda, Türkiye'nin güvenlik stratejisinin–de devrim değeri taşıyan ipuçlarını vermektedir. Hayati önemdeki bu saptamalar, fincancı katırlarını ürkütmeden, sorular halinde or–taya konmaktadır. Org. Büyükanıt'ın belirlediği olguları, kendi ifa–de ve kavramlarıyla şöyle özetlemek mümkündür:

- Gelişmiş ve güçlü ülkelerin tehdit algılamaları ile gelişmekte olan veya gelişmemiş ülkelerin tehdit algılamaları, aynı eksen de çakışmaz. Güçsüz ülkeler, ithal malı tehdit algılamaları üzerine kurdukları ulusal güvenlik politikaları ile ne kadar güvenlidirler? [Bu soru kuşkusuz bugün en çok Türkiye için geçerlidir. -DP.]

10 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.6.

11 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s. 10.

72

- Buna karşılık gelişmekte olan ülkelerin tehdit algılamalarını küresel anlamda güçlü ülkeler, dikkate almamakta, bu konuda özen ve duyarlılık göstermemektedirler.

- Güçlü ülkeler, kendi tehdit algılamalarını güçsüz ülkelere da-yatarak onların çıkarlarına zarar veriyorlar.

Büyükanıt, küresel boyuttaki güvenlik sorunlarını, dolayısıyla Türkiye'nin güvenlik stratejisini, kendi ifadesiyle "bu esaslar" üze-rinde şekillendirmektedir.¹²

Gelişmiş Ülkelerin Tehdit Algılamaları

Org. Büyükanıt daha sonra dünyadaki iki karşıt kampın tehdit algılamalarını somut olarak inceliyor. Gelişmiş ülkelerin tehdit al-gılamaları şöyle sıralanıyor:

1. Ekonomik refah seviyelerinin yükselmesine karşı olumsuz yaklaşımlar ve engeller.
2. Güçlü ülkelerin ulusal çıkarlarını ve toplumsal düzenlerini tehdit eden terör faaliyeti.
3. Yasadışı göç ve uyuşturucu trafiği.
4. Bazı gelişmekte olan ülkelerin kitle imha silahlarına sahip ol-ma çabaları.¹³

Org. Büyükanıt, bu saptamaları yaparken, gelişmiş ülkelerin kendi yayılcı çıkarlarına hizmet eden terör faaliyetini destekle-diklerine, uyuşturucu trafiğini kendi iç dinamikleri ve hukukî dü-zenlemeleriyle cesaretlendirdiklerine ve asıl kitle imha silahlarına onların sahip olduğuna dikkat çekmektedir.

Gelişmekte Olan Ülkelerin Tehdit Algılamaları

Gelişmekte olan ülkelerin tehdit algılamaları, Org. Büyükanıt'ın bildirisinin çeşitli yerlerinde belirtilmiştir.

12 Aynı yerde.

13 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.6.

73

1. İthal malı tehdit algılaması: Bu yanlışı kendisi, bu ülkeler için tehdit oluşturmaktadır. Gelişmekte olan ülkeler, ithal malı gü-venlik politikalarıyla kendilerini vurmaktadırlar. Hayatî konu bu–dur. Burada en çok ders çıkarması gereken ülkenin Türkiye olduğu ortadadır.

2. Politik tehdit: Ekonomik ve toplumsal alandaki yıkıcı faali-yet zemininde gerçekleştirilen politik tehdit. Küresel ekonomik yönlendirmeler, ekonomik hassasiyetlerin kötüye kullanılması ve bunların siyasal dayatmalara dönüştürülmesi.

3. Ekonomik tehdit: Uluslararası sermayenin serbest dolaşımı–nın önünde engel oluşturan devlet örgütlenmelerinin ve bürokrasi–nin ortadan kaldırılmasına yönelik faaliyet.

Uluslararası sermayenin muhatap olarak devlet kurumlarını de-ğil, yerel yönetimleri ve özel kuruluşları almaları, böylece millî devleti devredışı bırakmaları.

Liberal politikaların uygulanması yoluyla millî devlet anlayış ve uygulamalarının bertaraf edilmesi.

4. Toplumsal tehdit: Etnik ve dinsel bölücülük, toplumsal grup-ların arasındaki çatlakların büyütülmesi.¹⁴

5. Kültürel tehdit: "Evrensel kültür" ve "dünya vatandaşlığı" gi–bi söylemler yanında "alt kimlik, üst kimlik" ayrımlarıyla mikro-milliyetçiliğin desteklenmesi ve ulusal kimliklerin ve kültürlerin erozyona uğratılması.¹⁵

Dikkat edilirse, Org. Büyükanıt'ın saptadığı siyasal, ekonomik, toplumsal tehditlerin tamamı, millî devletin ortadan kaldırılması başlığı altında toplanabilmektedir. Bir tarafta uluslararası sermaye-nin merkezindeki güçlü devletler vardır ve onlar, dünya ölçeğinde serbest dolaşımı her yöntemle dayatmaktadırlar. Karşısında ise, bu serbest dolaşıma direnen millî devletler bulunmaktadır.

14 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.6-9.

15 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.11.

74

Gelişmekte olan ülkeleri hedef alan terör faaliyeti, Org. Büyükanıt tarafından bu tablo içinde yerli yerine oturtulmaktadır: "Dış ülkelere desteklenmeyen terör faaliyeti asla uzun süreli ola-maz."16

O halde, güvenlik stratejisi ve politikaları oluşturulurken, dış desteklerden soyut bir terör tehdidi değil, dış bağlantısı açıkça belirlenen bir terör tehdidi milletin önüne konmalıdır. Terörü besleyen iç dinamiklerin milletin tecrit edilmesi ve tasfiyesi, ancak bu anla-yışla başarılacaktır. Türkiye'nin bugüne kadar "Büyük müttefiki" kızdırmamak için, bu tavrı uygulamaktan çekinmesi, büyük kayıp-lara mal olmuştur.

Bu gerçekler ışığında, hegemonyacı devletler ile gelişmekte olan ülkeler arasında "ortak bir paydada buluşmanın" mümkün ol-madığını belirlemek, doğru olur. Nitekim Org. Büyükanıt da, böy-le bir ortamın oluşmadığını ifade etmektedir.17

Yine herkesin "sağduyu ile davranması", barış için "uluslararası ortak irade" oluşturulması, "dünyayı şefkatle kucaklayacak bir küresel toplum" yaratılması gibi umut ve beklentiler, iyi niyet ifa-delerinden öte bir anlam taşımamaktadır.18

Bu itibarla ABD emperyalizmi ile dünyanın geri kalanı arasın-da işbirliği ve dayanışmayı sağlayacak "yeni bir uluslararası güven-lik mimarisi" yaratılması19 da mümkün değildir. ABD'nin artık Bir-leşmiş Milletler'i umursamadığı ortadadır.

Bugün üzerimize düşen görev, bu tür iyimser beklentileri hatıra getirmek yerine, karşılaştığımız tehdidi bütün çıplaklığıyla milleti-mize ve ordumuza kavratmaktır.

Kuşkusuz milletlerarası alanda yapılacak işler de vardır. Ancak bu faaliyet, tehdidin tecrit edilmesine ve caydırılmasına yönelik ol-

16 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.14.

17 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.11.

18 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s. 17.

19 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s. 12.

75

malıdır. ABD'nin bazı milletlerarası zeminlerde sıkıştırılması ve elinin kolunun bağlanmaya çalışılması, bu anlamda yararlı olabilir.

Öncelikli Tehdit

Org. Büyükanıt ve Korg. Turgut, öncelikli tehdidin askerî ze-minde değil, politik, ekonomik ve toplumsal zeminde olduğu görü-şündedirler. Büyükanıt, "güçlü ülkeler karşısında diğer ülkelerin, öncelikli olarak askerî tehditle karşı karşıya bulunmadıklarını" be-lirtmektedir.20 Korg. Reşat Turgut da, güç mücadelesinin "askerî zeminden ekonomik zemine" kaydığını ifade ediyor. Bu görüşler, Genelkurmay Başkanı Hilmi Ozkök'ün "Yeni dünyada kan ve barut kokusunun yerini akıl ve itidal aldı" diye özetlediği görüşlerle ben-zeşmektedir.21 Oysa dünyaya bakıyoruz, bütün kara parçalarında kan akmaktadır ve her yerden barut kokusu yükselmektedir.

Sanıyoruz burada "öncelikli" kavramıyla belirleyici kavramı arasında bir ayrım yapmaya ihtiyaç bulunmaktadır. Doğrudur em-peryalizm, hegemonyasını yaymak için, öncelikle siyasal, ekono-mik ve toplumsal araçlar kullanıyor. Ancak küreselleşme sürecinin kesin sonuca ulaştırılmasında, belirleyici yöntem yine askerîdir. Özellikle Türk Silahlı Kuvvetleri'nin ve komutanlarının, Türkiye'ye yönelik tehdidin en sonunda askerî düzleme çıkarılacağı ve nihai darbenin ancak silahlı güçle indirilebileceği konusunda berrak bir bilinç oluşturmaları yerinde olur. Nitekim Süleymaniye'de 11 su-bay ve astsubayımıza karşı yapılan silahlı, askerî harekât da, ABD'nin silahlı çatışma ve savaşı göze aldığını göstermiştir. ABD ordusunun 2002 yılının 24 Temmuz'unda başlattığı, "Millennium Challenge 02" başlıklı Türkiye'yi işgal tatbikatı da, yaşadığımız sü-recin ciddiyeti konusunda yeterli bir fikir vermektedir.

20 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.8.

21 Org. Hilmi Ozkök'ün bu açıklaması için bkz. Sabah ve diğer gazeteler, 31 Ağus-tos 2003.

76

Bunlar beklenen olaylardır. Çünkü millî devletlerin, hele Türki-ye Cumhuriyeti devletinin sırf siyasal, ekonomik ve toplumsal ope-rasyonlar yoluyla, silah kullanılmadan tasfiyesi mümkün değildir. Silahla kurulan millî devletler, en sonunda ancak silahla parçalana-biliyor ve yıkılabiliyor. Örnekler, hep bu saptamayı doğruluyor. O nedenle ABD'nin siyasal, ekonomik ve toplumsal yöntemlerinin hepsi, en sonunda askerî yöntem için en uygun koşulları yaratma amacını taşımaktadır.

Öncelikli tehditler, siyasal, ekonomik ve toplumsal düzlemedir.

Belirleyici, başka deyişle sonuç alıcı tehdit ise, askerîdir.

İthal Değil Millî Tehdit Algılaması

Bir ülkenin güvenlik stratejisinin oluşturulmasında, sanırım en önemli mesele, tehdidin kaynağının doğru saptanmasıdır. Nitekim, Büyükanıt'ın "ithal tehdit algılamaları" uyarısında bulunması, ha-yati önemdedir. Bu açıdan Korg. Turgut'un bildirisindeki tartışılma-ısı gereken nokta, tehdidin kaynağının belirlenmesi konusundaki zorluğa yaptığı göndermedir. Sayın Korg., "Düşmanın kim olduğu-nu, ne zaman, nerede, hangi vasıtaıyla, ne yapabileceğini tahmin edebilmek hiçbir zaman bugünkü kadar zor olmamıştır" diyor.²² Bu konuyu açmak gerekiyor. NATO'nun savunma kavramına, hele son belgelere baktığımız zaman, metinler ABD kurmaylarının kaleminden çıktığı için, çok karmaşıktır. Öyle olması gerekiyor. NATO belgelerinde, ABD'nin bütün dünya için tehdit oluşturduğu gibi bir saptamaya rastlanmayacağı açıktır. Herkesin bildiği gibi, NATO belgeleri, aslında ABD dışındaki NATO ülkeleri açısından, "ithal tehdit algılaması"nın en çarpıcı örnekleridir. ABD, kendisine yönelik tehditleri, bütün NATO ülkelerine "tehdit algılaması" ola-rak ihraç etmektedir. Bu açıdan bu belgeleri doğru okumak için tersten okumak gibi bir hünere ihtiyaç vardır.

22 Korg. Reşat Turgut'un aynı sempozyumdaki bildirisi.

Aslında "düşmanın kim olduğu" insanlık açısından hiçbir za-man bu kadar açık değildi. ABD, son Afganistan ve Irak savaşları sonrası ortaya çıkan tabloda, artık herkesin açıkça gördüğü gibi, bütün dünya ülkelerinin baş belası haline gelmiştir. Bu tehdit algı-lamasını kabul etmeyen ülkeler, İsrail'dir, İngiltere'dir ve İspanya ile Portekiz gibi kenarda köşede kalan birkaç ülkedir.

Artık dünyanın hemen hemen bütün ülkeleri, ABD'nin ihtirasla-ırla gücü arasındaki dengesizlikten kaynaklanan çılgınlığının ne-rede, nasıl, hangi vasıtalarla durdurulabileceği meselesini önlerine koymuşlardır. Türkiye, apaçık görüldüğü gibi, bu dünya tablosunda, insanlığın ön cephesi haline gelmiştir.

Her şeyin bu kadar açık olduğu bir ortamda, tehdidin kaynağı-nın milletin önünde ismi konarak açıkça saptanmaması, Türki-ye'nin güvenliğindeki en büyük zaafı oluşturmaktadır. Dahası "stra-tejik müttefik", "büyük müttefik" gibi kuyruklu yalanlar, ABD'nin Türkiye'ye yönelik düşmanlığını gemleme gibi sihirli bir işlev gör-memekte, fakat Türkiye halkının bilincini köreltmektedir. Türkiye, bu yalana kendisini kandırarak, yığınakta hata yapmaktan başka bir sonuca ulaşmamaktadır.

Çağımız savaşında insan etkeni, sayın komutanların da isabetle saptadıkları gibi, daha da belirleyicidir. Türk Ordusu ve Türk milleti, bugünkü "ithal güvenlik algılama-ları"yla uyuşturulmakta ve gaflet uykularına yatırılmaktadır. Türki-ye, böylece nereden geldiğini anlayamayacağı tehditler karşısında şaşkına dönecek bir av haline getirilmektedir.

Korg. Reşat Turgut'un saptadığı gibi, "dünyanın değişen güven-lik dinamikleri" karşısında, her ülke, kendi güvenlik stratejisini ye-niden belirlemek zorundadır. Burada durumu en berrak ülkelerin başında Türkiye geliyor.

Dünyadaki gelişmeler ve Türkiye'nin konumu adına hiçbir bil-giye sahip olamasak bile, Süleymaniye'de Türk subayının başına

78

geçirilen çuval, bize tehdidin kaynağını öğretmiştir. Bugün hakika-ti, çuvalın içinde daha iyi görebiliyoruz. Kafamızda çuval yokken, çuvalı göremiyorduk. Yine Kıbrıs'ın güneyinde Agratur ve Dikelya üslerine yerleşen askerî gücün bayrak ve bandırası, bizim için en iyi öğretmendir. Kofi Annan Planı'nın bir ABD-İngiliz imalatı ol-masının da, herhalde öğretici yanları bulunmaktadır.

Dünya savaş tarihlerinde kafasını kuma sokarak savaş kazanan bir devlete ve komuta kademesine rastlanmıyor.

Tehdidin kaynağını gerçekçi olarak saptayacağız.

III. Güvenlik Stratejisi

Stratejik Karar: Millî Devleti Sürdürme İradesi

Tehdidin kaynağını saptayabilmek ve bir güvenlik stratejisi oluşturmak için öncelikle millî stratejik hedefimizi bileceğiz.

Stratejik hedefimiz nedir?

Lafla değil, 20. yüzyılın başlarında Atatürk önderliğinde yaptığı-mız bir millî demokratik devrimle; çağdaş, halkçı, devletçi, laik, devrimci bir toplum kurma amacımızı ortaya koyduk ve Atatürk za-manında 1937 yılında Anayasamıza yazdık. Şimdi bu stratejik kara-rımızda ısrar ediyor muyuz? Yoksa millî devletimizden vazgeçerek, ABD emperyalizminin kriz bölgelerinde cepheye sürdüğü bir polis kuvveti ve köleleşmiş bir toplum mu olacağız? Başka deyişle, Ata-türk'ün çağdaş Türkiye hedefi yerine mafya güdümünde parçalan-mış bir etnik gruplar, tarikatlar, cemaatler coğrafyası mı olacağız?

Eğer çağdaş, bağımsız ve halkçı bir toplum olacaksak, bu hede-fimizin önündeki tehdit, ABD'dir.

Yok eğer mafya-tarikat coğrafyasına dönüşeceksek, bir an önce millî devletimizi yıkmamız ve Atatürk'ten kalan her kurum ve iliş-kiyi tasfiye etmemiz gerekmektedir. "Batılı dostlarımız" da öyle saptamıyorlar mı? Ve Tayyip Erdoğan iktidarı, millî devlete son darbeleri indirmek için kurulmadı mı?

79

1950 öncesinde başlayan Küçük Amerika süreci, Kemalist Devrim'in bağımsız, halkçı, devletçi, laik ve devrimci Türkiye progra-mını tasfiye etmiş ve millî devletin kazanımlarını yıkıma uğratma sürecini başlatmıştır. Bütün bu karşıdevrimci hamleye rağmen, Tür-kiye, 1980 yılına kadar esas olarak Kemalist Devrim'in temel ku-rumlarını önemli ölçüde koruyabilmişti. Ne var ki, 1980 sonrası yı-kım dehşet vericidir. Hele 1999 yılı Aralık ayında Türkiye'nin ABD tarafından Avrupa Birliği kapısına bağlanmasından sonra, millî dev-letin çözülmesi döneminden dağılması sürecine geçmiştir.

Türkiye, bu duruma daha ne kadar katlanacaktır?

İşaretler artık bir dönüm noktasına geldiğimizi gösteriyor.

Org. Büyükanıt ve Korg. Turgut'un bildirimleri de, o dönüm nok-tasını işaretlemektedir. Türkiye, yok olmamak için, yeniden Kema-list Devrim rotasına girme iradesini ortaya koyacak, millî devletini sürdürme kararı alacaktır.

"Batı ile Bütünleşme" Hurafesi

Ne var ki, son 50 yıllık yıkımın zihnimizde bıraktığı molozu te-mizlemek o kadar kolay değildir. Bu zorluklar, Org. Büyükanıt'ın bildirisine de yansımıştır. Baştan sona emperyalist tehdide tavrı alan bu bildiri, stratejik tavra gelince, tereddütlere ve tutarsızlığa düşmektedir.

En önemli tutarsızlık, "Batı ile bütünleşmenin" savunulmasın-dadır. Org. Büyükanıt, "Türkiye'nin kendisini Batı bütünleşmesi içinde tanımlamış" olduğunu belirtiyor.23

Hangi "Türkiye"?

Bu tanımlama, Kemalist Devrim'in Türkiye'sine ait değildir.

"Batı ile bütünleşme" projesi, İkinci Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkmıştır. "Küçük Amerika" olacağız diye sunulan bu proje-nin uygulanmasıyla Kemalist Devrim adım adım tasfiye edilmiştir.

23 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s. 15.

80

O nedenle Org. Büyükanıt'ın Avrupa Birliği'ni, "Mustafa Kemal Atatürk'ün Türk toplumuna gösterdiği çağdaşlaşma hedefinin, je-opolitik ve jeostratejik açıdan zorunluluğu" olarak göstermesi,24 ta-rihsel gerçeğe taban tabana zıttır. Avrupa Birliği'ne katılmayı Ata-türk'e bağlamak, bugün Türkiye'de ağızdan ağıza dolaşan bir hura-fedir, yani gerçeklere dayanmayan, bilimsel olmayan, boşançtır.

Evet, bu bir hurafedir ve o hurafe Org. Büyükanıt'ın baştan so-na gerçeklere dayanan tahlili içinde gözden geçirilmemiş bir önyar-gı, bir saplantı, bir kalıntı olarak durmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin temelini oluşturan Kemalist Devrim, Batı ile bütünleşmeyi hedeflememiş, tam tersine, Batı emperyaliz-mine karşı savaşarak başarılmıştır. Gerek Millî Kurtuluş Savaşı'mız gerekse Cumhuriyet'in inşası, Batı emperyalizmi ile mücadele mevzisinde yürütülmüştür. Kurtuluş Savaşı'ndan sonra 1925 yılın-daki Şeyh Said İsyanı'nın ve 1930'lardaki gerici isyanların hepsinin arkasında İngiliz emperyalizmi vardır. Hatay, Fransız emperyaliz-minden kurtarılmıştır. Kapitülasyonların ve borçların tasfiyesi, mil-lileştirmeler, 1930'larda devletçi ve planlı bir ekonomiyle dünya ta-rihinin en önemli ekonomik kalkınma örneklerinden birinin yaratıl-ması, toplam olarak bütün Kemalist Devrim, hep Batı emperyaliz-miyle ve işbirlikçi gericilikle mücadelenin eseridir.

Büyük devrimci önderimiz Mustafa Kemal Atatürk, Türk devri-minin önüne hiçbir zaman "Batı ile bütünleşme" gibi bir hedef koy-mamış, tersine, ancak Batı'dan bağımsız kalarak gerçekleştirebile-ceğimiz çağdaş uygarlık projesini uygulamıştır. Millî devlet, bu projenin olmazsa olmaz çerçevesi ve aracıdır.

Atatürk'ün Altı Ok'undan hangisi Batı ile bütünleşerek gerçek-leştirilebilirdi ve gerçekleştirilebilir?

Batı ile bütünleştiğimiz zaman Altı Ok'tan hangisi elimizde ka-lır ve kalmıştır?

24 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.16.

81

Atatürk, gerek 1920'lerde, gerek 1930'larda, "Emperyalizmin mahv ve nabut" olacağını saptamıştı.

Emperyalizmin tasfiyesi, Ata-türk'ün programında, Türk Devrimi'nin ve genel olarak insanlığın stratejik hedefiydi.

Çok doğru, çünkü artık bütünleşilecek olan bir Fransız Devri-mi, bir İngiliz Devrimi, bir Amerikan Devrimi kalmamıştı. Em-peryalist Batı, o karanlık ve çürüyen sistemini, 20. yüzyılda Ba-tı'nın devrimci geçmişini çiğneyerek, Batı'nın devrimci kurumla-rını yıkarak kurmuştu.

Günümüz Batısı'na bakalım, orada geleceğin dünyasına taşıya-çağımız değerler, artık yalnız müzelerin mahzenlerindedir ve yalnız kütüphanelerin el değmeyen raflarındadır. Nitekim Org. Büyükanıt da, bildirisinde Batı'nın Fransız Devrimi'nin eşitlik, özgürlük, barış ve ulusal devlet ilkelerinde ifadesini bulan devrimci değer ve ku-ruamları tasfiye ettiğini kabul etmektedir.²⁵

Atatürk'ün "Mahvolacak" dediği emperyalizm, ABD emperya-lizmi değilse, Batı emperyalizmi değilse, bütün olarak emperyalist sistem değilse, nedir?

Hem Atatürk'ün devrim davasına bağlı kalmak, hem de Batı em-peryalizmi ile bütünleşmek mümkün müdür?

Peki 1940'lardan sonra yaşadığımız gerçek nedir?

Soruyoruz, arkada kalan 60 yılda Atatürk önderliğinde gerçek-leştirdiğimiz devrimi kim yıkmıştır?

Batı emperyalizmi ve işbirlikçileri değil mi?

Peki, bugün başımıza oturmuş olan mafya-tarikat rejimini kim kurmuştur?

Batı emperyalizmi ve işbirlikçileri değil mi?

Bugün Türkiye Cumhuriyeti'ni yıkmak isteyen irtica güçleri ve bölücüler, kuvvetlerini Batı'dan almıyorlar mı?

Onlarla birlikte "Batı ile bütünleşmeyi" savunarak gidilen rota, bugün Türkiye'mizin çamurlara saplanmış olmasından belli değil midir?

25 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163. s.5 vd.

82

Türkiye'nin son 60 yıllık tecrübesi karşısında, Org. Büyükanıt'ın "AB hedefinin bölücü ve çağdışı hedeflerle uyuşamayacağı" tezi,²⁶ en ufak geçerlik şansı taşıyor.

Bugün Türkiye'de AB ile bütünleşmeyi savunanlara baktığımız zaman, en önde emperyalizmle göbek bağı olan mafya ve tarikat güçleri ile bölücülerini görüyoruz. Çünkü ABD'nin Türkiye'ye dayat-tığı Avrupa Birliği projesi, o amaçlarla tam uyum içindedir.

AB Aday Üyelik Protokolü'ne, "Millî Program" denen gayrimil-lî programa bakılırsa, orada Türk devletinin bağımsızlık ve bütün-lülüğü ve çağdaş toplum adına hiçbir şey bulunamaz ve her şey Tür-kiye'nin bağımsızlık ve egemenliğini yıkmak, tarikat ve cemaatleri güçlendirmek içindir.

Bu gerçekler karşısında, Batı emperyalizmine tavır almadan Atatürk Devrimi'nin son kalelerini savunmak mümkün müdür?

ABD merkezli Batı emperyalizmine karşı cepheden bir müca-dele yürütmeden, Türkiye'yi yeniden Kemalist Devrim rotasına sokma olasılığı var mıdır?

Türkiye'nin güvenliğini Kıbrıs, Ege, Kuzey Irak cephelerinde kime karşı savunmak durumundayız?

Batı ile bütünleşme türünden stratejiler, milletimizin ABD em-peryalizmine karşı vatani savunma bilincini tarumar etmiyor mu?

Günümüz dünya koşullarında Batı ile bütünleşerek, Türkiye Cumhuriyeti devletini, Türkiye'nin toprak bütünlüğünü, özetle va-tanı ve milleti savunma olanağı var mıdır?

ABD merkezli Batı emperyalizmi, Türk ordusunu yıpratın uy-gulamalarıyla ve gerekirse silah kullanma provalarıyla, bir bütün-leşme adresi değil, fakat bir tehdit kaynağı olduğunu kanıtlamamış mıdır?

Kuşkusuz Org. Büyükanıt ve Korg. Turgut'un bildirilerinin esas içeriğinde, bu soruların doğru cevapları bulunmaktadır. Getirdikle-

26 Org. Yaşar Büyükanıt. Teori, sayı 163, s. 16.

83

ri tahlil ve güvenlik algılaması, millî devleti savunma ve sürdürme anlayışından hareket ettiklerini göstermektedir. O nedenle, "Batı ile bütünleşme" stratejisi, Büyükanıt'ın bildirisinin içinde elmanın içindeki kurt gibi durmaktadır ve izin verilecek olsa elmayı yiyecek ve çürütecektir.

Meseleye Türkiye'nin millî devletini sürdürmesi açısından bak-tığımız zaman, AB'den veya başka bir ülkeden bağımsız bir devle-te sahip olma zorunluluğu kesin çizgilerle görülür. Çünkü AB, mil-lî devletlerin biraraya geldiği bir devletler ittifakı değil, fakat için-de millî devletlere yer vermeyen, yeni bir birleşik devlettir. Hem AB'ye girilecek, hem de Türk devleti kalacak: İşte bu mümkün de-ğildir. Çünkü Almanya-Fransa eksenli yeni bir birleşik devlet ku-rulmaktadır.

Biliyoruz, "Yeter ki Avrupalı olalım, Türk devleti ortadan kalka-bilir" diyenler de var. O zaman, Türkiye çağdaşlaşma hedefinden vazgeçmiş olacaktır. Millî devlet ile çağdaşlaşma arasındaki ilişki, bir tunç kanunudur. Aksi takdirde, gelişmemiş ülkeleri emperyaliz-min çağdaşlaştıracağı gibi bir iddia ileri sürülecektir ki, 19. ve 20. yüzyıl tarihi, böyle bir iddiaya hayat hakkı tanımamaktadır.

Almanya, Fransa ve Belçika gibi gelişmiş kapitalist ülkelerin, ABD ve Japonya karşısında daha güçlü bir emperyalist devlet oluş-turmaları, kendi büyük sermaye sınıflarının çıkarları açısından ye-rindedir. Ancak Türkiye, onlardan farklı bir kamptadır, gelişmiş bir kapitalist ülke değildir. Çağımızda emperyalizme bağımlılık

yolun-dan çağdaş bir toplum kurmuş tek bir ülke yoktur. Tersine bütün ör-nekler, çağdaş uygarlığa ancak bağımsız gelişme çizgisi izlenerek ulaşılacağını gösteriyor. Çin, bunun en parlak örneğidir. Kaldı ki, Türkiye'nin AB'ye alınma olasılığı da yoktur. Türkiye ancak geçmişteki Cezayir gibi emperyalist Avrupa'nın sömürgesi olabilir. Ve Türkiye, Avrupa kapısına, AB'ye alınmak için değil, başka bir yere kaçmaması için, ABD tarafından bağlanmıştır. Bun-dan AB de hoşnut değil. Çünkü AB'ye önderlik eden güçler, kendi-

84

leri gibi gelişmiş kapitalist ülke durumunda olmayan bir Türkiye ile tutarlı ve birleşik bir Avrupa kuramayacaklarını biliyorlar.

Bu nedenlerle Türkiye ile AB arasındaki ilişkileri, iki ayrı, ege-men, bağımsız ülke arasındaki karşılıklı yarar zeminine oturtmak, her iki tarafı da rahatlatacak, bir tek ABD'yi zor duruma düşürecek-tir. Çünkü o zaman Türkiye ile AB arasında, ABD'nin emellerine set çekecek bir ittifak olanağı doğacaktır.

Meseleye bugünkü dünya dengeleri içinde Türkiye'nin güvenli-ği açısından baktığımız zaman, Türkiye ile AB arasında ABD teh-didine karşı işbirliğinin geliştirilmesi, hiç şüphesiz her iki tarafın yararınadır ve kaçınılmazdır. Ancak bu yararın sağlanması için da-hi, Türkiye'nin bağımsız bir millî devlet olarak, AB ile egemenliğe ve toprak bütünlüğüne saygılı, eşit ilişkiler kurması gerekir. AB ile dostluk başkadır; AB'ye katılmak başkadır. AB ile iyi dostluk iliş-kileri geliştirmenin şartı, Türkiye'nin bağımsız bir millî devlet ola-rak yaşamasındadır.

Türkiye, Kurtuluş Savaşı'ndaki ittifaklarını da bağımsız devlet özelliğini sonuna kadar koruyarak kurdu ve yürüttü. Türk-Sovyet dostluğunun inşasında, Atatürk'ün bu konuda gösterdiği duyarlılık, ittifaka zarar vermemiş, tam tersine ittifakın sağlam bir zemin üze-rinde yükselmesini güvence altına almıştır. Bu ders, bugün için de geçerlidir.

Belirleyici Olan Daima İç Dinamiktir

AB ile bütünleşme tartışması, Türkiye'de haklı olarak dış dina-mik mi, iç dinamik mi tartışmasını getirmiştir. Türkiye'nin çağdaşlaşma yönünde ilerlemesinin itici gücü dışar-da aranamaz. Dünya tarihinde hiçbir toplum, dış dinamikle atak yapmamıştır ve yapamaz da. Çünkü doğadaki ve insan toplumların-daki bütün gelişmelerin itici gücü, daima ve daima iç dinamiktir. Herhangi bir varlık veya toplum, eğer iç dinamiği elvermiyorsa, başka bir kuvvet tarafından herhangi bir yere sürüklenemez.

85

Dış ortam, iç dinamiğin kendisini ortaya koyabilmesi için ancak uygun koşullar yaratabilir; yoksa itici gücün kendisi olamaz. Bir kurbağa yumurtasından, herhangi bir dış dinamiğin etkisiyle ceylan balası çıkmaz. Gen teknolojisi dahi, en sonunda iç dinamiğin, yani bir canlının genlerinin kullanılmasıdır. Bir toplum da, ancak kendi genlerinde mevcut olan imkân ve kabiliyetin elverdiği hedeflere ulaşabilir. Hiçbir toplum, kökleri kendi birikiminde bulunmayan bir sıçrama-ıyı gerçekleştiremez. O nedenle temel mesele, bir toplumun kendi iç dinamiğinin, bağımsız itici ve yaratıcı gücünün harekete geçirilme-sidir.

Tekerlekli arabayla taşınan bir insanın adaleleri nasıl gelişmez-se, bir toplum da dış güçler tarafından geliştirilemez. Tıpkı bir atlet gibi kendi adalesini çalıştıran, bağımsız gelişme yeteneğini hareke-te geçiren bir toplum güçlenebilir ve ilerleyebilir. O nedenle bütün ilerlemelerin kaynağı, son tahlilde özgüçtedir. İklim, dış imkânlar, dış etkenler; ancak ve ancak bu özgücün azamî verim göstermesi-ne yardımcı olurlar.

Nitekim Org. Büyükanıt da, Atatürk'ün çağdaşlaşma hedefine ilerlemede Türk halkına ve onun dinamik güçlerine güvendiğini saptamaktadır.²⁷ Bugün bizim için en gerekli olan doğru budur:

Atatürk, herhangi bir yabancı güce güvenmeyi ilerlemenin önündeki en büyük engel olarak görmüştür. Her büyük devrimci önder gibi Atatürk de, özgüce güvenmeyi ve özgücü seferber etme-yi, ilerlemenin biricik dinamiği olarak kabul etmiştir. Bütün sorun-ların çözümünde esas mesele, öncelikle kendimize güvenmektir. Özgüven, hiçbir değerle değiştirilemez, çünkü en büyük itici güçtür, en büyük enerji kaynağıdır. Bir örnek verelim. 1980 öncesi Çin'in en büyük sanayi kentlerinden Tiencin'de yaşanan ve 1 mil-yondan fazla insanın ölümüne yol açan, dünya tarihinin en büyük depreminden sonra, ABD Çin'e 10 milyarlarca dolarlık çok büyük

27 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s. 17.

86

bir yardım önerisinde bulundu. Çin, bunu derhal reddetti. Sebebini, o zamanki Çin ziyaretimde, Mao'dan sonraki Çin Komünist Partisi Genel Başkanı ve Çin Başbakanı Hua Guofeng bana şöyle açıkla-mıştı: "Hiçbir maddî imkân, bizim halkımızın kendine güvenmesi kadar değerli değildir. Özgüveni sarsmanın ve bulandırmanın mali-yeti çok ağır olur ve kaybedeceğimiz değer, Çin'in geleceğini inşa eden insan kaynağıımızdır."

Atatürk'ün devrimciliğinde de, insan kaynağının kendine gü-venmesi, değerlerin en üstünde yer alır. Bağımsız ve devrimci Türkiye davasını reddederek "Küçük Amerika" projesine yönelen-ler, milletimizi bile bile aşağılık duyguları içine atmışlardır. Türki-yemiz varken, başka bir ülkenin "küçüğü" olmak gibi alçaltıcı slo-ganlarla en kıymetli varlığımız olan halkımızın bilincinde derin ya-ralar açmışlar, onu zavallı bir kötürüme döndürmüşlerdir. Bugün milletimizin, "Küçük Amerika" ve AB masallarıyla yıkıma uğratıl-mış bulunan kendine güven duygusunu onarmak ve canlandırmak, en temel meselemizdir. Çünkü biricik kuvvet kaynağımız, Türkiye halkı ve onun dinamik, öncü kuvvetleridir.

Türk Ordusu'nun komuta kademesinden yapılan çeşitli açıkla-malarda, "AB'ye şerefli giriş" diye özetlenebilecek görüşlerin açık-lanması, Türk Ordusu'nun millî güvenlik görevini başarıyla yerine getirmesine zarar vermektedir. Hiçbir mecburiyet olmadığı halde, bu tür açıklamalar, millî güvenliğin temelindeki millî devlet strate-jisini bulandırmaktadır.

Bu yanlış, TSK'nın stratejik iradesini zaafa uğratmakta ve kav-ram disiplinini bozmaktadır.

Bu zaaf, stratejik düzlemde geldiği için her alana yansıyor. Ör-neğin millî stratejinin vazgeçilmez bir parçası olan dil disiplinini de bozmaktadır. Yalnız Org. Büyükanıt'ın bildirisine bakarak söylemi-yoruz bunu, TSK'nın yayınlarını izlediğimiz zaman Türkçeye özen duygusunun zayıfladığını ve Batı dillerine öykünmenin adeta bir meslek hastalığı haline geldiğini görüyoruz. Türkçeleşmiş olan mo-del kavramı varken, niçin "paradigma"? Değişken kavramı gibi gü-

87

zelim bir Türkçe terim varken, niçin "parametre"? Etken varken, niçin "faktör"?

Dil disiplini, çok önemlidir; bir milletin bağımsız yaşama kara-rının en önemli araçlarındandır. Dil disiplini, millî kültürün ve mil-lî özgüvenin yapıtaşlarındandır.

Kolektif Güvenlik Eğilimi

Önce kendi gücümüze güveneceğiz. Bütün güvenlik sistemleri-nin temel ilkesi budur. Kendisini savunma kararında olmayanı, baş-kaları savunmaz. Evvelâ kendimizi savunma iradesine sahip olaca-ğız ki, müttefikler bulma kabiliyetimiz de olsun. Dikkatinizi rica ederim: Müttefik, bize kendimizi savunma kararı aşılamaz. Biz, bu karara sahipsek, müttefikler bulabiliriz ve ona bizimle ittifak irade-sini aşılayabiliriz.

Hale bakınız! Teslimiyetçi güçler, Türkiye'ye yönelik ABD teh-didi karşısında sürekli olarak, Rusya, Çin, İran, Almanya ve Fran-sa'dan bir dayanışma umudu olmadığını yaymışlardır. Türkiye'nin kendi millî bağımsızlığını koruma kararı, dış desteğe bağlanmıştır. Yani onlar bizi destekleyecekler ise, biz bağımsız olmaya niyet edeceğiz, desteklemeyeceklerse kendimizi koyvereceğiz. Dış des-tek yok gösterilmiş ve buradan teslimiyete varılmıştır.

Teslimiyetten yola çıkanlar, hiçbir müttefik bulamaz ve teslimi-yete varırlar.

Millî devleti savunma kararından yola çıkanlar ise, önce özgü-cü seferber etme iradesi gösterir, buna bağlı olarak müttefikleri ve dolaylı müttefikleri bulurlar ve direnme kararlarını pekiştirirler.

Org. Büyükanıt, "geleceği tahmin etmenin en sağlıklı yolunun o geleceği yaratmak olduğunu" belirtiyor.28 Alkışlanacak bir sapta-ma, teori ve pratiğin birliği, bilmek ile yapmak arasındaki şahane diyalektik!

28 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.4.

88

Türkiye'nin büyük müttefik potansiyelini tahmin etmek için, o müttefik potansiyelini yaratma çabası içine girmek gerekir. Bilmez-sen yapamazsın, ve yaparsan öğrenirsin.

Her iki komutan da bildirilerinde haklı olarak, küreselleşme sü-recinin getirdiği tehditler karşısında, ülkelerin ortak hareket etme ihtiyacının belirlediğine dikkat çekiyorlar. Korg. Reşat Turgut, bu ko-şullarda "ulusal ve bölgesel güvenliğin kolektif güvenlik anlaşma-larıyla sağlanması eğiliminin güçlendiğini" saptamaktadır. Bu bağ-lamda Sayın Komutan, AB'nin AGSP'yi hayata geçirmeye başladı-ğına, NATO'nun yeni üyelerin katılımıyla genişlediğine, AGİT'in kıta güvenliğinde daha büyük sorumluluklar üstlendiğine ve As-ya'da Rusya ile Çin Halk Cumhuriyeti öncülüğünde Şanghay İşbir-liği Örgütü'nün oluşturulduğuna işaret etmekte ve haklı olarak ül-kelerin güvenlik stratejilerini değişen durumlara göre oluşturmala-rı gerektiğini önemle saptamaktadır.29 Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök'ün de ABD'nin Irak'a saldırısının arifesinde Diyarbakır'da yaptığı basın toplantısında be-lirttiği gibi, Avrasya'da oluşan kampaşmada, Türkiye'nin önündeki mesele, hangi devletler ittifakının içinde yer alacağıdır.

Yani Türkiye, ABD emperyalizmi ve İsrail'in güdümünde Av-rasya'nın üzerine mi sürülecektir, yoksa millî devletini savunma ka-rarı olarak Avrasya İttifakı'nın kilit ülkesi mi olacaktır?

Demek ki Türkiye, önce millî stratejisini belirleyecektir, yani Atatürk önderliğinde verdiği kararı devam ettirmek veya o karar-dan vazgeçme noktasına gelmiştir. İttifakları belirleyecek olan stra-tejidir, doğru mevzilenmedir ve millî hedefi uygulama kararıdır.

Bölge Merkezli Politika ve Avrasya İttifakı

Türkiye'nin olağanüstü büyük bir ittifak potansiyeli vardır. Bütün dünya ABD'nin durdurulması ihtiyacı içindedir. Bu ihtiyacın
29 Korg. Reşat Turgut'un aynı sempozyumundaki bildirisi.
89

çapı ve ağırlığı, Türkiye'nin ittifak potansiyelinin kapsam ve gücü-nü belirler.

Türkiye, bugün Irak, İran, Suriye ve Afganistan'la birlikte ön cephe konumundadır. Irak ve Afganistan, işgal edildiği için, orada savaş iç hatlardadır. Türkiye ve İran ise, ABD tehdidine hem iç hatlardan hem dış hatlardan karşı koymak durumundadırlar. Suriye de öyle. Türkiye'nin güney cephesi, insanlığın ön cephesi haline gelmiştir.

Türkiye, Kıbrıs'ı birbirinden ayıran hattın ta Kuzey Irak sınırlarının doğu ucuna kadar uzanan cephede, ABD'den gelen tehdide karşı koymaktadır. Türkiye'nin bu cephede çözülmesi, başta İran ve Arap dünyası olmak üzere, Çin Halk Cumhuriyeti'nden Hindistan, Orta Asya Cumhuriyetleri, Rusya, Almanya ve Fransa'ya kadar bütün Avrasya coğrafyası üzerindeki tehdidin olağanüstü ağırlaşması anlamına gelir. Türkiye'nin güney hattının savunulması, bir bakıma Avrasya sathının savunulmasıdır. Türkiye için oluşan tehdit, aynı zamanda Türkiye'nin ittifak potansiyelinin kaynağıdır. Pasifik Okyanusu'ndan Atlas Okyanusu'na kadar uzanan alandaki devletler, Türkiye'nin potansiyel müttefikleridir. Ne var ki, ittifakların inşası kendiliğinden olmaz, ittifaklar bilinçli ve planlı olarak inşa edilir; Atatürk'ün Kurtuluş Savaşı'nda ve sonrasında yaptığı gibi. Şanghay İşbirliği Örgütü ve Avrupa Birliği'nin varlığı, Avrasya seddinin kurulmakta olduğu anlamına gelir. Türkiye, İran'la birlikte bu iki güvenlik sistemini birleştiren köprü konumundadır. Bu koşullarda bölge merkezli politika, Türkiye'nin kısa ve orta vadeli ihtiyaçları açısından tarihin gündeminde-dir. Türkiye ile İran'ın güvenlikleri, birbirine kenetlenmiş bulun-maktadır. Bu iki ülkeyi hiçbir güç ayıramaz. İran, Türkiye için aynı zamanda çok güçlü bir ekonomik işbirliği imkânı sunmaktadır. Türkiye'nin enerji ihtiyaçları için güvenilir bir kaynak, sanayi ve ticaret ürünleri için ise, 70 milyonluk alım gücü olan, zengin bir pazardır. Türkiye, ayrıca gelişmiş insan kaynaklarıyla İran'ın ekono-

90

mik inşasına önemli katkılarda bulunabilir. İki ülke arasındaki gümrüklerin kaldırılması, Türkiye'nin bir direnme ekonomisi kurmasına çok önemli katkılarda bulunur. Bölge merkezli politikanın gereği olarak, Türkiye, Suriye ve diğer Arap ülkeleriyle işbirliğini de her alanda geliştirmelidir.

Türkiye, Avrasya seddinin inşasında kilit bir role sahiptir. Bu görevin bilincinde olmak için, Türkiye'nin kendini savunma kararı vermesi yeterlidir. Kendini savunan Türkiye, bütün Avrasya savunmasını harekete geçirir ve kendini savunan Avrasya, bütün dünya-yı savunmuş olur.

Bu savunma her cephededir. Şanghay İşbirliği Örgütü'nün kuruluş programına ve bildirimlerine baktığımız zaman, hep etnik ayrılıkçılığa, dinsel yobazlığa ve milletlerarası terörizme karşı, Asya'da ortak güvenliğin inşası amacını görüyoruz. Bu program, bizim Millî Güvenlik Kurulu bildirimleri ile ve Büyükanıt'ın konuşmasıyla aynı güvenlik algılamasını ve politikalarını içermektedir. Türk Cumhuriyetlerinin bu sistemin içinde olmaları, bizim için ayrıca değerlendirilecek bir imkândır.

O zamanki Genelkurmay Başkanı Org. Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun 30 Ağustos 2002 günü yapılan görev devri töreninde, "Avrasya'da bağımsız devlet olma" stratejisini dile getirmesinin temelinde yatan olgular, sanırım bunlardır.

Org. Büyükanıt ve Korg. Turgut'un ortak güvenlik tehditleriyle karşı karşıya bulunan gelişmekte olan ülkeleri kucaklayan ortak güvenlik paydası da, bizi zorunlu olarak Avrasya'nın Ortak Güvenliği kavramına ve Avrasya İttifakı'na götürür.

Komutanların da dikkatle belirledikleri üzere, günün görevi, artık bu ortak güvenlik paydasını bir ortak eylem zeminine dönüştür-mektir. Türkiye, burada dünya ölçeğinde bir rol üstlenebilir, üstlenecektir. Bu işin gökten incek bazı tanrısal görevliler tarafından yapılmayacağını kuşkusuz hepimiz tahmin edebiliyoruz.

91

Oluşan denklemde, ABD'nin bozguna uğrayacağı kesindir. Bütün mesele, bu bozgunun hızlandırılmasında ve insanlığa maliyeti-nin düşürülmesindedir.

Önümüzdeki zaman, güvenlik açısından yok denecek kadar azdır. Çünkü psikolojik, siyasal, ekonomik ve askerî yönleriyle ittifakların hazırlanmasında yıllar, dakikalar kadar kısadır.

Türkiye, tepesindeki Amerikancı iktidarlar yüzünden iç hatlardan da kuşatılmıştır ve ittifaklarını inşa etmek için çok gecikmiştir. Bu gecikmeyi gidermenin biricik yolu, ABD'nin güdümünde olan bu iktidarın bir an önce devrilmesi ve Türkiye'nin millî kuvvet ve imkânlarını harekete geçirecek bir Millî Hükümetin derhal kurulmasıdır. Hiçbir düşünce, hiçbir kaygı, bu yakıcı görevden daha üstün değildir. Türkiye'de demokrasi de, insanca yaşamak da, her şey ama her şey buna bağlıdır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KÜRESEL MAFYANIN YEREL YÖNETİM SİSTEMİ

I. Yerel Yönetimlerin Yeniden Düzenlenmesi

Merkezin ve Yerelin Tarih İçindeki Değişken Rolü

Emperyalist sistem, Ezilen Dünya ülkelerinde millî devletleri etkisizleştirme ve çökertme hedefine ulaşmada, yerel yönetimlerin yeniden düzenlenmesine özel bir önem veriyor. Dünya mafyası, yerel yönetimleri birer iç yıkıcılık etkeni olarak devreye sokma planı-nı, "Kamu Yönetimi Reformu" perdesi altında uyguluyor.

Türkiye'de de 1990'lardan başlayarak yerel yönetimlerin yeni-den düzenlenmesi sorunu, bizzat emperyalist merkezler tarafından gündeme getirilmiştir. Bu amaçla yasalar hazırlanmış, ancak Mec-lis'ten çıkarılamamıştır. En son Tayyip Erdoğan yönetiminin Mec-lis'ten geçirmeye çalıştığı, başlangıçtaki adıyla "Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı"nı incelemek, mafya sisteminin yerel yö-ne-tim düzenini anlamamıza hizmet edecektir.

Yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, yaşadığımız süreçten ko-partı olarak değerlendirilmektedir. Ne yazık ki, birçok uzman bu tu-zağa düşmüştür.

Bugün merkezde kim var, yerelde kim var sorularına somut ce-vap vermeden, tarih boyunca merkezde hep şeytanların, yerelde ise hep meleklerin oturduğunu varsayan meşhur sivil toplumcu safsa-talar, aydınlarımızın beyinlerini zehirlenmiştir. Bugün millî devleti savunanlar, "Siz, eski, muhafazakâr devletin kalıntıları olarak de-

93

mokrasinin önüne geçiyorsunuz, halk inisiyatifini bastırıyorsunuz" diye suçlanıyorlar.

Demokrasi eşittir yerellik diye özetleyebileceğimiz bir hurafe, emperyalist merkezlerde uyduruldu. Oysa somut sürece bakmak gerekiyor. Örneğin 15-16. yüzyılda, kapitalizmin şafağında, burju-vazinin yerel millî pazarın oluşumunu zorlaması üzerine, krallar köylü ile birleşerek yerel feodallere darbe indirdiler. Bizim Osman-lı islahatçılığı da, merkezin âyana (yerel beylere) karşı yürüttüğü harekâtla başlamıştır.

Fransız Büyük Devrimi'ne karşı ayaklanmalar, örneğin Vande isyanında olduğu gibi, yerelden geldi.

Anzavur, Çapanoğlu da öyle. Kurtuluş Savaşı'nın merkezine karşı, İngiliz emperyalizmi ve İstanbul hükümeti, yerel ayaklanma-lar örgütledi.

Bütün devrimler, devrimci sınıfın, merkezi ele geçirmesi ve top-lumu devrimci merkez önderliğinde yeniden düzenlemesidir. Kar-şıdevrimler de yine merkezden yerele doğrudur.

En Merkezin Merkeze Karşı Yerelle İttifakı

Bugün olay şudur: En merkez, yereli harekete geçirerek merkezi tasfiye etmek istiyor ve tasfiye etmektedir.

En merkez, emperyalizmdir. Yerelde, mafya, tarikat, cemaat, bölücü örgüt iktidarları oluşmuştur. Merkezde ise, ikili bir iktidar durumu var. Tayyip Erdoğan yönetimi ve millî kuvvetler iki karşıt iktidar odağı olarak cepheleşmiş bulunuyorlar. Tayyip Erdoğan yö-netimi, bütünüyle ABD'yi temsil etmektedir, yani en merkezin vu-rucu gücünü oluşturuyor, ABD, yerel yönetim reformu adı altında millî devletin merkezdeki son kalelerini de tasfiye ederek, yerel yö-netimleri kendine bağlama peşindedir. Olayın özü budur.

Tayyip Erdoğan iktidarının yerel yönetimleri yeniden düzenle-me girişimi, millî devleti ve Türk milletini tasfiye planı içinde işlev kazanmaktadır.

94

II. Yeni Kamu Yönetimi Düzeninin Getirdikleri

Tayyip Erdoğan yönetiminin, kamu yönetimini yeniden düzen-lemek için hazırladığı beş kanun tasarısıyla kalkıştığı işler şöyle sı-ralanabilir:

1. Yerelde Fiilen Mafya, Cemaat ve

Bölücü Örgüt Hükümetleri Kuruluyor

Günümüz Türkiye'sine bakınca, taşrada demokrasi kaleleri gö-rülmüyor. Tam tersine, kıyı şeritlerinde yerel mafyalar, daha iç böl-gelerde tarikatlar ve Güneydoğu'da ise PKK, yerel iktidar odağı ha-line gelmiştir. "Kamu Yönetimi Kanunu Tasarısı", o iktidar odakla-rını yerel hükümet yetkileriyle donatmaktadır. Bu yasa tasarısı, ABD emperyalizminin dayattığı plan gereği, büyük şehirlerimizi mafyaların yönetimi altında, metropol denen dünya çöplüklerine dönüştürmek içindir. Merkezi devletten kopartılan taşra yönetimi ise, cemaat liderlerinin ve yeraltı dünyasının hükmü altına girecek-tir. Güneydoğu bölgesi yerel yönetimleri ise, belli bir süreç içinde Kandil Dağı'ndan indirilerek yasallaştırılacak PKK yöneticilerinin eline teslim edilecektir. "Yerelleşme" ve "demokratlaşma" perdesi altında yapılmak istenen işte budur.

Bu yasa, ABD emperyalizminin güdümündeki gericiliğin ve bö-lücülüğün hizmetindedir.

2. Dünya Merkezinin Diktası Getiriliyor

Ülkemizde ne yazık ki, "Gerici de olsa bölücü de olsa yerel olan bizdendir" anlayışıyla yerel hükümetler kurulmasına hoşgörülle yaklaşanlar vardır. Oysa aslan payını kapan, dünya merkezleridir. Zaten yasa,

onların yasasıdır. Tayyip Erdoğan'lar, kökü dışarıda olan bir kanunu TBMM'den geçirmek gibi bir görev üstlenmiş bu-lunuyorlar. Bu gerçek, bütün kanıtlarıyla çırlıçplak gözler önünde-dir. ABD ve AB'nin Türkiye'ye dayattığı bütün programlarda,
95

Uyum Yasaları'nda, IMF ve Dünya Bankası reçetelerinde, hep bu "Kamu Yönetimi Reformu" bulunmaktadır. O nedenle hazırlanan düzenleme, Türkiye halkının insanca yaşama ihtiyacına değil, em-peryalist devletlerin Türkiye'nin merkezî yönetimini dağıtma prog-ramına hizmet etmektedir. İngiliz muhibbi Prens Sabahattin'in libe-ral merkezkaççılığı, her zaman olduğu gibi yerel gericilikle birlik-tedir. En merkez (emperyalizm), merkeze (millî devlet) karşı, her zaman olduğu gibi, yerel gericilikle ve etnik bölücülükle birleşmiş-tir. Emperyalist merkeziyetçilik, millî merkeziyetçiliğe karşı savaş ilan etmiştir. Hedef, Cumhuriyet'i yıkmak ve yerel iktidarları Was-hington yönetimine bağlamaktır; özetle dünya merkezlerinin dikta-sını kurmaktır. Bu nedenle Tasarı, aslında aşırı merkeziyetçidir.

3. Kamu Hizmeti Ortadan Kaldırılıyor

"Devleti küçültme" sloganı, yasanın ekonomik ve toplumsal cephesini özetliyor. Türkiye küçültülüp "Küçük Amerika" haline getirilirken, ABD devleti büyütülmektedir. Kamu hizmeti, kamu yararı gibi millî devletin halkçılık döneminden kalan kurumları, Amerikan devleti büyüsün diye, bütün araçlarıyla yıkıma uğratıl-mıştır. Ve şimdi son kalıntılar da bu yasayla yok edilmektedir. Cumhuriyet'in, Atatürk'ün ifadesiyle "Kimsesizlerin Cumhuriyeti" olma hedefi, bütün temelleriyle yok edilmektedir. Kamu yönetimi özelleştirilmekte, kamu hizmetinin temeli olan kamu mülkiyeti yok edilmektedir. Böylece ilerde kurulabilecek olan millî hükümetin kamu hizmeti yapmasını önlemek için, bütün imkân ve araçlar or-tadan kaldırılmaktadır. Artık her ihtiyaç, özel girişimciliğin insafı-na teslim edilmektedir. Hizmet, bundan böyle yalnız ve yalnız bir avuç para babası ve onların menecer takımı içindir. Vatandaş kav-ramı ortadan kaldırılmakta, yurttaşlar müşteriye dönüştürülmekte-dir. Bu açıdan devlet ile vatandaş arasındaki bağlar da dinamitlen-mekte ve Devlet baba kavramının geçmişten kalan son kalıntıları da ortadan kaldırılmaktadır. Özetle, devlet özelleştirilmektedir; da-
96

ha doğrusu yok edilmektedir. Çünkü devlet bir sınıfa ait olsa dahi kamusaldır; özel değildir.

4. Memur Kıyımı Yapılacak

Bu yasa tasarısı, 2 milyon 400 bin kamu çalışanını Kamu-Sen'in yaptığı hesaplara göre, 700 bine indirecektir. Kamu hizmeti ortadan kaldırıldığı için, kamu emekçisine ihtiyaç kalmıyor. Çünkü memur ne de olsa "kamu hizmeti" görevlisidir. 50 yıldır devleti arpalıkları haline getirenler, şimdi "hantallaştırdıkları devletin" bütün suçları-nı çilekeş memurun sırtına yıkmaktadırlar. AB ülkelerinde kamu hizmetlileri, nüfusun yüzde 7 ila 13'ü arasında iken, Türkiye'de bu oran, yüzde 3'tür. Bu orana bile tahammül yoktur. Memurun tasfiyesi, aynı zamanda Türkiye'yi bölme planına hiz-met etmektedir. Çünkü yerel yönetimlere bırakılan görevlere, bun-dan sonra mafyanın, bölücü örgütlerin ve tarikatların adamları alı-nacaktır. Yerel talepler ön plana geçecektir. Diyarbakır'ının İstan-bul'da, Trabzonlunun Mardin'de görev yaptığı, bütün milleti kay-naştıran merkezî idare tarihe karışmaktadır.

5. Türkiye'yi Parçalamanın Hukuki Zemini Döşeniyor

Millî devletin tasfiyesi ve Türk milletinin çözülmesi için, 1990 yılından bu yana bir dizi uygulama gerçekleştirildi.

1. Özelleştirmeler ve Avrupa Gümrük Birliği'ne girilmesi yoluyla, millî devletin ekonomik temeli yıkıma uğratılıyor.

2. Uyum Yasaları'yla Türkiye'nin egemenliği, bağımsızlığı, top-rak bütünlüğü ve millî ekonomi adım adım tasfiye ediliyor.

3. 2003 yılında çıkartılan İkiz Yasalar, halkların kaderini tayin hakkını, bölgelerin kendi ekonomik kaynaklarına sahip olma hak-kını tanıdı ve bu konularda uluslararası organlara yetki verdi.

6. Türkiye, AKP ile PKK Arasında Parselleniyor

Yasa tasarısının arkasında, Türkiye'de iki parti bulunmaktadır: AKP ve PKK. Bu iki partinin ittifakı, apaçık ortaya çıkmıştır. Çün-

97

kü bu yasa tasarısı, Türkiye'yi bu iki parti arasında parselleyerek bölmeyi amaçlamaktadır. Güneydoğu'da PKK'nin yerel hükümetle-ri, diğer bölgelerde de AKP'nin yerel hükümetleri kurulacak ve ABD'ye bağlanacaktır. Millî devleti ve Cumhuriyet'i yıkmaya yö-nelik bir koalisyon oluşmuştur.

7. Millî Devrimci Kültür Tasfiye Ediliyor

Bu yasa, Cumhuriyet kültürünü bütün araçlarıyla birlikte yok etmektedir. Millî kültürün tarihsel dayanakları olan müzeler, kitap-lıklar ve tarihsel zenginlikler özelleştirme kapsamına alınmakta, böylece milletin tarihsel temelleri yıkılmaktadır.

Türkiye'de yıllardan beri milleti birbirine bağlayan bütün bağla-ra, millî değerlere karşı yoğun bir saldırı kampanyası yürütölmekte-dir. Etnik ve mezhepsel kimliğin öne çıkarılması, dinler arası diya-log, Hristiyanlaştırmak için misyoner faaliyetleri, uyuşturucunun yayılması, eşcinsellik propagandası, Anarşizmin örgütlenmesi ve kışkırtılması, millî kültürü tasfiye uygulamalarından başlıklardır.

İslamcı gelenekten geldiğini iddia eden bir grup, ABD güdümü-ne girdikten sonra açıkça Müslüman Türkiye halkını gâvurlaştırma planını uygulamaktadır. "Dinler arası diyalog" ve "insan hakları" gibi kavramlar, bu planın hizmetindedir.

8. Millet Çözölüyor ve Dağıtılıyor

Bu yasa, Türk milletini çözme ve dağıtma yasasıdır. Millet, ta-rikatlara, cemaatlara, etnik gruplara, mezheplere vb. bölünmekte-dir. Bütün Ortaçağ kalıntısı unsurlar harekete geçirilmektedir. Yurt-taşın yerini mürit, cemaat mensubu, aşiret bağımlısı ve müşteri al-sın diye bu yasa çıkarılmaktadır. Türkiye yeniden şeyhler, müritler, mensuplar ülkesi haline dönüştürölmektedir. Zaten yaşıyoruz bun-ları. Fatih Camisi'nin avlusunda sarıklı bereli gösteri yapan kalaba-lık, kendisini milletin parçası olarak görmemekte, ümmet olarak adlandırmaktadır. Yasa tasarısı, getirdiği uygulamalarla bütün hal-ıkı, o cami avlusunda toplanan ümmete dönüştürmektedir.

98

9. İç Savaşın Önkoşulları Hazırlanıyor

Toplam olarak bakılırsa, bu tasarı, Türkiye'yi istikrarsızlaştırma operasyonunda yeni bir hamledir. Fetret Devri'ne geçiş öngöröl-mektedir. Düşman, bu yasa tasarısıyla, kuvvetlerini iç savaş için yerel hükümet mevzilerine yerleştirmekte ve savaş düzenine sok-maktadır. Hükümet yetkisi verilecek Anzavur'lar ve Çapanoğlu'lar, Cumhuriyet'in son kalelerinin üzerine sürölecektir.

10. Millî Devlet Tasfiye Ediliyor

Esas mesele budur. Devlet, bu yasayı çıkarmak isteyenlerin ar-palıkları iken, "yüce devlet" idi. Şimdi o "yüce devleti" verip kur-tulmak isteyen yine onlar! Ve ne ilginçtir, onların viran ettiğı o dev-let, şimdi emekçi halkın son kalesidir. Çünkü bağımsız millî devlet, en başta emekçilerle birlikte millî sermayedarlara gereklidir. Herkes bilmektedir ki, Türk devleti barışçı yoldan tasfiye edile-mez. Bu yasa Türk devletini en sonunda silahla tasfiye etmenin ko-şullarını yaratmaktadır. Amaçları, Türkiye'nin zaaflarını artırmak, direnme imkânlarını ortadan kaldırmak, direncini kırmaktır. Bu açıdan yasa tasarısı, tarımın çökertilmesi, sanayinin tasfiyesi, çarşı pazarın yabancıların eline geçmesi programını tamamlamaktadır. Zaafa uğramış, ekonomisi direnemeyen, millî bağlantıları köreltil-miş, diğer millî kurumları yok edilmiş ve ordusu zaafa uğratılmış bir millete en sonunda silahlı darbe indirilecektir. Onun koşulları hazırlanmaktadır. Körfez Savaşı'ndan sonra Saddam Hüseyin'in devletinin 13 yıl boyunca zayıflatılıp, son darbenin 2003 yılında in-dirilmesi gibidir bu olay. Oraya doğru gitmektedir.

Bunu anlatmak çok önemli. Bu yasa, en sonunda Türkiye'ye ya-pılacak bir silahlı müdahalenin önkoşullarını hazırlama planının parçasıdır. Bunun üzerinde önemle durulmalıdır. Zaten bilindiğı gi-bi, ABD 24 Temmuz 2002 tarihinde Türkiye'yi işgal tatbikatını baş-latmıştı.

99

III. "Kamu Yönetimi Reformu"nun

Büyük Ortadoğu Projesiyle Bağlantısı

Diyarbakır'ı Kukla Devlerin Merkezi Yapma Girişimi

Türkiye, 1990'dan beri adım adım uygulanan bir planla karşı karşıyadır. En son "Büyük Ortadoğu Projesi" adı verilen bu plan. ABD güdümlü İsrail-Kürdistan eksenine dayandırılmaktadır. Tür-kiye'ye verilen rol, ABD'nin kriz bölgelerine müdahale gücü ol-maktadır. Bu amaçla Türkiye'nin parçalanarak denetlenebilir ve gü-dülenebilir hale getirilmesi gerekiyor. Tayyip Erdoğan yönetimi bu planın hizmetinde olduğunu gizlemiyor. Başbakan sıfatını taşıyan zat, en son, "ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi içinde Diyarbakır merkez olacak" sözleriyle Türkiye'nin parçalanması planına açıkça dahil olmuştur.¹

"Kamu Yönetimi Reformu" dedikleri, bu kapsamlı planın parça-sıdır. Yasanın, doğrudan doğruya Türkiye'yi kuşatan uygulamalarla birlikte değerlendirilmesi gerekir.

Bir: ABD Kuzey Irak'taki kukla devleti resmîleştirme ve geniş-letme planını uygulamaktadır. Birleşik bir Irak devleti kuramamış-tır. Ancak kuzeyde bir kukla Kürt devleti kurabilmiştir. ABD, kuk-la devleti güneye Kerkük petrollerine ve kuzeye Türkiye'ye doğru genişletmek ve ayakta durabileceğı sınırlara kavuşturmak için uy-gulamalara başlamıştır.

İki: Türkiye, Kıbrıs üzerinden de ABD tehdidiyle yüz yüze gel-miştir. Washington yönetimi, Türkiye'yi Batı'da Kıbrıs'tan baskı uy-gulayarak, Doğu'da teslim almaya çalışmaktadır.

Üç: ABD'nin eski Türkiye büyükelçisi Pearson, Erzurum'dan Bağdat'a kadar tek bir ekonomik havza bulunduğunu belirtmiştir. Böylece, "Büyük Kürdistan" planının ekonomik temelini yaratma ça-1 Tayyip Erdoğan'ın 15 Şubat 2004 gecesi Kanal D televizyonunda Fatih Altay-ı'nın "Teke Tek" programında söyledikleri için bkz. 16 Şubat 2004 günlü Hürri-yet ve diğer gazeteler.

100

bası içinde bulunduklarını itiraf etmiştir. Arkasından 2004 Mayıs'ın-da Bağdat'ta açılacak Fuar, Diyarbakır'da gerçekleştirildi.

Dört: Güneydoğumuz ile Kuzey Irak belediyelerini birleştirme girişimleri de bir hayli mesafe almış bulunmaktadır.

Beş: Irak'ta federasyon girişimi, uygulama aşamasındadır. Ne yazık ki, Türkiye Genelkurmay Başkanlığı adına yapılan açıklama-larda bile, "Etnik federasyona hayır, coğrafi federasyona evet" gibi garip görüşler yer almaktadır. Talabani ve Barzani de coğrafi fede-rasyonu savunduklarını ilan etmiş bulunuyorlar. Zaten dünyada "et-nik federasyon" diye bir kavram yoktur ve olamaz. Çünkü federe devlet yetkisi, yalnız ve yalnız belli bir coğrafya üzerindeki otoriteye verilir. Öyle görülmektedir ki, bu kavram karmaşası, Türkiye kamuoyunu Irak'ta federasyon çözümüne ısıtmak içindir.

IV. Tek Çözüm: Kemalist Devrim'i Tamamlamak

Devrimci Merkezîyetçilik

Bugünün koşullarında yereli kuvvetlendirmek, çöküş ve dağıl-ma getirir. Tam tersine Türkiye için gerekli olan, bugün devrimci bir merkezin yaratılmasıdır. Ancak devrimci bir merkez, millî hü-kümetin kurulması mücadelesini başarıya ulaştırabilir ve ancak millî hükümet, karşılaştığımız, tehdidi göğüslemek için, milletin bütün imkân ve yeteneklerini harekete geçirebilir.

Atatürk'ün Demir Süpürgesi

Geldiğimiz noktada, Türkiye Cumhuriyeti devleti, bu harap ha-liyle değil, artık yalnız halkçılaştırılarak ve devrimcileştirilerek sa-vunulabilir. Bu yıkıntı, ancak onarılarak bir savunma mevzisi hali-ne getirilebilir. İşte en önemli nokta budur. Devleti savunmak ile devrim yapmak, artık bir elmanın iki yarısıdır. Türkiye'yi savunur-ken onu yenilemek zorundayız.

101

Atatürk'ün demir süpürgesini elimize alma zamanı gelmiştir. Emperyalizmin bütün dayanaklarını temizlemek, ortaçağ güçlerinin kökünü kazımak, artık yalnız özgürlük ve refahın şartı değil, millî devleti var etmenin, toprak bütünlüğümüzü korumanın şartıdır.

Halkı harekete geçirir ve yerel iktidarların efendisi olmasına ön-derlik edersek, işte o zaman yerel demokrasi de olur, halkçı devlet de olur, insanca yaşamak da olur. Ortaçağ kalıntılarının temizlen-mesinden ve halkın özgürleştirilmesinden sonra yerel yönetimlerin merkezle uyum içinde güçlendirilmesi, demokrasiye hizmet eder.

1921 Anayasası'nı alın, bu getirilen tasandan çok daha yerelci-dir. Ülkenin, merkezde TBMM ve yerelde nahiye ve vilayet şûrala-rı tarafından yönetilmesi öngörülmüştü. Fransız sisteminden alınan ikili idari yapı tasfiye ediliyordu. 1921 yılında kararlaştırılmış olan bu şûralar sistemi uygulanamadı. Uygulanamazdı, çünkü yerel oto-rite büyük ölçüde ortaçağ kuvvetlerinin elindeydi.

Bir devrim, yerel olan gericiğin kökünü kazıyıp, kendi dev-rimci yerelini, yani halk inisiyatifini yaratarak, ilerici bir yerel yö-netim kurabilir. Atatürk'ün 1921'deki şûra meclisleri projesinin te-melindeki anlayış buydu. Lenin'in, "Bütün iktidar Sovyetler'e!" for-mülü de aynı anlayıştan kaynaklanır. O da bir yerellik. Ama aynı zamanda çok kuvvetli bir devrimci merkezle birlikte olan bir olay.

Kendi Yerel Hareketimizi Yaratmak Durumundayız

Biz de halkçı-devrimciler olarak, kendi yerel inisiyatifimizi, ya-ni halk hareketini yaratmak durumundayız. Şu anda şu güçler görü-lüyor:

Birincisi, işçi sendikaları ve kamu çalışanı sendikaları. Özellik-le Yol-İş gibi işçi sendikaları, Kamu-Sen ve KESK gibi memur sen-dikaları için, bu yasanın önlenmesi hayati önem taşıyor. İkincisi, üniversiteler. Onları da ilgilendiriyor. Üçüncüsü, genel yurtsever-lik. Bu yasa tasarısının diğerlerinden çok önemli bir farkı vardır. Millî devlet ve millet konularında hassasiyeti olan tüm kuvvetler, iyi bir çalışmayla belli bir mücadele zeminine kazanılabilir.

102

Bu yasa tasarısının diğerlerinden farkı, milletin bütününe ilgi-lendirmesidir. Çünkü millî devlet ve milletin geleceği hedef alın-maktadır. Mücadele, işte bu zeminde yürütülürse başarıya ulaşır.

Ama örneğin KESK'in tutumuyla başarı şansı yoktur. Çünkü onlar, yasa tasarısını millî zeminden kopartarak, milletin geniş güç-lerinin mücadeleye katılması imkânını da ortadan kaldırıyorlar. Böylece AKP ve PKK ile üstü örtülü bir ittifakı temsil ediyorlar. Sosyal devlet ile millî devletin birbirinden koparılması vahim bir yanıştır. "Millî devlet de neymiş" gibi tavırları olanlarla bu yasaya karşı mücadele edilemez. KESK'in ortaya koyduğu fikirlerle veya platformla bu yasa yıpratılamaz ya da önlenemez. PKK'nin deneti-mindeki kuvvetlerle eylem birliği yapmak, bu yasaya karşı müca-deleyi baltalamaktan başka bir anlam taşımaz. ABD ve Avrupa Bir-liği de zaten bunu istemektedir.

Millî devleti ve milleti tasfiyeyi amaçlayan bir girişimle karşı karşıya olduğumuz meydandadır. Bu tehdidi Türk Ordusu dahil, bütün millete anlatmakla yükümlüyüz. Türkiye'de ağırlığı olan bü-tün kuvvetleri harekete geçirecek bir çizgi izlemek gerekir. Bu ya-saya karşı mücadelede başarı kazanmak için, milletin geniş kesim-lerini birleştirmek ve ayağa kaldırmak şarttır. Türk Ordusu'nu da buna katıyorum. Çünkü, yerel yönetimde yapılmak istenen "re-form", en başta güvenliğimizi tehdit etmektedir. Bu nedenle Türk Ordusu'nun ilgi alanının merkezindedir.

103

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM SİSTEMİN DENETİM AĞI: HAÇLI İRTİCA

ABD, Türkiye'deki ideolojik hegemonyasını iki ayak üzerine kurmuştur. Merkezlere yaklaştıkça Neoliberalizmin çeşitli açılımla-ırı, bu arada Kozmopolitizm, vatansızlık ve Anarşizm; çevreye yak-laştıkça tarikat ideolojisi başlıca denetim araçlarıdır. Çevre derken. hem kentlerin kenar semtlerini, yaygın deyişle varoşları kastediyo-ruz; hem de ülkenin çevresini oluşturan kasabaları ve kırsal alanı.

Bu bölümde Batı güdümlü irticayı inceleyeceğiz. Bir sonraki bölümde ise, Anarşizmi ve vatansızlığı.

I. Dünyada ve Türkiye'de Gericiliğin Ekseni

Batı emperyalizmi ve irtica, millî demokratik devrimimizin stratejik düşmanlarıdır. Neredeyse iki yüzyıldır onlarla boğuşuyo-ruz! Önce şunu belirleyelim: Batı, bugün 1640 İngiliz Devrimi'nin, Fransız Büyük İhtilali'nin, 1780'lerin Amerikan Demokratik Devri-mi'nin Batı'sı değildir. Batı, Japonya da dahil, artık emperyalist Ba-tı'dır; dünya gericiliğinin eksenidir. Sistemin en büyük gücü ABD'dir.

Ezilen dünyadaki irtica, emperyalist eksene bağlıdır ve onun sa-yesinde ayakta durmaktadır. Marcos'tan Pinoşe'ye, Salazardan

104

Franko'ya, Taliban'lardan Körfez şeyhlerine ve Evren-Özal-Çiller-Recep Tayyip'lere kadar dünya gericiliği, hep Batılı emperyalistlerle-re yaslanarak kendi mazlum halklarını ezmiştir.

Batı ile irtica arasındaki ittifak ve işbirliği, Emperyalizm ve Devrimler Çağı'nın tunç yasasıdır.

Bu tunç yasasını Türkiye'nin yakın tarihi açısından özetlersek şu yargıya ulaşırız: İrtica haçlıdır!

İrticanın arkasında İngiliz emperyalizmi olmuştur ve irtica tari-himiz boyunca emperyalizm, işbirlikçisi liberal akım tarafından desteklenmiş ve kullanılmıştır.

- Tanzimat döneminin halife sultanları, hürriyet mücadelelerini emperyalizmle işbirliği yaparak ezmişlerdir.

- 31 Mart gerici isyanının arkasında İngiliz emperyalistleri ve onların liberal Ahrar Fırkası vardır.

- Kurtuluş Savaşı'mızı ve Cumhuriyet Devrimi'mizi, Batı'yı ye-nerek ve işbirlikçi gerici ayaklanmaları ezerek zafere ulaştırdık.

- 1950'den bu yana Kemalist Devrim'i yıkıma uğratan "Küçük Amerika" sürecinin dış desteği Batı, içteki dayanağı ise alafranga sermaye ile irticadır. Prens Sabahattin'den Turgut Özal ve Çiller'e kadar liberaller ile Derviş Vahdeti'lerden Fethullah Hoca'lara kadar şeriatçılar, hep el ele olmuşlardır. Bizde liberalin laik ve demokra-tına rastlanamaz. Tayyip Erdoğan'lar, bu emperyalizm güdümlü li-beral-şeriatçı ittifakını tek partide birleştirmişlerdir.

Böylece taşlar yerine oturmuş, saflar belirginleşmiş, emperya-list Batı'yı laikliğin yanında göstermek isteyen büyük yalan, bir kez daha açığa çıkmıştır. En büyük ve en pahalı yanılgı, işte bu büyük yalana kanmaktır.

Laiklik, alafrangalık değil, halkçılıktır; halkın ay-dınlanmasıdır.

105

II. ABD'nin Tayyip Operasyonu

Gelenekçi- Yenilikçi Ayrışması

Türkiye'de Haçlı İrtica'nın son yıllarda bir ABD operasyonu ile iktidar koltuğuna nasıl oturtulduğunu hatırlamak çok önemlidir.

1996 yılına gelindiği zaman, Washington'un, artık ülkemizdeki denetimini DYP ve ANAP gibi liberal partiler aracılığıyla sürdürme-meyeceği ortaya çıkmıştı. "İlmli İslam", hem 50 yıllık Küçük Amerika sürecinde imal edilen toplumu daha sıkı kontrol altına ala-bilirdi; hem de ABD'nin Orta Asya ve Ortadoğu planlarıyla daha

uyumlu görevler üstlenebilirdi. Fethullahçılığa, Orta Asya'ya uza-nan uluslararası görevler bu sırada verildi. Vatan satıcısı küreselleş-mecilik ile Ortaçağ'ın ittifakını tek bir çatı altında birleştirme ope-rasyonu da bu yıllarda gündeme geldi. Refah Partisi içinde Yenilik-çi-Gelenekçi ayrışması bu amaçla tezgâhlandı. ABD'nin Yahudi bü-yükelçisi Abramowitz, daha 1996 yılında "Biz Tayyip Erdoğan'ı tercih ediyoruz" diyordu. ABD'nin CIA istasyon şefi Graham Ful-ler, 1998 yılında "Yenilikçiler dört yıl içinde iktidara gelecek" ke-hânetini açıkladı ve bu kehâneti 2001 yılında "Yenilikçiler Erbakan ekolünü silecek" diye tekrarladı.¹

Tayyip Erdoğan'ın Wolfowitz'e Mektubu

Graham Fuller'in takvimine uygun olarak, dört yıl sonra, ABD'nin Tayyip operasyonunun en önemli hedefine ulaşılmıştı. Ancak operasyon henüz tamamlanmamıştı.

4 Kasım 2002 sabahı Tayyip Erdoğan, bağlı bulunduğu ABD Sa-vunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz'e, "beni başbakan yapın" diye yalvaran meşhur mektubunu yazdı. Bu mektubu İşçi Partisi 2004 yı-lının Ocak ayında açıkladı. 18 Ocak 2004 gününden bu yana. basın organları bu mektubu Tayyip Erdoğan'a defalarca sordu.

Bu mektu-

I Aktüel, 5-11 Temmuz 2001.

106

bun hesabı henüz verilmemiştir. Ancak bilinen bir şey var: Tayyip Erdoğan, işgal ettiği başbakanlık koltuğuna, Wolfowitz'e yalvaran o mektubu yazdıktan sonra oturtulmuştur. Anayasa, seçim yasaları, di-ğer yasalar çiğnenmiş, hepimizin bildiği gibi Siirt seçimleri iptal edilmiş, yine yasalar çiğnene çiğnene seçim yapılmış. Sonuç olarak, bir süre önce CIA işbirlikçisi Afgan tarikat lideri Hikmetyar'ın dizi-nin dibinde oturan, Fethullah Hoca'nın talebesi, Nakşibendi tarikatı-nın İskenderpaşa dergâhından Recep Tayyip Erdoğan Türkiye Cum-huriyeti'nin başbakanlık koltuğuna oturtulmuştur.

III. Powell'ın İslam Cumhuriyeti

Türk Milletine İrtica Brifingi

Tayyip Erdoğan'ın iktidara getirilmesi, ABD güdümlü kuvvetle-rin Cumhuriyet Devrimi'ni yıkma ve karşıdevrimi tamamlama sü-recinde tarihî önemde bir hamledir. Nitekim ABD Dışışleri Bakanı Powell, 2004 yılı Mart ayında, Türkiye'de kurulan mafya-tarikat re-jiminin adını koymuştur: "İslam Cumhuriyeti"!

Devlet katındaki, örneğin Millî Güvenlik Kurulu'ndaki "irtica brifingleri"nde irticanın çeşitli devlet kurumlarındaki kadrolaşması ele alınır. Fakat bu brifingleri yapanlar, çeşitli bakanlıklardaki me-murların listesini yapar, fakat tarikat mensuplarının iktidar koltuk-larını işgal etmesini görmezden gelirler. Mesele, onlar için, gerçek anlamda bir "İrtica dökümü" yapmak değildir. Mesele, daha çok ir-ticaya karşı mücadele edildiği görüntüsü vermektir. Çünkü irticanın arkasında ABD vardır.

Bu nedenle iktidar koltuklarındaki irticaya. "irtica brifingi" ve-ren devlet görevlileri hiçbir zaman "sen ABD güdümlü haçlı irtica-sın, esas irticanın başı sensin" diye gerçek bilgiyi sunamazlar. Oy-sa Türkiye eğer irticadan kurtulacaksa, bağımsız, egemen olacaksa, önce iktidarın tepesindeki irticanın temizlenmesi gerekir.

107

Bu durumda Powell'ın İslam Cumhuriyeti yöneticilerini tanıtmaya İŞİ bize düşmüştür. Aydınlık dergisi ve Ulusal Kanal, Tayyip Erdo-ğan yönetimi kurulduktan hemen sonra, bütün bakanların hangi ta-rikata bağlı olduklarını tek tek açıklamıştır.² Aydınlık'ın bu önemli haberine yalnız iki bakan açıklama göndermiş ve tarikatlara bağlı olmadıklarını söylemişlerdir. İşçi Partisi'nin 19 Mart 2004 günü İs-tanbul'da düzenlediği "Türk Milleti'ne İrtica Brifingi"nde, o bakan-ların adlarına yer verilmemiştir.

Cumhuriyet'in hükümet koltuklarını işgal eden tarikat mensup-larının listesini buraya alıyoruz:

Tayyip Erdoğan, Başbakanlık koltuğunda, Nakşibendi müridi İskenderpaşa dergâhından!

Abdullah Gül, Başbakan Yardımcısı ve Dışışleri Bakanı koltu-ğunda, Nakşibendi müridi, İskenderpaşa dergâhından!

Mehmet Ali Şahin, Başbakan Yardımcısı koltuğunda, Nakşiben-di müridi!

Beşir Atalay, Devlet Bakanı koltuğunda, Nakşibendi müridi!

Ali Babacan, Devlet Bakanı koltuğunda Nakşibendi müridi!

Mehmet Aydın, Devlet Bakanı koltuğunda, Fethullahçı!

Cemil Çiçek, Adalet Bakanı koltuğunda, Yeniden Millî Müca-dele cemaati mensubu!

Erkan Mumcu, Turizm Bakanı koltuğunda, Fethullahçı!

Hilmi Güler, Enerji Bakanı koltuğunda, Nakşibendi müridi!

Millî Eğitim Bakanı koltuğunda, Hüseyin Çelik, Nurcu!

Kemal Unakıtan, Maliye Bakanı koltuğunda, Nakşibendi müridi!

Osman Pepe, Orman Bakanı koltuğunda, Nakşibendi müridi!

Recep Akdağ, Sağlık Bakanı koltuğunda, Nakşibendi müridi.

2 Aydınlık, 24 Kasım 2002.

Haçlı İrticanın İcraatı

Bu koltuklarda ne yapmaktadırlar, esas soru budur.

84 yıllık Cumhuriyet'i yıkıyorlar. Bu herkesin gözü önünde ce-reyan eden bir gerçektir. Ayrıca kendi itiraflarıdır. Ulukışla'da AKP'nin seçim minibüsünün üzerinde "İktidarla el ele, 84 yıllık ka-ranlığa son" diye yazmışlardır. Atatürk'ün belirttiği gibi, 23 Nisan 1920 günü Ankara'da fiilen kurulmuş olan 84 yıllık Cumhuriyet'e son vereceklerini, Anadolu'nun ortasında minibüs dolaştırarak ilan etmektedirler.

İkinci olarak, Kuzey Kıbrıs-Türk Cumhuriyeti'ni sırtından han-çerliyorlar.

Üçüncüsü, Başbakan sıfatını taşıyan Tayyip Erdoğan, 15 Şubat 2004 günü "ABD'nin Büyük Ortadoğu Planı'na göre Diyarbakır'ı merkez yapacağız" diyerek. Diyarbakır'ı ABD'nin kurduğu kukla Kürdistan'a merkez yapma amaçlarını açıkça ilan etmiştir³ ve adım adım hayata geçirmektedir.

Dördüncüsü, ABD'nin Haçlı savaşında Müslüman milletlere karşı ihanet görevi yapıyorlar. AKP kurulurken Hürriyet gazetesin-de yayımlanan ilk programında, Ortadoğu'da yıkılmakta olan Arap hanedanlarının yerini alarak ABD'ye hizmette bulunma misyonu açıkça belirtilmişti. Bu misyona bağlı olarak, 2003 yılı baharında Türkiye'yi Amerikan ordusuna işgal ettirmeye kalkmışlardır. Savaş başladıktan sonra da, AKP liderleri İran'a ve Suriye'ye karşı Ame-rika'nın yanında olduklarını, birkaç kez ifade etmişlerdir. En önem-lisi, hem Abdullah Gül, hem de Tayyip Erdoğan hükümetlerinin hü-kümet programına yazdıklarıdır. "Kriz bölgelerine müdahale mis-yonunu" üstlendiklerini bütün dünyaya ilan etmekten çekinmemiş-lerdir. Ortadoğu'daki biricik müttefikleri, İsrail'dir.

Bu hizmetleri karşılığında. Tayyip Erdoğan, ABD gezisi sırasın-da Uluslararası Yahudi Örgütü JINSA'dan cesaret madalyası almıştır.

3 15 Şubat 2004 gecesi. Kanal D'de, Fatih Altaylı'nın "Teke Tek" programında ya-pılan bu dehşetli açıklama için bkz. Hürriyet, 16 Şubat 2004.

109

Haçlı İrticanın göğsündeki iman, ABD'ye olan imandır. AKP'nin Maliye Bakanı Unakıtan'ın hanımı, göğsünde ABD bayra-ğı ve başında türbanla dolaşmaktadır. Türban ile ABD bayrağı ara-sındaki ilişkiyi çok açık biçimde sergilemektedirler. Onların başına o türbanı taktıran da ABD'dir; onları Cumhuriyet'in üstüne yürüten de ABD'dir. Artık Amerika'ya olan imanlarını bütün topluma böyle teşhir etmektedirler.

Powell'in Halkı

Haçlı İrtica'nın en önemli görevi, ABD'nin ideolojik denetim ağını örmesidir. Tarikatlar, cemaatler, bir kısım imam hatip okulla-rı, vakıflar, yeraltı örgütleri bu örgütlenmenin hizmetine sokulmuş-tur. Türkiye, şeyhler, müritler, mensuplar ülkesi haline getirilmek-tedir. 2004 yılı başında, bir Nakşibendi şeyhinin cenaze töreninde Fatih Camisi'nin avlusunda toplanan sarıklı kitle, mafya-tarikat re-jiminin artık olağan karşılanan manzarasıdır.

Türban da, Cumhuriyet'i yıkacak kuvveti toplamanın aracı hali-ne getirilmiştir. Aynı Siffin savaşında Muaviye'nin askerlerinin mızraklarına Kur'an sayfalarını taktırması gibi, bugün türban bir sa-vaş hilesi olarak kullanılmaktadır. Arkada kalan yıllarda, özellikle üniversite kapılarında örgütlü ve planlı bir kışkırtma hareketi sah-nelenmiştir. CIA'nın denetiminde olduğu bilinenler, kalkışmanın hep merkezinde olmuşlardır.

Geniş halk kitlelerinin tarikat ağı içinde denetim altına alınma-sı ve devlet katındaki kadrolaşma, aslında bir iç savaş hazırlığıdır. Önce barışçı yoldan kritik mevziler işgal edilecek ve millî devletin en zayıf anında nihai darbe kaçınılmaz olarak silahla indirilecektir. Silah, hem dışardan emperyalizmin doğrudan güçleri tarafından kullanılacaktır; hem de içerden irtica ve bölücülük tarafından.

110

BEŞİNCİ BÖLÜM

MAFYOKRASİNİN KAOSU DENETLEME ARAÇLARI: VATANSIZLIK VE ANARŞİZM

I. Anarşizmin Serüveni: Saray Soytarılığından Küreselleşmenin Kışkırtıcı Ajanlığına

Mafyalaşan emperyalist-kapitalist sistemin toplum üzerindeki ideolojik hegemonya araçları, merkezlerde ve özellikle şehir genç-liği içinde Kozmopolitizm ve Anarşizmdir.

Her sistem, nizam ve disiplin ister. Yobazlık ve tarikatlar, em-peryalist sistemin ezilen ülkeler halkını disiplin altında tutmasının geleneksel araçlarıdır. Ancak mafyalaşan sistem, kaçınılmaz olarak bir kaos yaratmaktadır. Anarşizm ve vatansızlık, emperyalizmin kaosu ideolojik düzlemdeki kontrol araçlarıdır bugün. Yarattıkları kaosu, kausun içinden yönetmektedirler. Kaos nasıl olsa vardır ve mafyalaşan sistem içinde önlenmesi mümkün değildir. Bu koşullar-da o kaosu, emperyalizme itaatin ortamı olarak denetim altında tut-mak, sistemin çözümü olmaktadır.

Bütün değerlere sadakatsizlik, bütün ilişkilere vefasızlık, Anar-şizmin anayasasıdır. Bu anayasa, anarşiste bir tek değer bırakmış-tır: İhanet.

Anarşist fikir babaları, sahneye hep kahraman edasıyla çıkmış ve perdeyi hep kışkırtıcı ajan olarak kapatmışlardır. Tarihin Anar-şizme açık bıraktığı tek bir kapı vardır: Provokasyon kapısı. Kah-

111

raman bir anarşist, eğer kahraman olmakta ısrar ederse, kahraman bir kışkırtıcı ajan olur. Bakunin'lerin, Kropotkin'lerin, Proudhon'ların ve diğer saray soytarılarının devlet düşmanlığı ve vatansızlığı, bugün dünya mer-kezleri tarafından kışkırtılmakta ve piyasaya sürülmektedir. Anar-şizm ve vatansızlık, ezilen ülkelerin gençliğini, kendi millî devlet-lerini yıkma faaliyetine yöneltmek için, elverişli bir alet olarak kullanılmaktadır.

"Küresel direniş" ve "Sivil itaatsizlik", aslında ABD emperya-lizmine itaatin eylem biçimidir. Bu eylemler kesinlikle kendiliğinden değildir, doğrudan doğruya SiiperNATO güdümlü gizli servis-ler tarafından planlanmakta ve örgütlenmektedir.

Anarşizm, kendi milletine kurşun sıkmanın ideolojisi olarak, küreselleşmenin amaçlarıyla tam uyum halindedir; kumanda meka-nizmasına tam itaat halindedir.

Anarşizm ve vatansızlık, bugün emperyalist mafyanın Neolibe-ral ideolojisinin bir kolu konumundadır. Artık Anarşizm, Beyaz Sa-ray'ın, bu kitaba adını veren terimle belirtecek olursak mafyokrasi-nin soytarısıdır. O nedenle Anarşizmin serüvenini ve bugünkü işle-vini incelemek, Mafyokrasinin özellikle gençlik üzerindeki ideolo-jik hâkimiyet araçlarından birini incelemek anlamına gelmektedir.

II. Anarşizm Nedir?

İdeoloji Değil, Doktrin

Anarşizm için ideoloji değil, doktrin kavramını vurgulayarak kullanıyoruz. Çünkü ideoloji, sistemlere, dolayısıyla sınıflara aittir. İdeolojiler, fikir adamları tarafından icat edilmez, tarih içinde sis-temlerle ve sınıflarla birlikte oluşur. İdeoloji, ait olduğu sistemin, ait olduğu sınıfın düşünce ve değerlerinin bütünüdür. Başka deyiş-le, ideolojiyi, tarih yapar. Aydınlar ise, tarih içinde oluşan malze-

meye şekil verirler. Aydınların yaptığı iş, doğada bulunan altına biçim veren kuyumcunun yaptığı iş gibidir. Kuyumcu altını yaratamaz, ancak ona biçim verir.

Bir toplumun üretici güçleri ile üretim ilişkileri, o toplumun üretim tarzını oluşturur. Her üretim tarzı, üstyapıda belli bir devlet örgütlenmesi ve ideolojiyle birlikte var olur. Hâkim sınıf, toplum üzerindeki hegemonyasını, bu silahlı kurumları ve ideolojik hâki-miyeti sayesinde sürdürür. Altyapısı ve üstyapısıyla bütün ilişkiler ve kurumlar, sistemi veya başka deyişle toplumsal-ekonomik kuru-luşu oluşturur.

Anarşizm, ideoloji değildir. Çünkü anarşist bir sistem olamaz.

Anarşizm, insanlığın yaşaması, üretim çarkının dönmesi, üreti-lenlerin dağılımı ve insan ihtiyaçlarını karşılaması için bir sistem sunmuyor.

İdeoloji, sisteme ve sınıfa aittir. Doktrin ise, o doktrini ortaya atan fikir adamına aittir.

İdeolojiyi, toplumsal süreç yaratır; başka deyişle tarih yapar. Doktrini, fikir adamı yaratır; kişiler yapar. Fikir adamları da kuşkusuz tarih sahnesindedirler ve ideolojile-rin dışında değillerdir. Her doktrinin sınıfsal bir kaynağı vardır; do-layısıyla her doktrinin dayandığı bir ideoloji vardır. Ama doktrin, tarih içinde oluşan ideolojinin kendisi değildir. Doktrin de kuşku-suz belli bir sistemin, belli bir sınıfın hizmetindedir; belli bir ide-olojinin de hizmetindedir; ancak ideolojinin kendisi değildir. Anar-şizm, bir doktrin olarak, hâkim sisteme yamanmış, onun hâkimiyet araçlarından biri olmuştur.

Kuramayan Yıkamaz

Anarşizm, insanlığa hiçbir olumlu vaatte bulunmuyor; kurma ve yapma iddiasını reddediyor; yalnızca yıkma iddiası taşıyor veya yalnızca yıkma çağrısında bulunuyor.

113

Anarşizmin otorite düşmanlığı ve yıkıcılığı, devrimcilik değildir. Devrimcilik, yıkıcılık değil, fakat kuruculuktur. Kuşkusuz devrim, köhnemiş olanı yıkar; ama daha önemlisi, yeniye inşa etmesidir.

Devrimin yıkma ve kurma eylemlerinde, belirleyici olan kur-maktır. Başka deyişle yıkabilmek, kurabilmeye bağlıdır. Bu neden-le Anarşizm, yıkma çağrısı yapabilir, ama bir sistemi yıkamaz.

Ancak kurucular, yıkabilirler. Kuramayacak olan, yıkamaz!

Yeni devleti kuramayacak olan, eskiyen devleti yıkamaz. Eğer herhangi bir toplumsal güç, yerine yeni bir sistem kuramayacaksa, var olan sistemi yıkamaz. Herhangi bir yıkma heveslisi, eğer yeni bir toplumun kurucusu değilse, yıkma işleminde en küçük bir başa-rı kazanamaz; tersine sistemi güçlendirir.

Toplum, dağılmayı kabul etmez; her toplum yaşamaktan yana-dır ve yaşamaya devam edecektir. Ve her toplum, kendi yaşamını devam ettirmeyi sağlayacak bir mecrada hareket eder ve ilerler. Ki-mi zaman bu mantığa uymayan, devrimci olmayan başıbozuk yı-kım dönemleri yaşansa da, toplum kaçınılmaz olarak yaşamını sür-düreceği üretim ilişkilerini ve sistemi yeniden kuracak bir yapıcılı-ğa yönelir. O nedenle her

fetret devrini, yeni bir kuruluş dönemi iz-ler. Kurucu olmayan yıkıcılar, hayatla çarpışır ve hayata yenile-rek sahneden çekilirler.

Temel sınıflar, yapıcı oldukları, yani var olan üretim ve hayat çarkının yerine yenisini koyabildikleri için, eskiyen sistemi yıkabil-mişlerdir. Onların yıkıcılığı, yapıcı bir tasarıma sahip olmaktan kuv-vet alır. Sistemi yıkabilmek için yenisini koyabilmek gerekir. Os-manlı devletini, dağa çıkan eşkıyalar veya Çerkez Ethem'ler değil, ancak Mustafa Kemal'ler yıkabilirdi. Çünkü Mustafa Kemal'ler, ye-ni bir toplumun kurucuları idiler. Atatürk önderliğindeki toplum, Osmanlı devletini, yerine Cumhuriyet'i koyduğu için yıkabilmiştir. Bugünkü "Küçük Amerika" sistemini de, yerleşik değerlere meydan okuyan başıbozuk takımı, marjinaller vb. yıkamaz. Çünkü insanlar, su içecek, ekmek yiyecek, santraller enerji üretecek, de-

114

miryolları, karayolları işleyecek, limanlardan gemiler kalkacak, mahkemeler yargı dağıtacak, tiyatro sahnelerinde oyunlar oynana-cak, futbol maçları devam edecek vb. Zaten devrim, bütün bu toplumsal işlevlerin büyük çoğunluk yararına yapılması için gerçekleşecektir. Toplum bir örgütlenmedir. İnsan toplumunun hayvan sürüsün-den farkı buradadır. Toplum, o nedenle kendisini örgütlü olmaya ve yapıcılığa sigortalamıştır. Kuruculuğu ve örgütü reddedenler, top-lumu reddetmiş olurlar. İnsan, tekrar sürü halinde yaşamaya döne-meyeceği için, kurucu olmayanların arkasından gitmemiştir ve git-mez. Onların abartılı yıkıcı sloganları, vur kırdaki aşırılıkları top-lumdan destek almaz. Toplum, yalnız ve yalnız yeni toplumu kuracak bir yıkıcılığın çağrılarına cevap verir; o da eski sistemin yıkılmaya yüz tuttuğu ko-şullarda. Eğer toplum, tarihsel olarak yeni bir sistemin eşiğine gel-memişse, devlet iktidarını yıksanız bile, kuracağınız toplum yine ay-nı toplumdur. Pir Sultan Abdal, Şah'ı kastederek, "İstanbul şehrinde ol sahip sultan, tacı devlet ile salınmalıdır" diyordu. O çağda, Os-manlı hanedanını yıkabilmeniz için, bir başka feodal hanedana bağ-lanmanız gerekirdi. Feodal toplum, çağını doldurmamıştı. Devrimci, kurulacak toplum ve devleti, hayal dünyasında değil, toplumsal gerçeklik temelinde tasarlayabilir. Başka deyişle, kurula-cak toplum, ancak ve ancak kurulabilecek toplumdur. Bu nedenle yalnız ve yalnız kurucular, devrimcidir.

Felsefe düzleminde bakarsanız, kurucu devrimci ile başıbozuk yıkıcı arasındaki cepheleşme, Materyalizm ile İdealizm arasındaki karşıtlığa da oturur. Kurma ve yapma ile ilgilenmeyen başıbozuk-lar, toplumun önüne imkânsız yıkıcılığı koyarlar ve yıkmanın im-kânsızlığını kanıtlarlar.

Anarşizmin İdealizmi, dinlerin İdealizminden daha aşırıdır. Çünkü dinler, ne de olsa, bir üretim sistemi üzerinde yükselirler ve bu açıdan gerçeklik zeminine dayanırlar. Dinler, yeryüzünde oluş-

115

muş bulunan efendi-kul ilişkisi gerçeğini, yani toplumun maddesi-ni, gökyüzüne taşıırken İdealizme dönüşürler. Anarşizmin ise, gök-yüzüne taşıdığı herhangi bir toplumsal sistem yoktur. Anarşizm, sistemi reddettiği için, toplumu da reddeder ve bu anlamda, sanki toplumun dışında, gökyüzünde oluşur. Bu açıdan gelmiş geçmiş en idealist doktrindir.

Ancak bütün idealist akımlar gibi Anarşizmin de, tersyüz ettiği bir gerçek vardır. Anarşizmin dayandığı gerçek, dinler gibi hâkim sınıfın var oluşu ve hükmetmesi gerçeği değil, hâkim sınıfın yok oluşu ve artık hükmedemeyişi gerçeğidir.

Yükselişin Değil Alçalışın Doktrini

Anarşizmin yıkıcılığı, sistemleri temsil eden temel sınıflardan birinin uyguladığı şiddetle aynı şey değildir. Ne köle sahibi aristokrasi, ne feodal sınıf, ne burjuvazi, ne de iş-çi sınıfı; kendisini otorite düşmanlığına ve yıkıcılığa adanmıştır ve adayabilir. Bu sınıflar, belli üretim ilişkileri temelinde ve belli üre-tici güçlerle birlikte var olurlar; dolayısıyla belli toplumsal kuruluş-ları, yani sistemleri temsil ederler. Bu temel sınıfların dağılmakta olan bir önceki sisteme ve hâkim sınıfa karşı tavırları yıkıcıdır; an-cak bu yıkıcılık, yeni bir sistemin gerekli kıldığı yapıcılıkla bütün-leşir. O nedenle köle sahipleri dahil, tarihin bütün hâkim sınıfları, yükseliş dönemlerinde ilerici bir rol oynamışlardır. Örneğin Yunan ve Roma uygarlığını, kölecî aristokrasi kurmuştur.

Köle sahiplerinin, feodal beylerin, burjuvazinin ve işçi sınıfının temsil ettikleri sistem, başlangıçta çökmekte olan sistemin içinden filizlenmiştir.

Anarşizm ise, herhangi bir sistemin içinden filizlenmez. Gel-mekte olanı, geleceği, yeniyi ve ileriye temsil etmez. Dikkat edilir-se Anarşizm, yükselişin değil, alçalışın doktrindir; yükselen siste-min süngüsü değil; alçalan sistemin kör baltasıdır.

116

Çöken Hâkim Sınıfların Aleti

Anarşizm, 19. yüzyılda köhnemiş asilzadeliliğin ve yok olan Or-taçağ loncasının en umutsuz kesimleri arasında olaya çıktı. Fakat yıkıcılığı nedeniyle devrimci akımın içine saklanabildi. Bu nedenle dönemin devrimcileri tarafından başlangıçta devrimci akım içinde-ki bir sapma gibi değerlendirildi. Oysa Anarşizm, devrimci akım içindeki bir sapma değil, yıkılan feodalizmin curufudur, çamurudur.

Anarşizmin yıkıcılığı, kaçınılmaz olarak sistemin yıkıcılığına yamanır ve o sistem de yeni gelen sistem değil, eskiyen, çürümek-te olan sistemdir. Anarşizm, yükselen burjuvazinin veya geleceğin sınıfı olan proletaryanın yıkıcılığına değil, çırpınmakta olan feodal sınıfın son yıkıcı girişimlerine eklemlenir.

Bütün siyasal akımlar, tarih sahnesinde bir rol oynarlar. Roller, verilir, var olan tarih sahnesinin içindedir. Tutucusu da devrimci-si de o sahnenin içindedirler. Tutucu, var olan üretim ilişkilerini ko-ruma rolünü oynamaktadır. Devrimci ise, o sahneyi değiştirme gö-revini yapar. Ancak devrimci de o sahnededir, çünkü değiştireceği sahne orasıdır ve yeni gelecek üretim ilişkileri de o sahnede filiz-lenmektedir.

Tutucunun ve devrimcinin aktif roller üstlendikleri, kendi be-yinlerine, kendi sinir sistemlerine sahip oldukları bu sahnede, anar-şist kukla olarak yer alır.

Anarşist, sistem kurmayı, yani tasarımı reddettiği için kendi beyni yoktur, başkasının tasarımına, başkasının kumandasına bağ-lanmıştır.

Örgütlenmeyi reddettiği için kendi sinir sistemi ve organları yoktur. Başkasının sinir sistemi ve organları, onun iplerini oynat-maktadır.

Anarşizm, siyasal doktrinler arasında kukla işlevi için üretilmiş biricik doktrindir. Hükmeden ile hükmedilen arasındaki ilişki, Anarşizmde bir bağımlılık ilişkisi olmaktan çıkar; bir alet olma iliş-kisine dönüşür. Bağımlı olanın yine de bir iradesi vardır. Anarşizm

117

ise, her türden iradeyi daha başından reddetmiştir ve o nedenle bir maşanın, bir çekicin, bir tornavidanın, bir baltanın, bir kerpetenin veya bir hela süpürgesinin işlevine sahiptir.

Anarşizm, insanlığın bu serüveninde, şu veya bu tarihsel aşama-da, tarih yapan temel sınıflardan birini temsil edemez ve etmemiş-tir. Anarşizm, ne köle sahiplerinin, ne feodal beylerin, ne burjuva-zinin, ne de işçi sınıfının ideolojisidir. Tarihi yapmadan tarihi yık-ma olanağı bulunmadığı için, Anarşizm tarihin ideolojik inşasının esas etkenleri arasında yer almaz. Ancak bir hâkim sınıfın oyunca-ğı işlevini görür.

Gerici Safsata

Tarihî olarak yenilmiş ve hiçbir gelecek umudu olmayan sınıf-ların artıkları, "Benden sonra tufan" düşüncesinin kucağına düşer-ler. İşte "Benden sonra tufan" ruh halinin doktrini, Anarşizmdir.

Ama Anarşizmin öngördüğü "tufan" hiç olmayacaktır. Çünkü bir toplumun sistemsiz kalması, üretim çarkından, üretim ilişkile-rinden yoksun kalması mümkün değildir. Hayatın sürmesi için, yı-kılan üretim ilişkilerinin yerini yeni üretim ilişkilerinin alması ge-rekir. O nedenle bir sistem, ancak yenisi gelirken yıkılır.

Yani kabu-ğun kırılması için, o kabuğun içinde cücük olması gerekir. Cılk yu-murtanın kabuğu kırılmaz.

Yumurtanın içindeki cücük gelişip civ-civ olacak ve kabuğu zorlayacaktır ki, o kabuk kırılsın. Cıvciv bü-yürken, kabuk, yani sistem onu korumaktadır. Kabuk o sırada ha-yatın hizmetindedir. Ancak cıvcivin büyümesi için kabuğun kırıl-ması gerektiği an, artık kabuğun kırılması kaçınılmaz olur.

Sistemlerin yıkılması da böyledir, yani hayatla karşı karşıya geldikleri zaman yıkılmaları kaçınılmaz olur.

Ancak o yıkım, yeni bir hayatın başıdır. Bu nedenle hiç kimse kendisini zorlayarak tufan yapamaz. Ve hiçbir tufan, birisi "Benden sonra tufan" dedi diye kopmamıştır. O nedenle Anarşizm, tufan koparamaz.

"Tufan", ancak o yeni üretim ilişkilerini temsil eden yükselen sınıfın tufanı olabilir. Doğadaki tufan nasıl doğal nedenlerle kopu-

118

yorsa, toplumsal tufanlar da toplumsal nedenlerden kaynaklanır. Toplumsal tufanlar, genellikle yapıcılığa yönelik bir yıkıcılığı tem-sil ederler ve tarih sahnesinde estikten sonra, yerini yeni sistemin huzur ve barışına terk ederler.

Anarşizm, işte tarihin seyriindeki bu temel mantığa hiçbir yerde ve hiçbir anda uymadığı için gerici bir safsatadır. Anarşist doktrin, bir safsata olduğu için, tarihin öznesi olan temel sınıfların ideoloji-si olamaz.

Soyut Devlet Düşmanlığının Karşıdevrimci Karakteri Tarihi, sınıflar yapar. Sınıflar, tarihi devlet olma mücadelesiyle ve devlet olarak yapar. Bu açıdan tarihin öznesi, devlettir. Anar-şizm, soyut devlet düşmanlığıyla tarihin karşısına çıkar.

Devlet, üretim fazlasıyla ortaya çıktı ve üretim fazlasının bölü-şümüne bekçilik eden örgüttür.

Devlet, ancak üretim fazlasına bekçiliği zorunlu kılan toplum-sal-ekonomik temelin ortadan kalkmasıyla söner. Yani üretim o ka-dar fazla olacak ki, herkesin ihtiyacına yetecek ve üretilenleri bö-lüş-türmek için, silahı tekeline alan bir örgüte (yani devlete) ihtiyaç kalmayacak. Başka deyişle devlet, ancak bolluk toplumunda orta-dan kalkabilir.

Üretim fazlası, devletin oluşmasına neden oldu. Üretim fazlası-nın aşırıya varıp, herkesin ihtiyacına yetecek noktaya varması ise devletin zeminini ortadan kaldıracaktır. Bu nedenle sosyalizm dö-neminde de devlet olacaktır. Çünkü sosyalizm döneminde bölüşüm ilkesi, hâlâ emeğe göredir, yani sosyalizmin kuruluşu sırasında da kapitalizmin bölüşüm ilkesi geçerlidir. Sosyalizm, uzun bir tarihsel süreç içinde, kapitalist mülkiyeti ortadan kaldırır; ancak kapitaliz-min emekçiye emeğine göre pay veren bölüşüm ilişkisini ortadan kaldırmaz. Herkese ihtiyacına göre pay verebilmek için, herkese ih-tiyacı kadar verecek üretimin olması gerekir. Bu nedenle bölüşüm sisteminin bekçiliği için gerekli olan devlet, varlığını sürdürecektir.

119

Ancak üretim herkesin ihtiyacına yetecek düzeye geldiği zaman, devletin sönmesi şartları da oluşur. Tabii burada ihtiyacın tanımlan-ması meselesi de vardır. Bu yalnız ekonomik değil, aynı zamanda kültürel bir meseledir. Çünkü ihtiyacı aynı zamanda kültür belirli-yor. Bolluk ekonomisi yanında, yeni kültür ve yeni insan vb., dev-letin sönüşünü getiren etkenlerdir.

Felsefi planda bakarsak, Anarşizmin devleti ortadan kaldırma iddiası, idealizmin doruğudur ve gericiliğin dibidir.

Her yenilik, her devrim, ancak devlet halinde örgütlenerek, top-lumu değiştirir. Devrim, devlet kurmak içindir ve toplumu kurduğu devletle değiştirir. Bu nedenle Anarşizmin soyut devlet düşmanlığı, karşıdevrimciliğinin ifadesidir.

En Aşırı Kendiliğindencilik

Anarşizm, sisteme karşı olduğunu iddia eder, ancak o sistemin yerine yeni bir sistem konmasına daha büyük bir şiddetle karşı çı-ıkar. Yeniyi ve yeniyi getirecek olan örgütlenme ve otoriteyi reddet-tiği için, kendiliğindencilik. Hatta gelmiş geçmiş en aşırı kendili-ğindencilik, Anarşizmdir. Halkı bilinçlendirmenin biricik yöntemi olan, öncünün kitlelere bilinç taşımasına karşı çıkar. Çünkü bir ör-gütlenme biçimi olan öncüyü reddeder. Bu nedenle halkın örgütlen-mesine, halka önderlik edilmesine itiraz eder. Kendiliğinden halk hareketini kutsar.

Her siyasal akımın, sistem içi bile olsa, belli bir reformculuğu ve belli bir müdahaleciliği vardır. Sistemin hiçbir akımı, sistemle Anar-şizm kadar örtüşmez. Çünkü örgütlenme varsa, bir topluluk vardır. Ve o topluluk sistemin içinde bile olsa, farklı çıkarlara sahiptir. Ve o grubun örgütlenmesi, o farklı çıkarları savunur. Farklı çıkar, müda-hale demektir, reform demektir. Anarşizm ise, sistemin içindeki farklı çıkarları savunmaktan bile acizdir, zavallıdır. Devrim için ör-gütlenme bir yana, herhangi bir grup adına sistem içi reformculuğun ve müdahaleciliğin de karşısındadır. Her türden örgütlenmeyi redde -

120

den ve bireyi bütünüyle yalnız ve zavallı bırakan bir siyasal akımın, yapabileceği tek iş kalmaktadır: Sisteme sonuna kadar bağlılık. Bu nedenle Anarşizm, sisteme teslimiyette en aşırı akımdır.

Anarşizmi, sistem içindeki diğer kendiliğindenci akımlardan ayıran temel özelliği, hayatın ve gerçeğin dışında olmasıdır. Kendi-liğindencilik, sistemin içinde olan kitlenin sürekli olarak sistemi yeniden üretmesi anlamına gelir. Toplumsal süreci zihninizde dur-durarak baktığınız zaman, kendiliğindencilik, en gerçekçi tavır gi-bi görünür. Çünkü var olan duruma uyum göstermektedir. Ancak bu uyum bile, bir tasarımın (projenin) ürünüdür. Ve o tasarım, başlan-gıçta devrimci bir tasarımdı. Anarşizm ise, örgütlenmeyi reddettiği için, aslında her türden tasarımı reddetmiş olur. Oysa toplum, ancak tasarımlarla yaşar, üretim tasarımlarla ve bu tasarımların örgütlen-mesiyle gerçekleşir. Toplumla ilgili herhangi bir tasarım, ister eko-nomik düzlemde ister siyasal ve ideolojik düzlemde, ancak örgütlü olarak yerine getirilebilir.

Anarşizm, örgütlenmeyi reddederek, aslında hayatı, üretimi ve toplumu reddetmiş olmaktadır. İşte bu yüzden ki, Anarşizmin kendiliğindenciligi, olmayacak bir kendiliğindenciliktir.

En Aşırı Bencillik ve Bireycilik

İnsan, tasarım yapan hayvandır. Tasarımı ve o tasarımı gerçek-leştirecek örgütlenmeyi reddeden bir doktrin, daha o anda kendisi-ni insan olma olgusunun dışına atmaktadır.

Anarşizmin özgürlük anlayışı, toplumu reddeden bir özgürlük anlayışıdır; toplumdışı bir özgürlük anlayışıdır.

Anarşistin özgürlü-ğünü sınırlayan ne bir toplum vardır, ne bir birey, ne aile, ne örgüt, ne kabile, ne kral. ne bey, ne tarikat!

Anarşist, sistemi ve toplumu reddettiği için, bütün değerleri de birlikte reddeder, aslında kendisi dışında hiçbir değeri tanımaz ve sevmez, yalnız ve yalnız kendisini sayar, kendisini sever. Bütün de-ğerleri ve en yakınlarını bile bir kibrit çakarak yakmaktan çekin-

121

mez. Anarşistin ne arkadaşlığı olur, ne dostluğu, ne evlatlığı, ne ba-balığı. O yalnız ve yalnız kendisinin dostu, kendisinin evladı, ken-disinin babası ve kendisinin arkadaşısıdır. Anarşizm, her türden so-rumluluğun, sadakatin, vicdanın, bağlılığın, vefanın ve insanî ilişki ve duygunun dışındadır. Anarşist, gerçekten alabildiğine koptuğu için, yalancıdır; sahte-kârdır; komplocudur; utanma duygusundan yoksundur; yüzsüzdür. Anarşist kendisinden başka her şeyi reddederken, hiç olur.

Yabancılaşma, Karamsarlık ve İntihar

Aşırı bencillik, aşırı bireycilik, yabancılaşmanın doruğudur.

Yıkılan Ortaçağ asilzadesi, yok oluş gerçeği karşısında bir çıkış yolu aramıştır. Cervantes'in Don Kişot'u, şerefini hayaller âleminde değirmenlerle savaşarak kurtaracaktır.

Yıkılan sarayın gururlu asilzadesine, Anarşizm de, üstüne çıkabileceği bir taht sunmuştur. Ancak anarşist asilzade, Don Kişot gi-bi saf ve zararsız değildir. Yeni sisteme düşmanlığı, onu toplum düşmanı yapar. Kin ve nefretle doludur. Çevresi ateşle çevrilidir. En sonunda bir akrep gibi kendisini sokacaktır. İntihar, yeni sistem-de kendisine yer bulamayan asilzadenin, asilce gerçekleştirdiği son eylemidir.

Yine gelişen kapitalist ilişkilerin tasfiye ettiği küçük zanaatka-rın koyu karamsarlığı da ifadesini Anarşizmde bulmuştur. Elindeki Ortaçağdan kalma dokuma tezgâhını, yün çıkırgını veya demirci körüğünü yakmaktan başka yapabileceği bir iş kalmayan, mülksüz-leşen zanaatkarın en karamsar olanları, Anarşizmin kucağına düş-müşlerdir.

Avrupa saraylarının ve umutsuz küçük burjuvazinin kimi aydın-ları da, sınıflarının çöküşü karşısında Anarşizme yöneldiler. Anar-sizmin teorisyenleri onların arasından çıktı. Bunlar, kralların tahtla-rının devrildiği çağlarda, asilzadeler adına tarihe meydan okudular. Yerlerde yuvarlanan taşları, tekrar efendilerinin başına giydirme

122

şansları yoktu. Ancak feodalizme karşı yükselen halk hareketinin içine bombalar atma, kargaşalık çıkarma şansları vardı ve bu şans-larını kullandılar. Ancak Anarşizmin teorisyenleri, soylu olmadık-ları için, şereflerini intiharla kurtarmak gibi bir seçeneğe sahip de-ğillerdi. Saray soytarılığı ve kıskırtıcı ajanlık dışında bir çıkış yolu bulamadılar.

Çöken sınıfların aydınlarının üretime, emeğe, insana, topluma ve kendilerine yabancılaşmaları olayı, özellikle Rus edebiyatına derin çizgilerle yansımıştır. Gonçarov'un Oblomov'u, Turgenyev'in Rudin'i, çöken sınıfın yıkılan aydın tiplerini temsil eder. Üretimden ve hayattan kopukturlar. İnsana ve topluma yabancılaşmışlardır. Bu yabancılaşma, kimi zaman Oblomov'un vurdumduymazlığı ve boş-vermişliği şeklinde kendini gösterir; kimi zaman da Rudin örneğin-de olduğu gibi, barikatların üzerindeki intihar eylemiyle noktalanır. Anarşist, eğer kıskırtıcı ajan olamadıysa, en sonunda kendisine "büyük" bir ölüm seçecektir.

Oblomov ve Rudin, Dostoyevski'nin Verkovenski'si yanında melek kadar temiz kalırlar. Verkovenski. bir insan değil, fakat ger-çek anlamıyla ecinnidir. Anarşistlere özgü aşırı bencilliği, komplo-culuğu, entrikacılığı, en yakınındaki insanı bile hiç olarak gören ka-rakteriyle bir şeytan, bir iblistir o. Verkovenski, belki de dünya ede-biyatının en olumsuz ve en iğrenç kahramanıdır.¹ Ne kölecî aristok-rat, ne derebeyi, ne vahşi kapitalist, hiçbir, anarşist kadar insanlık dışı ve insana yabancı değildir.

Anarşizm, her çağda çökmekte veya dağılmakta olan sınıfların içindeki en karamsar unsurların intihar çığırına cevap vermiştir.

1 Çökmekle olan sınıfların umutsuz aydınlarını anlatan aydın romanlarını 12 Eylül dö-neminin hapishanelerinde uzun uzun tartışmıştık. Okuyucularımıza Hasan Yalçın'ın şu yazılarını okumalarını hararetle öneririm. "Dostoyevski'de Üç Aydın Tipi", Saçak, sayı 34/5. Haziran 1982, s.52 vd: "Oblomov ve Oblomovluğumuz", Saçak, sayı 31, Ağustos 1986, s.46 vd; "Rudin: Şakıyan Oblomov", Saçak, sayı 32, Eylül 1986, s.62 vd. Kaynak Yayınları, bu eşsiz güzellikteki yazıları kitap halinde bastı. Bkz. Hasan Yalçın. Romunda Aydın Tipleri, Kaynak Yayınları, İstanbul, Temmuz 2004.

123

İnsanı insana yabancılaştırmada, insanı insani duygulardan ko-parmada, Anarşizmin eline su dökebilecek başka bir akım buluna-maz. Çünkü bütün sömürü ve zulüm sistemlerinin, yine de üretim çarkını çeviren tarihsel bir işlevi vardır. Anarşizm ise, tarihin dışın-da olduğu için, insanlığın da dışındadır ve bu nedenle insana en ya-bancı cereyandır. Anarşizm ile intihar arasındaki iç içelik de bunu kanıtlar. Bilindiği gibi, yabancılaşmanın en önemli göstergesi, inti-har olayıdır.

Anarşist, sistemin ve dolayısıyla toplumun içinde yer almayı reddeden aşırı bireyciliğiyle, sistemin parçası olan üretime yaban-cılaşmasıyla, yine sistem içinde gördüğü her türden toplumsal ör-gütlenmeye karşı çıkışıyla, hatta yine sistemin içinde gördüğü dev-rimci örgütlenme ve devrimci çözüme karşı kin ve nefretiyle, inti-hara doğru koşar ve intihara doğru koşturur. Siyasal akım mensup-ları arasında en çok anarşistlerin intihar etmesi, bu aşırı yabancılaş-manın bir sonucudur.

Hiçbir beklentiye, hiçbir umuda, hiçbir özleme cevap vermeyen bir doktrin, insan enerjisini hangi amaca yöneltebilir. Anarşizm, öl-mek için enerji harcamaktır; bir intihar doktrindir. Anarşist ise, bir intihar öznesidir. Anarşizm, yıkıcılığını, karamsarlığını, karanlık faaliyetini ve karanlık sonunu kara rengiyle ifade etmiştir. Beklen-tileri ve vaat ettikleri kapkara olduğu için, bayrağı da karadır.

Bırakılan Tek Değer: İhanet

Anarşistin önündeki çatalçıkamaz, intihar ya da ihanettir.

Bütün değerlere sadakatsizlik, bütün ilişkilere vefasızlık, Anar-şizmin anayasasıdır. Bu anayasa, anarşiste bir tek değer bırakmış-tır: İhanet. Anarşist, var olan bütün insanî değerlere ihaneti, değer-ler sisteminin doruğuna oturtur. Bu hiyerarşide ikinci bir değeri yoktur. Bütün değerler, ihanete ve sadakatsizliğe indirgenmiştir. Anarşist, kendisine de ihanet eder. O andan itibaren hainlik ve şe-refsizlik, anarşist için biricik yükselme yolu olur. Anarşistler, ancak kendi şereflerinin üzerine basarak yükselebilirler.

124

Bütün değerlerin inkâr edildiği yerde, ne insan vardır, ne toplum vardır. Anarşizm, her türden rezilliği ve pespayeliği biraraya getire-bilen tek doktrindir. Feodalizmin faziletleri vardır, kapitalizmin er-demleri bulunur, ama Anarşizm erdemsizliktir. Sıfırdır. Hiçtir.

Anarşizmin amentüsü, ana-baba, ağabey, kardeş, eş, dost, her-kesi sifra indirmektir. Anarşistin pratiğinde, bütün yeminler çiğne-nir. Bütün sözler, ayaklar altına alınır. Döneklik ve inkâr dizginle-rinden boşanır.

Anarşist, güvenilmez adamdır. Dün yaptığını, bu-gün çiğner. Bugün yaptığını ise, yarın çiğneyecektir. Dün, saydığı-na bugün söver. Dün sevdiğine, bugün kin kusar. Dün yücelttiğini, bugün yere batırma hummasına kapılır.

Anarşist, ipini satmış olan adamdır. Ünlü anarşistlerden Jean Ge-net, tiyatro seyircisine şu satırlarla takdim edilmektedir: "O bir 'piç', öksüz, eşcinsel, hırsız, kaçakçı, asker kaçağı, serseri, marjinal, asi, gedikli mahkûm; tüm yerleşik ahlaksal ve toplumsal değerlere mey-dan okuyan bir anarşist: parmak ısırtan bir 'kötülükler' bireşimi."2

Dikkat edilirse, sayılan bütün nitelikler, çok köklü ve çok bo-yutlu bir yıkıcılığa işaret ediyor. Yapıcılığı besleyecek herhangi bir kaynağa ise rastlanmıyor. Genet, Balkon adlı oyununda, ne zaman çözüm sorunu gündeme gelse, hep gerçekleştirilebilir bir yapıcılı-ğın karşısına dikiliyor. Onun için, yalnız, itaatsizlik gösterilecek de-ğerler, ilişkiler ve örgütlenmeler vardır; fakat onların yerine kona-cak herhangi bir değer, ilişki ve örgütlenme yoktur.

Tarihin Anarşizme Açık Bıraktığı Tek Kapı: Kışkırtıcı Ajanlık

Tarihin içinde, anarşistin talip olduğu yıkıcı kahramanlığa bir rol tanınmamaktadır. Ama o yıkıcılığı, sistemin hâkim sınıfının em-rinde görevli rolüne dönüştürme şansı her zaman açık bırakılmıştır.

2 Ünlü anarşistlerden Jean Genet'nin Balkon adlı oyununda Tiyatro Stüdyosu tara-fından izleyicilere verilen sunuştan.

125

Görevli geleneği, günümüz anarşistlerine, Anarşizmin 19. yüz-yıldaki babalarından miras kalmıştır. Hemen hepsi, saray soytarılı-ğı yanında, ikinci bir saray görevi daha yapmışlardır. O da yıkılan sarayların kışkırtıcı ajanlığıdır.

Anarşizm, bu geleneğini daha sonraki sistemler içinde de sür-dürdü; sürdürmeye mecburdu.

Kendi tarlasını kaybedince, beyin harmanını yakan hesapsız ca-hil; nasıl bir adım sonra o toprak ağasının köylü hareketinin içinde-ki ispiyoncu ve kışkırtıcı olabiliyorsa, Anarşizmin ve anarşistin se-rüveni de budur. Yine yok olan zanaatkar, son çareyi dokuma makinelerini kır-makta bulduysa, anarşistin ilk çaresi de, kırmak ve yıkmaktır. An-cak o ilk çare, çaresizliği temsil ettiği için, arkasından gelen ikinci çare, makinelerin ve fabrikanın sahibi olan patronun kışkırtıcı aja-nı olmaktadır.

Demek ki, yok olan küçük burjuva için iki yol vardır. Çoğunluk, işgücünü satarak proletere dönüşür. Bir avuç denecek kadar küçük bir azınlık ise, yıkıcılık üzerinden sistemin ajan-provokatörlüğü mertebesine ulaşır.

Anarşist fikir babaları, sahneye hep kahraman edasıyla çıkmış ve perdeyi hep kışkırtıcı ajan olarak kapatmışlardır. Devrimci halk hareketine ve sosyalizme düşmanlık, biricik faaliyet programları olmuştur. Tarihin Anarşizme açık bıraktığı tek bir kapı vardır: Pro-vokasyon kapısı. Bu nedenle Anarşizmin tarihi ile kışkırtıcı ajanlı-ğın tarihi iç içe geçmiştir. Kahraman bir anarşist, eğer kahraman ol-makta ısrar ederse, kahraman bir kışkırtıcı ajan olur.

İnsanlık Tarihinin En Gerici, En Karşıdevrimci Doktrini

Anarşizm, kapitalizmin rekabet çağında ve emperyalizm döne-minde de, hep devrimci hareket içinde kargaşalık çıkartan, tertipler ve kışkırtmalarla devrimci hareketi ezdiren bir işlev gördü. Marx ve Engels, devrimci hayatlarında hep Anarşizmle boğuştu ve bu

126

alandaki çok önemli eserler bıraktılar. Lenin ve Mao da, önderlik et-tikleri devrimleri, Anarşizm ve benzeri cereyanların kışkırtma ve tertipleriyle savaşıarak başarıya ulaştırdılar. İspanya İç Savaşı ise, Faşist Franko'nun beşinci kolu görevini yapan Anarşizmin ihanet-leriyle baş edemediği için yenildi.

İnsanlık tarihinin tanıdığı en gerici, en yıkıcı doktrin, Anarşizmdir. Çünkü Anarşizm, topluma ve insana var olma şansı tanı-mıyor. Hiçbir doktrin, bu açıdan Anarşizm kadar gerici ve karşıdev-rimci değildir.

III. Küresel Mafyalaşma Döneminde Anarşizmin Görevi

Yeniden Piyasaya Sürüldü

Anarşizm, emperyalizmin artık mafyalaştığı küreselleşme dö-neminde, yeniden imal edilmiş ve piyasaya sürülmüştür. Bu olayın hem küresel çaptaki, hem de ulusal düzlemdeki toplumsal-ekono-mik temelinin aydınlatılması gerekiyor.

Anarşizme, küresel planda işlev kazandıran olay, ABD'nin mil-lî devletleri tasfiye ederek dünya imparatorluğu kurma peşinde koş-masıdır.

Anarşizme ülke zemininde yol veren olay ise, geniş kitlelerin planlı olarak kaosu içine itilmesidir.

Anarşizm, bir yönüyle ezilen dünya ülkelerini devletsizleştirme hareketinin aletidir. Bir yönüyle de, ezilen milletleri çözme hareketi'nin bir parçasıdır.

İki yön kuşkusuz birbirini tamamlıyor. Kurtuluş savaşlarıyla ku-rulan millî devletler yıkıldığı zaman, millî devletlerin kurduğu mil-letler de dağılacak ve Ortaçağın etnik grup ve cemaatlerine bölüne-ceklerdir.

Milletlerin çözülmesi süreci ise, Millî Devletin dayandı-ğı insan unsurunu zaafa uğratmaktadır.

127

Ezilen Dünya'da millî devletin ve milletlerin tasfiyesi için, her türlü bölünme etkeni harekete geçirilmekte, toplum büyük bir ka-osun içine itilmektedir. Anarşizm ve onun türevlerinden olan "Sivil itaatsizlik" bu amaçla kullanılıyor.

Sırayla inceleyelim.

Devletsizleştirmenin Aleti

Küreselleşme, Ezilen Dünya ülkelerinin ve hatta bazı kapitalist ülkelerin devletsizleştirilmesi olayıdır. Millî devletler yıkılacak ve ülke çeşitli yerel yönetimler ve "hükümetdışı kuruluşlar" (NGO'lar) aracılığıyla Washington merkezli süper devlete bağlanacaktır.

Bu durumda gelsin Anarşizm!

Bakunin'lerin, Kropotkin'lerin, Proudhon'ların ve diğer saray soytarılarının devlet düşmanlığının tam zamanıdır. Ezilen Dünya ülkesinin gençliği, kendi millî devletini yıkmaya faaliyetinde dünya merkezlerinin dinamiği ve balyozu olarak kullanılacaktır. O neden-le Anarşizmin devlet düşmanlığı, yalnız ve yalnız millî devlet düş-manlığıdır. Süper devlet ise, Anarşizmi, millî devletin üzerine süren güçtür.

Böylece Anarşizm millî devlet düşmanlığı üzerinden süper dev-let hizmetkârlığına varmıştır. Anarşizm, millî devlet düşmanlığı ya-parken, süper devletin dünya imparatorluğu planının sopası işlevi-ni görmektedir.

Türkiye'de ve diğer Ezilen Dünya ülkelerinde Anarşizm diye bir akım yokken, birden bire dünya merkezlerinden pompalanmasının hikmeti buradadır.

Milleti Birbirine Bağlayan Bütün Değerlerin Dinamitlenmesi

ABD, küreselleşme adı altında, Ezilen Dünya ülkelerinde mille-ti birbirine bağlayan bütün değerleri yıkmaya ve çözme programını uygulamaktadır. Bu amaçla etnik bölücülük, mezhepçilik, tarikatçı-lık, cemaatçilik, falcılık, büyücülük, satanizm gibi feodal ve hatta

128

kabile toplum kalıntıları yanında, Anarşizm de kullanılmaktadır. Devletsizleştirilen halklar, etnik gruplar ve mezhepler arasında bo-ğazlaşmalar, cemaat ve tarikat savaşları, toplumsal çatışmaları kış-kırtmak için, Anarşizm, sistemin efendilerine çok geniş imkânlar sunmaktadır. O zaman gelsin Anarşizm!

Dinlerarası diyalog, Hristiyan misyonerliği, hep Anarşizmle kol koladır.

Milletimizin bütün değerleri yoğun bir bombardıman altındadır. Sistem bütün iletişim araçlarını seferber etmiştir. Sistemin merkez-lerinde olsun, çevrede olsun televizyonlar, radyolar, gazeteler; Anarşizmin, Otonomluğun, eşcinselliğin, ensest ilişkilerin ve her türden topluma yabancılaşmanın reklamını yapmakta, gençliği bu kanallara yöneltmektedir.

Bu satırları yazdığım günün (17 Şubat 2004) Hürriyet gazetesi-ni bir örnek olarak alıyorum. Birinci sayfanın manşetinde koca ko-ca harflerle eşcinsellik reklamı ve kışkırtıcılığı yapılıyor: "Eş duru-mundan oturma izni." Kocaman bir fotoğraf konmuş, iki Türk gen-çi, ikisi de erkek ve Almanya'da nikâh yapmışlar, eşcinsel evliliği gerçekleştirmişler. Bir de evlat edineceklermiş. Biri annesinden çe-kindiği için evleneceğini annesine nikâhtan önce söylememiş, ama artık annesi de olumlu bakıyormuş. Eşcinsel evliliğinin Almanya'da oturma izni almak gibi büyük bir ödül (!) de var.3

Hemen bu manşetin yukarısında Hürriyet başlığının da üzerin–de bir üstmanşet bulunuyor. Almanya'da ödül alan filmin başoyun–cusu Sibel Kekilli'nin gerdanında kocaman bir Hristiyan haçı sal–lanıyor. Milletine yabancılaşmanın ve diğer gençleri milletine ya–bancılaştırmanın bundan güzel bir reklam aracı bulunabilir mi? Duygular ve görüşler, eşcinselliğe, gözler ise Hristiyan haçına alıştırılıyor.

3 Eşcinselliğe bugünkü sistemin verdiği rol konusunda bkz. Doğu Perinçek, Eşcin–sellik ve Yabancılaşma. Kaynak Yayınları. İstanbul. Nisan 2000.

129

Diğer başlıklara ve sayfalara geçmiyorum. Radikal, Hürriyet, Milliyet, Sabah, Vatan, bütün gazeteler; Ulusal Kanal dışında bütün televizyonlar ve dergiler, sürekli olarak gençliği, Anarşizme, vatan–sızlığa, eşcinselliğe, otorite düşmanlığına, aşırı bireyciliğe, Hristi–yanlaşmaya ve her türden yabancılaşmanın girdabına atan bir kam–panya yürütüyorlar. Türkiye gençliğini bu topraklara, milletimize, ailesine, tarihine bağlayan bütün bağlar koparılıyor. Kökler, hoyrat–ça sökülüyor. Bu kampanya, her alanda ve her fırsattan yararlanarak yürütüyorlar. Örneğin Antalya'ya Attalos'un heykelinin dikil–mesi, eşcinselliğe methiye kampanyası için bir fırsat olarak kulla–nılıyor.

Bir üniversite öğretim üyesi arkadaşım ile konuşuyorum, yine bir hekim dostumla ve başka dostlarla, çocukları anarşist olmuşlar; her türlü toplumsal değeri inkâr ediyorlar, ne Türklük, ne devrimcilik, ne Atatürk, ne aile, ne ana, ne baba, ne çalışma, ne disiplin, ne ah–lâk, hiçbir şey tanımıyorlar. "Bir uçurumdan aşağı düşüyor çocuk–larımız" diye yakınıyorlar. "Daha doğrusu bir uçurumdan aşağı itil–mişler, boşlukta döne döne, savrula savrula düştüklerini görüyoruz. Anarşizm, bugün gençliği tehdit eden bir akım haline gelmiştir."

Doğru, ama niçinini iyi görmek gerekiyor. Küreselleşen mafya–ya küresel bir gençlik gerekiyor. Kendi milletine, kendi halkına, millî devletine, özet olarak dünyanın ezilenlerine düşman, hainleş–tirilmiş bir gençlik gerekiyor.

Anarşizmin, özellikle gençlik içinde, eroinle birlikte tüketilme–si de çok anlamlıdır. Anarşizm de eroin gibidir. Uyuşturur. Aşırısı, altın vuruş denen intihara götürür. Uyuşturucu kullanımı, küresel–leşmenin girdabına düşen bütün ülkelerde, bu arada Türkiye'de, hem çok zengin bir kesimin şımarık çocukları arasında, hem de se–faletin diplerine itilen kesimlerde hızla yaygınlaştırılmaktadır.

ABD, arkada kalan dönemde çeşitli akımları kullanmıştır. An–cak bu akımlar, yine de toplumla çeşitli bağlara sahipti, anarşist ise

130

toplumla bütün bağlarını koparmıştır; ne anası vardır, ne babası, ne milleti vardır ne vatani, ne ailesi vardır ne cemaati; ne ahlâk bilir ne görenek; bu nedenle Anarşizm, kendi milletine kurşun sıkmanın ideolojisi olarak, küreselleşmenin amaçlarıyla tam uyum halinde–dir; kumanda mekanizmasına tam itaat halindedir.

Kaosun Patlayıcı Maddeleri

Dünyada tutunacak hiçbir dalı olmayan Anarşizm, dün ölen aristokrasinin ve yok olan küçük burjuvazinin, ancak çok sınırlı ve çok dar kesimlerinde yankı bulabiliyordu. Şimdilerde ise, Anar–şizm, sefaletle itilen ve ölmesinde hiçbir sakınca olmayan üretim dı–ışı ve işsiz geniş kitleler için, en uygun siyasal tüketim markasıdır. Büyük altüst oluşların cangılında sersemlemiş olan kesimler, Anar–şizme yöneltiliyor.

Mafyalaşan emperyalist sistem, Ezilen Dünya ülkelerinde yüz–de 10 çevresinde bir nüfusu zenginleştiriyor ve toplumun yüzde 90'ını aşırı yoksullaştırıyor, sefaletin içine yuvarlıyor. Bu yüzde 90 oranındaki büyük kitle, sistem için büyük tehdittir. Sistemin bu teh–didi etkisiz kılmak için bulduğu çare, o kitlenin enerjisini birbirini kırmaya ve amaçsız ve örgütsüz faaliyete yönlendirmektir. Birbir–lerini vursunlar, kırsınlar, sağa sola koşusunlar, kargaşalık içinde çırpınsın dursunlar.

Üstelik Anarşizmin ezilen gruplara çekici gelecek isyancı tema–ları da var.

Sistem, kendini hedef alabilecek isyanı, yoksul kitleleri darma–dağın eden bir dinamite dönüştürüyor. Böylece emperyalizm, biri–ken gazı boşaltmanın da ötesinde bir kazanç sağlıyor. Ezilen Dün–ya'nın enerjisi, Ezilen Dünya'yı kırmakta kullanılıyor.

Anarşizmin kaos teorileri, artık, küreselleşme dönemi emperya–lizminin Ezilen Dünya'yı kaosun içine yuvarlama ihtiyacının aletidir.

Anarşizm şırınga edilerek vatansızlaştırılan, her türlü toplumsal bağdan ve kuraldan, her türden sorumluluk anlayışından, hesap verme duygusundan, vicdandan, bireysel ve toplumsal denetimden,

131

örgütlenmeden kopartılan gençler, birer canlı bomba, fitili ateşlen–miş birer dinamit lokumu olarak toplumun içine atılmaktadır. Sis–temin merkezleri bu görevi, Anarşizm, Otonomculuk gibi ipini ko–parmış eğilimlere vermiştir.

Sivil İtaatsizlik

Bugün gerek sistemin metropollerinde ve gerekse Ezilen Dünya ülkelerinde anarşistlerin, otonomların, eşcinsellerin vb. grupların sözde küreselleşme karşıtı eylemleri kışkırtılıyor ve örgütleniyor. "Küresel direniş" ve "Sivil itaatsizlik", aslında ABD emperyalizmi-ne itaatin eylem biçimidir.

Bu eylemler kesinlikle kendiliğinden değildir, doğrudan doğruya sistemin merkezlerinde, SüperNATO güdümlü gizli servisler ta-rafından planlanmakta ve örgütlenmektedir. Bunu anlamak için, küresel direniş adı altında yapılan eylemlerin vurduğu hedefleri sı-ralamak yeter: "Militarist Türk ordusu", "Kasap Miloşeviç", "Katil Saddam Hüseyin", "İran mollaları", "Castro diktatörlüğü", "Kim Jong İl hanedanı", "Çin emperyalizmi" vb., ABD emperyalizminin vurun dediği ne kadar kuvvet varsa, küresel direnişçilerin hedef tahtasıdır. Bunlar, Paris Metro'su'nun zeminine ABD emperya-lizminin düşman ilan ettiği herkesi, bu arada Türkiye'nin Genelkur-may Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun resmini koymuş ve çığnet-mek istemişlerdir.

Sistem, bu akımları, hedef aldığı Ezilen Dünya devletlerine kar-şı seferber etmek yanında, toplumun içinde kaos yaratmak, toplu-mun devrimci örgütlenmesini bertaraf etmek, halkı birbirine düşür-mek, halkın enerjisini amaçsız ve sonuçsuz hareketlere yöneltmek için de bir alet olarak kullanmaktadır. Kendiliğindenci olan Anar-şizm. Otonomculuk, eşcinsellik gibi akımlar, sonuna kadar örgütlü ve silahlı olan sistemin kumandası altındadır.

Sistem, bu küreselleşme karşıtı denen eylemlerle toplumun özellikle genç kesimlerini, Ezilen Dünya ülkelerinde millî devlet ve orduyu yıpratmak için kullanmaktadır. Öte' yandan toplumun genç

132

nüfusu, adeta duvarlara çarpıla çarpıla güçsüz düşürülmekte, ser-semleştirilmektedir. Örgütsüz gençlik, bir kaos ortamı içinde fare-ler gibi sağa sola koşuşmakta, yorgun düşmekte ve kaosun deneti-mi altında tutulmaktadır. Böylece toplumun gizil enerjisi, emperya-lizme karşı devrimci amaçlar için harekete geçirileceğine, ABD'nin dünya imparatorluğu tasarımının gizil gücüne dönüştürülmektedir. "Eşcinsellerin, hırsızların, kaçakçıların, asker kaçaklarının, ser-serilerin, marjinallerin, gedikli mahkûmların, bu türden asilerin, tüm yerleşik ahlaksal ve toplumsal değerlere meydan okuyan anar-şistlerin"4 sokaklarda yaptıkları gösterilerdeki yıkıcılıklarının siste-me hiçbir zararı yoktur; tam tersine sistem, bu kaosu kışkırtarak, bu kaosu yöneterek ayakta durmaktadır.

Beyaz Saray'ın Soyтарыsı

Küresel sistemin efendileri, kurucu olmayan sözde yıkıcıları bes-liyor ve kışkırtıyorlar. Sistemin ihtiyacı, muhalif güçleri devrim ya-pacak kuruculardan uzak tutmak ve başıbozuk anarşistlerin peşine takmaktır. O nedenle başıbozuk yıkıcılık, her zaman sistemin sigor-tasıdır. Sistem, yıkılmazlığını onlar aracılığıyla gösterir. Onların ta-rihsel rolleri, sistemin toplum üzerindeki otoritesini pekiştirmektedir.

Sistemin sahipleri, eğer kendilerine "meydan okuyan" sözde yı-kıcılar yoksa, onları yaratmak zorundadırlar. Her sistem, devrimci kurucuların önlerini kesmek için, kendi Bakunin'lerini ve Kropok-tin'lerini üretmiştir. Sisteme, zaptiye kadar, "sivil itaatsizler" de ge-rekir. 1980'den sonra Erich Fromm'ların piyasaya salınması, anar-şistlerin düğmelerine basılması ve ÖDP gibi Anarşizme komşu ör-gütlerin kurdurulması boşuna değildir.5

4 Ünlü anarşistlerden Jean Genet'nin Balkon adlı oyunundan bir bölüm. Genet'nin bu eserini, Ahmet Levendoğlu'nun sanat yönetmenliğindeki Tiyatro Stüdyosu Türk seyircisine oynamıştı.

5 ÖDP'nin Anarşizmle, Eşcinsellikle, Otonomlukla, Neoliberalizmle sıkı bağlantı-ları konusunda bkz. Doğu Perinçek, ÖDP'nin Kimliği, Kaynak Yayınları, 3. ba-sım, İstanbul, Aralık 1998.

133

Hiçbir doktrin, hayatın dışında kalamaz. Anarşizm de yıkıcı-ğıyla hayatın dışında kalamaz ve kalmamıştır. Anarşizmi hayatın içine çeken, hayatını kaybetmekte olan sistemin, ölüme giden hâ-kim sınıfıdır. Anarşizm, bütün fikirleriyle gerçeğin dışında durur-ken, kendisine verilen işlevle kollarından tutulup gerçeğin içine ge-kilir. Onun aşırı kendiliğindenciliği, sistem sahibinin aleti işlevinde hayat bulur.

Anarşizm, bugün emperyalist mafyanın neoliberal ideolojisinin bir kolu konumundadır.

Artık Anarşizm, Beyaz Saray'ın soyтарыsıdır.

134

ALTINCI BÖLÜM ÖNÜMÜZDEKİ KAVŞAK

I. Altı Kesişen

Bugün önümüzde altı ayrı sürecin birbiriyle kesiştiği bir kavşak görünüyor. O kavşakta acaba neler olabilir?

Önce kavşakta buluş-makta olan kesişenlere bakalım.

Birinci Kesişen: ABD Irak'ta Yeniliyor

2003 yılının Nisan ayı başlarında, ABD askeri Bağdat'a girdiği zaman, emperyalizmin çizme parlaticıları, "Nerede o Saddam'ın Devrim Muhafızları" diye naralar atıyorlardı. Bir yıl yeni doldu, onlara diyoruz ki, şimdi gördünüz mü güvenebileceğiniz bir efen-diniz bulunmadığını?

Irak güçleri, dünya tarihinin en büyük kahramanlık destanların-dan birini yazıyorlar. Komşularımız, kardeşlerimiz, akrabalarımız oldukları için, onlarla gurur duyuyoruz. Bu büyük savaş, yalnız kahramanlığıyla değil, savaş strateji, taktik ve tekniğine getirdiği çığır açıcı yeniliklerle de dünya tarihinde yer bulmaktadır. Kuşkusuz daha zorluklar var. Ancak ışık görünmektedir artık. Irak yenmektedir. Ve bu savaş, "Devrimler çağı bitti" dendiği bir ortamda, 21. yüzyıl devrimleri için muhteşem bir açılış oluyor. Mil-lî kurtuluş savaşı, böldük dedikleri Irak halkını birleştirmektedir. Herkesin elinde üç yıldızlı Irak bayrakları vardır. ABD'nin grafiker-

135

lere yaptırdığı mavi bayrak, Kıbrıs'ta olduğu gibi, bir kez daha bez parçası olarak kalmıştır. Savaş, Irak halkını daha da birleştirecektir. Milliyet ve mezhep ayrılıkları, çeşitli tertipleri göğüsleyerek aşılmaktadır ve nice çalgınca tertipleri alt ederek aşılacaktır. Emperya-lizmin böldüğü halkları, devrim birleştirmektedir. Irak'ın Kemalist-leri diyebileceğimiz BAAS, millîci-halkçı-laik birikimiyle burada çok önemli bir görev yapıyor. ABD birlikleri Bağdat'a girdiği o en dar günde, silahı çok ola-nın değil, silahı az olanın bu savaşı kazanacağını belirtmiştik. Tek-nolojisi ürkütücü olan zenginlerin değil, teknolojisi geri olan yok-sulların bu boy ölçüşmeden zaferle çıkacağını güvenle vurgulamış-tık. Bizim Kurtuluş Savaşımız, Çin Devrimi, Kore, Vietnam, Ceza-nyir, Kamboçya, Laos devrimleri, özetle 20. yüzyıl, bunu kanıtlamıştı zaten. İşte kurtuluş savaşlarının tunç yasası yine yürürlükte-dir. NATO, artık ABD için şerefli bir geri çekilişi örgütlemek duru-muyla karşı karşıyadır.

İkinci Kesişen: Avrupa ve Diğer Büyük Devletler Atağa Kalkıyor

ABD Irak'ı işgal etmekle, aynı zamanda rakip gördüğü diğer bü-yük devletlerin çıkarlarına karşı kritik bir hamle yapmıştı; yalnız Ezilen Ülkeleri değil, İngiltere ve İsrail bir yana, bütün dünyayı karşısına almıştı. Dikkatli bakılırsa, ABD'nin Paris ve Berlin'de oturan müttefikleri şimdi kıs kıs gülmektedirler. Moskova ve Pekin de, ABD'nin önünü kesecek girişimlere katılacak ve destekleyecek-lerdir. Artık atak sırası, ABD'nin rakiplerinde ve karşıtlarındadır. Nitekim Avrupa'ya bağlı güçlerde pek rastlamadığımız bir tavır ge-lişiyor son zamanlarda. NATO karşıtı eylem hazırlıkları yapılıyor. Buradan da anlaşılıyor ki, Almanya ve Fransa, ABD'ye karşı daha cesur bir tavıra girmektedirler.

Üçüncü Kesişen: Irak'ın Komşuları İnisiyatif Kazanıyor

ABD, Ortadoğu'ya yeni bir düzen vermeye Irak'tan başladığını ilan etmişti. Savaşın eşiğinde 90 bin kişilik ABD Ordusu'nun Tür-

136

kiye'ye konuşlandırılması gündeme gelmişti. Türkiye'nin işgali böyle başlayacaktı. Ortadoğu'nun bütün rejimleri birer birer değiş-tirilecekti. Sırada kim var diye soruluyordu. Irak'ın işgalinden son-ra Türkiye, İran ve Suriye topun ağzında görünüyordu. Suudi Ara-bistan ve Körfez ülkeleri, hepsi ABD tarafından "dizayn" edilecek-ti. "Dizayn" sözcüğü, Türkçemize değil, onlara ait.

Irak güçleri, aynı zamanda komşuları için savaştı. Komşuları da büyük belaya karşı şu veya bu yoldan ve kendi konumlarının elver-diği oranda Irak'ı desteklediler. 2003 yılı Temmuz ayı başında, Türk subay ve astsubaylarının başına çuval geçirilmesinden sonra, ABD Savunma Bakanı Rumsfeld'in Tayyip Erdoğan'a yazdığı mektubu hatırlayınız. Orada Türk Ordusu, açıkça ABD'nin başını çektiği Ko-alisyon güçlerine karşı askerî harekâtlar hazırlamakla suçlanıyordu.

Artık çuval, ABD Ordusu'nun başına geçmektedir. Ve bölge ül-keleri inisiyatifini adım adım ele geçirmektedirler. Ancak bölge yine de ciddi tehdit ve tehlikelerle karşı karşıyadır. ABD, Irak'ı "Lübnanlaştırmak" amacıyla bir iç savaş kışkırtarak aniden çekilebilir. Irak'ta ülkenin birliğini sağlayacak bir önder ör-gütlenmenin ve gücün oluşması, belirleyici önemdedir. Türkiye, İran, Irak gibi bölge ülkeleri, hatta Suudi Arabistan, Irak'ın birliği-nin sağlanmasına yardımcı olmak konumundadırlar. Bölge ittifakı, yalnız Irak için değil, bütün bölge ülkelerinin güvenlik ve birliği için gereklidir; şarttır. Bu koşullarda İran Dışişleri Bakanı, 2004 yı-lı Mayıs ortasında, Esenboğa Havaalanı'nda İran'ın Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti konusunda bir açılımda bulunacağı işaretleri ve-ren bir demeç vermiştir. Türkiye ve İran arasında yakınlaşmanın geliştirilmesi, dünyanın geleceğini etkileyecek önemdedir. ABD de bunun farkındadır ve böyle bir yakınlaşmayı baltalamak için her şe-yi yapmaktadır.

ABD'nin yenilgiye gitmesi ve bölge güçlerinin yükselişe geçme-si, ABD işbirlikçisi güçlerin hareket alanını daraltmaktadır. Kuzey Irak'ta ABD güdümlü kukla devlet kuranların bir süreden beri sesi

137

çıkıyor. Irak'ın kuzeyinde yaşayan Kürt halkı, emperyalizme bel bağlayan yöneticiler tarafından bir kez daha aldatılmış ve büyük tehlikelerin kucağına itilmiştir. Bu koşullarda bölge ittifakının Kürt-leri de

kucaklayabilmesinin koşulları oluşmaktadır. Böyle bir birlik, yeni önderliklerin ortaya çıkmasını gerekli kılmaktadır. ABD'nin iç savaş planlarının bozulması, en başta yoksul Kürt kitlelerinin yararınadır. Çünkü ABD onları ateşe sürmeye hazırlanmaktadır. Kürtler, 1964, 1973 ve 1990'da ABD tarafından üç kez Irak'a karşı savaşa yöneltildiler ve daha sonra ortada bırakıldılar. Aynı yanı sıra düşecek olurlarsa, iç savaşın faturası, en başta onlara çıkacaktır. Ders çıkar-mak için yeterli tecrübe birikmiş bulunmaktadır.

Dördüncü Kesişen:

Dick Cheney Savaş Çetesinin İktidarı Sallanıyor

Kasım ayında ABD Başkanlık Seçimi var. Dick Cheney çetesi-nin altındaki iktidar sandalyesinin çekilmekte olduğunu gösteren ciddi işaretler artıyor. ABD'nin işkence teknolojisinde Hitler'i se-lam duruşuna geçirecek büyük başarılarını reklam eden fotoğraflar da, bu kapsamda görülüyor. Bush iktidarının suyu ısıtılmaktadır.

Beşinci Kesişen: Türk Milleti ve Ordusu

ABD Gündümlü "İslam Cumhuriyeti" Planını Çökertiyor

ABD Dışişleri Bakanı Powell, Mart ayında Türkiye'nin "İslam Cumhuriyeti" olduğunu ilan etti. Siz, bunu "Haçlı Cumhuriyeti" di-ye okuyun.

İşçi Partisi, Tayyip Erdoğan iktidara getirilişini daha ilk günden gayrimeşru ilan etmişti. Bugün Tayyip Erdoğan yönetiminin gayri-meşru olduğu saptaması gittikçe yayılmaktadır. Çünkü bu iktidar, Türkiye'yi içerden vurmaktan başka bir iş yapmıyor. Cumhuriyet, meşruluğun temelidir. Cumhuriyeti yıkmak ise, en büyük suçtur. Irak'ın ABD emperyalizmine ağır darbe indirdiği koşullarda, Türki-ye'nin millî güçleri de ayağa kalkmakta ve ABD gündümlü Haçlı İr-

138

tica'nın karşısına dikilmektedir. ABD emperyalizminin Türkiye'yi ve Türk Ordusu'nu Tayyip Erdoğan'lar aracılığıyla denetim altında tutamayacağı belli olmuştur. O zaman başka bir denetim aracı gün-demdedir. Arayış başlamıştır.

Altıncı Kesişen: Ayak Sesleri Gelen Ekonomik Kriz Koşullarında Tayyip Erdoğan Yönetiminin Sonu Gözüktü

Tayyip Erdoğan yönetiminin sonu gözük-müştür. Kuzey Kıbrıs'ı vermesi için ömrü uzatıldı, ama onu da beceremedi. İşçi hareketi-nin ayak seslerini üniversitelerin ve gençliğin ayak sesleri izledi. Arkasından Türk Silahlı Kuvvetleri'nin komutanları, Cumhuriyet'i ve vatani savunmak için "ahdettiklerini" açıkladılar. Daha çok Mi-sakı Millî diye bilinen ve Ahdi Millî diye de anılan Büyük Yemin yeniden tarihin gündemine gelmiştir. Bu yemin aslında, Millet ile Ordunun ortak yemini ve Millet ile Ordunun ortak eylemiyle ye-rine getirilmiştir. Ve milletin ayak seslerine ekonomik krizin ayak sesleri karış-ıyor. Rekora giden dış ticaret açığına bir başka rekor eşlik ediyor; bütçe açığı da gemi aza ya aldı. ABD işbirlikçisi büyük tefeciye, hortumcuya, dolar ve borsa vurguncusuna çalışan mafya ekonomi-sinin matematiği, bu yılın sonuna doğru devalüasyonu (Türk lirası-nın değerinin düşürülmesini), şiddetli zamları ve ağır vergileri zo-runlu kılıyor. Cumhuriyet'i yıkan tarikatlar yönetimi, halkı çılgınca yoksullaştırmaktadır. En önemlisi, dar gelirliğin yoksullaştığı dö-nemden, artık zenginlerin de mülklerini ve sermayelerini kaybettik-leri bir döneme girilmektedir. Turgut Özal'lardan beri uygulanan Neoliberal programı sürdüren Tayyip Erdoğan yönetimi, Türki-ye'nin iç ve dış borcuna kısa zamanda 50 milyar ekleyerek toplam 300 milyar dolara tırmandırmıştır. Deniz bitmiştir. Türkiye'ye haciz konması aşamasına gelinmiştir. Türkiye, borçlarını Mehmetçğin kanı ve toprakla ödeme tehdidiyle yüz yüze gelmektedir.

139

II. Kavşak

Kavşaktaki Olası Gelişmeler

Kesişenlerin kavşağında kısa sürede olası gelişmeler şöyle be-lirlenebilir:

Bir: Irak'ta yenilen ABD geri adım atmak durumundadır.

İki: Müttefikleri dahil büyük devletler, ABD'ye bu geri adımda "yardımcı olmaya" hazırlanmaktadırlar.

Üç: Irak, bağımsızlık zaferine doğru ilerlemektedir; ancak önünde iç savaş tertiplerini aşma sorunu bulunmaktadır.

Dört: ABD'de Dick Cheney savaş çetesinin vitrin mankeni Bush'un ipi çekilmektedir.

Beş: ABD'yi Irak'ta işgal batağına iten Dick Cheney kliğiyle birlikte bu çetenin Türkiye'yi içerden vurmaktan iktidara getirdiği Tayyip Erdoğan takımı da sallanmaya başlamıştır. TÜSİAD ve hol-ding medyası bile batan gemiyi terk etmektedirler.

Gerileyen ABD, ilerleyen Irak, sürece dahil olmak isteyen Av-rupa ve Rusya, inisiyatif kazanan bölge ülkeleri; bütün bu güçler hangi kavşakta buluşacaklar? Ve o kavşakta, bütün bu güçlerin amaçladığı ve ulaşabileceği çözümler nelerdir? Bu kavşakta, Tür-kiye'yi hangi seçenekler beklemektedir?

ABD Türkiye'yi Büyük Ortadoğu Planına Katmak Peşinde

ABD, yeni bir mevzide tutunmak peşindedir. Washington, dene-tim altına alamadığı Irak'ta NATO desteğiyle yeni bir arayışa gir-miş bulunuyor. NATO toplantısının gündeminde ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi bulunuyor.

Irak direnişinin başarılarından sonra ABD için tek bir çare gö-züküyor: Türkiye'yi ne yapıp yapıp kriz bölgelerine müdahale mis-yonuyla harekete geçirmek. Bu dayatmaya başta İşçi Partisi olmak üzere Türkiye'nin millî güçleri başından beri direniyor. Türk Ordu-su da 1996 yılından sonra direnen cephedeki yerini aldı ve ABD

140

planlarını bozdu. ABD, Türk Ordusu'nu hizaya getirmek için, 1990 sonrasında Kuzey Irak'ta kukla devleti kurdu; Kıbrıs üzerinden yö-nelttiği baskıları ağırlaştırdı ve özellikle ekonomik alanda Türki-ye'nin direncini çökerten bir çizgi izledi. ABD bu uygulamaları, Türkiye'yi 1999 yılında AB kapısına bağlayarak gerçekleştirdi. Da-hası, ABD 2002 yılında yürüttüğü operasyonla, Türkiye'yi içerden vuracak bir hükümet kurmayı da başardı. Böylece Türkiye ve Or-dusu dış cepheden ve iç cepheden kuşatıldı. Çuval geçirme olayı, bu kuşatmanın tamamlandığı noktada gerçekleştirildi.

Ancak bütün bunlara rağmen, ABD, Türk Ordusu'nu hizaya ge-tiremedi. Hele Irak'ta zora girdiği koşullarda, ABD'nin bu amacına ulaşması daha da zorlaştı. ABD açısından en önemli olgu, Türk Or-dusu'nu Tayyip Erdoğan yönetimi aracılığıyla kontrol altına alama-yacağıdır. Washington, herhalde bunu biliyordu. Tayyip Erdoğan hükümetinin görevi, Türk Ordusu'nun direncini kırarak iç ve dış baskıları ağırlaştırmaya yardımcı olmaktı. AKP iktidarının bu göre-vi kısmen yerine getirdiği ancak kısmen de yerine getiremediği gö-rülüyor. Tayyip Erdoğan yönetimi, tezkereyi çıkartamadı ve ABD Ordusu'nu Türkiye'ye getirmedi. Bununla birlikte içerde Haçlı İr-tica'yı güçlendirdi. Bu sayede ABD, Türk Ordusu'nu devlet kurum ve kadroları aracılığıyla da kuşatmış oldu. Ne var ki, bu arada Irak'ın direnişi ABD'nin tertibini büyük ölçüde bozdu.

Amerika'nın Yeni "Mutabakat"çıları

Şimdi bu geline noktada Türkiye'deki Amerikancı güçler, Tay-yip Erdoğan'sız bir Amerikancı çözüme yönelmiş bulunuyorlar. Bu yazıyı bitirdiğim 17 Mayıs'ın ertesi günü, Star gazetesinde Bedrettin Dalan ile tam sayfa bir görüşme yayımlandı. Birkaç yıl öncesine ka-dar Org. Çevik Bir'le birlikte hareket eden Bedrettin Dalan'ın söyle-diklerini okuyunca, Amerikancı güçlerin yeni yönelişini, onun ağzın-dan özetlemenin çok kavratıcı olacağını gördüm. Bedrettin Dalan, ABD'nin dayattığı misyonu benimseyerek, durumu şöyle özetliyor:

141

"Amerika Hazar'ın doğusu ve Hazar'ın batısında iki proje yü-rütüyor. Hazar'ın doğusu Afganistan, Kırgızistan, Özbekistan, Kazakistan, bütün buralarda Hayber Geçidi ve aşağıya, orala-rın petrol ve doğalgaz meselesi artı İran'ın doğusunu kuşakla-ma, Çin'i batısından sarma, mükemmel bir operasyon. Bence bitti o iş. Şimdi ikinci, Hazar'ın batısı operasyonu, taa Kafkas-lardan Umman Körfezi'ne kadar inen dikey bir coğrafyada petrolleri kontrol etmek. Bunun için de oradaki mahalli hükü-metleri kontrol etmek. Bu, Amerika'nın ulusal çıkarları açısın-dan doğal bir hadise. Bir yandan da petrolün tek hakimi olmak suretiyle Avrupa'da gelişen ABD karşıtı oluşan başka bir gü-cü de kontrol etmek. Amerika böyle bir operasyon yapıyor, sen Türkiye'de tümüyle, hayır ben bu operasyonun dışında ka-lacağım dediğin zaman, bitaraf olan bertaraf oluyor. (...) Tür-kiye, olayın önünde koşmuyor. Koşmadığı için de Güneydo-ğu'da pat diye bir Kürt Devleti çıkarıyorlar. O da aslında Tür-kiye'yi silkelemek için yapılmış bir senaryo. (...) Ortado-ğu'nun yönetimleri çok eskidi. Mesela Saddam eskimişti, git-mesi gerekiyordu. Suudi Arabistan yönetimi çok eskidi. (...) Halkın kendisi değiştirirse kontrolden çıkar. O halde kontrol-lü bir değişim yapmak lazım. Büyük Ortadoğu Projesi, bu es-kimiş yönetimleri kontrol altında yenilemek. Kafkaslardan aşağı kadar patronluğunu ilan edip Avrupa'ya petrolü silah olarak kullanarak otur oturduğun yerde demek, işin aslı bu. Tabii bu arada İsrail'in güvenliği de sağlanmış oluyor. (...) Amerika Türkiye'yi bir şekilde içine almazsa, mutabakat sağ-ılanmazsa, Ortadoğu'da bu proje asla gerçekleşemez. Irak'ta tek başına gerçekleşemedi. Osmanlı'nın Ortadoğu'da büyük tecrübesi var. Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya'ya baktığınız-da üçünün de barış devrinin Osmanlı yönetimi zamanı oldu-ğunu görüyorsunuz. (...) Bu bölgede sulh, sükûn, barış isteni-yorsa, Türkiye'nin. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin gücü mutlaka

lazım. Bunu Amerika biliyor, ama Türkiye'de belli mutaba-katları sağlayamıyor ve o yüzden devamlı gerilim çıkıyor. (...) Yeditepe Üniversitesi'nde Think Thank grubumuzun başında emekli bir orgeneral var. Edip [Başer] Paşa. (...) Ankara otu-racak Ermeni Enstitüsü'nü de, Kürt Enstitüsü'nü de kuracak. Ankara bize görev verirse, Ankara'dan alacağımız talimatla biz de burada paralelini götürürüz, ama koordinasyon Anka-ra'da olacak. (...) Ben Türk milliyetçisiyim, net ve kesin söy-lüyorum. (...) Çıkış yolunun bir tek şey olduğunu düşünüyö-rum, doğru eğitim. Atatürk'ün yolunda giden açık fikirli in-sanlar. (...) Türkiye 1946 yılında

demokrasiye geçerken burjuvâ ahlâkı ve kontrolü olmadığı için, demokrasi doğrudan doğruya siyasetçilerin elinden otomatik olarak Şemsettin Günal-tay'la başlamıştır, tarikatların eline verildi. Kurulu sistem oydu, tarikatların 1 000 yıllık geçmişi var. Yani NGO dediğimiz sistem. Sivil toplum örgütü, gerçekten Türkiye'de NGO olarak tarikatlar vardır. Sistem tarikatların eline geçmiştir."1

Türkiye'nin Önemini Satanların İki Tezi

Bedrettin Dalan, Necef Uğurlu'ya söylüyor bunları. Ancak asıl konuşanın, ABD'de hazırlanmakta olan yeni hükümetin sözcüleri olduğu rahatlıkla söylenebilir. Dalan'ın ABD'nin "Hazar'ın doğu-sunda işi bitirdiği" yolundaki iddiasını tartışmıyoruz bile. Gerçekçi olmasa da, Türkiye'de ABD'nin gücünü pazarlayanlar açısından zo-runlu bir iddia.

Türkiye'nin önemini salmak isteyenler, eskiden beri iki tez üzerine oturturlar bu satış politikasını.

Birincisi, Türkiye kamuoyuna yöneliktir: "ABD işi bitirmiştir; ABD'nin yanında yer almazsak bertaraf oluruz."

Hatta bertaraf ol-mak ballandıra ballandıra anlatılır: "Türkiye, olayın önünde koşma-

1 Star, 17-18 Mayıs 2004.

143

diği için de Güneydoğu'da pat diye bir Kürt Devleti çıkarıyorlar" denir. ABD'nin sopası gösterilir. "Türkiye'yi silkeleme" görevi, Türkiye'deki reklam kuruluşlarına yaptırılır. Cengiz Çandar, bu tezi "Ya büyüyeceğiz, ya küçüleceğiz" diye özetlemişti.

İkinci tez ise Washington'daki efendilere yöneliktir: Bizi kullan-mazsanız, hedefinize ulaşamazsınız. Başka deyişle: "Biz sizin için vazgeçilmez bir alettir."

Dikkat edilirse, bu iki tez birbirini çürütmektedir. Eğer ABD, bu işi Türkiye'siz yapamıyorsa, işi bitirdiği falan yoktur. Eğer Türkiye, ABD açısından vazgeçilmezse, alet konumuna düşmek zorunda değildir. Türkiye, ABD'den vazgeçerse, ABD işi bitiremez ve Türki-ye de işin dışında kalmış olmaz. Demek ki, aslında Türkiye'nin ABD'ye boyun eğme mecburiyeti yoktur ve ABD'nin de Türkiye'yi silkeleme kudreti yoktur.

ABD'ye Türk Ordusu ile "Mutabakat" Sunuşu

Bedrettin Dalan'ın önümüzdeki dönem Türkiye'de önemli bir rol oynayacağını sanmıyoruz. Ancak söyledikleri, ABD ile Türk Ordusu arasında "mutabakat" hazırlayanların görüşlerine tam oturduğu için, buraya uzun uzun aldık. Türkiye'nin önemini satanlar, şimdilerde yeni bir iktidar arayışı için harekete geçmiş görünüyor-lar. ABD'nin Tayyip Erdoğan'a yüklediği rol, şimdi de tarikatçı ol-mayan, "Mason Atatürkçüsü" diye anılan cinsten yeni bir ekibe yüklenmek isteniyor. Bedrettin Dalan, ABD'ye şöyle seslenmekte-dir: "Bölgeye hükmetmek istiyorsan, Türk Silahlı Kuvvetleri'ne mutlaka hükmetmelisin." "Mutabakat" kavramı, burada, "hükmet-me" kavramını yumuşatan sözcüktür ve aynı zamanda anahtar söz-cüktür. Bazı emekli generallere maaş verenler, bu ilişkiden de yararlanarak, ABD'ye tepsi içinde "Türk Ordusu ile mutabakat" sunu-şunda bulunmaktadır. Ve eğer ABD ile Türk Ordusu arasında bu bağlantı kurulamazsa, "devamlı gerilim" çıkacağı belirtilmektedir. Bunu, Dalan'a göre, ABD de bilmektedir.

Bizim bu yazıyla işaret etmek istediğimiz tehlike tam da budur.

144

Büyük Ortadoğu Projesi ve "İslam Cumhuriyeti"

ABD, Türk Ordusu'nu Tayyip Erdoğan'lar aracılığıyla kontrol altına alamamıştır ve alamaz da. ABD, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni piyonlaştırma çabasını artık yeni bir zeminde yürütecektir. "İslam Cumhuriyeti" sopası, biraz da bu yeni zemini yaratmak için gösterilmiştir. Tayyip Erdoğan'a "Diyarbakır'ı ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi içinde merkez yapacağız" açıklaması da, aynı tehdidi dile getirmek için yapılmıştır. Önce sopayı göster, sonra uzlaşma zemi-nine çek; politika budur. Bu arada havuç da uzatılmakta, tarikatlar-dan vazgeçilebileceği mesajları da verilmektedir.

Türk Ordusu'nun belli mecburiyetleri ve kaygıları olduğunu ABD çok iyi bilmektedir. Bu mecburiyetler ve kaygılar, TSK Ko-mutanları tarafından "ahdettik", yani yemin ettik diye ifade edil-mektedir. Bilindiği gibi, Kurtuluş Savaşı'mızın programı olan Mi-sakı Millî veya Ahdi Millî, "millî yemin" anlamına geliyordu. Türk Ordusu, "İslam Cumhuriyeti" istemiyor; tarikatları yasadışı görü-yor. İç cephedeki kırmızı çizgi budur. Dış cephedeki kırmızı çizgi-ler ise, Kıbrıs ve Kuzey Irak hattındadır. Bu çizgilerin bozulduğu söylene de, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin "Hattı müdafaa" değil, fa-kat "sathı müdafaa" taktiği içinde bulunduğu bilinmektedir. Aslın-da Türk Silahlı Kuvvetleri, kırmızı çizgileri değil, fakat kırmızı düzlemi savunmakta, yani vatan savunması yapmaktadır. Kırmızı çizgiler geçici olarak terk edilmiş gibi görünmektedir, ancak daha geri hatlarda ve yeniden kazanılmak için bir savunma mevzisi ku-rulmuştur. Öte yandan Türk Ordusu'nun ABD ile NATO içinde ve-ya ikili ilişkiler kapsamında yarım yüzyılı aşan bir süredir devam eden ilişkileri bulunmaktadır.

Türk Ordusu'nda Türkiye'yi savunma kaygıları da var; ABD'ye bağımlılıklar da var, komuta kademesinin kararlarını etkileyen iki karşıt etken bunlardır. Genelkurmay İkinci Başkanı Org. İlker Baş-buğ, ABD'den

döndükten sonra, 19 Mart 2004 günü bu iki karşıt et-kenin bileşkesini açıklamıştı. Açıklama, önce ABD ile Büyük Orta-doğu Projesi konusunda anlaşmaya vardıklarını içeriyordu:

145

"Washington'daki temaslarımızda Büyük Ortadoğu Projesi'ni de muhataplarımızla ele aldık. Burada temel nedenin, terörle mücadelelenin daha etkili kılınması olacağına inanıyoruz. Terörü en alt dü-zeye indirmek için silahlı mücadele dışında, teröre neden olan un-surları ortadan kaldırmak gerekiyor. Bu açıdan Büyük Ortadoğu Projesi'nin yararlı, isabetli olacağı düşüncesindeyiz. Teröre karşı mücadelenin sadece askerî tedbirlerle olmayacağını biz 80'lerden beri söyledik. Eğitimsel, ekonomik, sosyal, kültürel unsurlar da ol-malı. Bu girişimin şeffaf olması, tepeden inme, zorlayıcı olmaması gerektiğini de muhataplarımızla paylaştık." Başbuğ'un açıklamasındaki ikinci önemli nokta ise, ABD'ye ya-pılan bir itirazı içeriyor ve muhatapların bu itirazı anladıkları belir-tiliyordu: "İslam devleti modeli gibi kavramlar ortaya atılıyor. Hem laiklik, hem ılımlı İslam devleti birarada olmaz. Ya biri, ya diğeri olur. Biz anlattık, Türkiye'nin laik, demokratik, sosyal bir hukuk devleti olduğunu, bunun dışındaki düşüncelerin uygun olmadığını düşünüyoruz. Bu muhataplarımızla çok iyi anlaşıldı."

TSK NATO Temsilcisi Korg. Engin Saygun da, 4-7 Nisan 2004 günlerinde Washington'da gerçekleştirilen Amerikan-Türk Konseyi 23. Yıllık Konferansı'nda aynı görüşü dile getirmiştir:

"Ortadoğu'da makul bu girişimi desteklemeye istekliyiz. Türki-ye, bölgesinde barış ve istikrar görmek istiyor. ABD'nin Büyük Or-tadoğu girişimi takdire şayan. Bu girişimin politikalarımızda derin etkisi olacak. Ancak halen projede belirsizlikler var. Karanlık nok-talar aydınlanmalıdır. Ortadoğu'da istikrar ancak barışçı yöntemler-le sağlanabilir. (...) Türkiye, diğer Avrupa ülkeleriyle gruplandırıl-malı, hedef ülkelerle değil." Özetlenecek olursa. Genelkurmay 2. Başkanı ve TSK NATO Temsilcisi, Büyük Ortadoğu Projesi'ne evet. İslam Cumhuriyeti'ne hayır diyorlar. Büyük Ortadoğu Projesi, İslam Cumhuriyeti şartına bağlanırsa, kabul edilmiyor. Bu açıklamalar, ne kadar dikkatli for-mülleştirildi ve Komuta kademesinin görüşünü ne kadar temsil edi-

146

yor, bu tartışılır. Ancak iki komutanın açıklamaları, ABD ve Türki-ye'de Atlantikçiler arasında oluşturulmakta olan yeni çözüme denk düşmektedir. Bu yeni çözüme göre, ABD, "İslam Cumhuriye-ti"nden vazgeçiyor ve Türk Ordusu'nun kendi milleti önündeki so-ruhluluklarını dikkate alıyor görünecek, Türk Ordusu ise, Büyük Ortadoğu Projesi'ndeki rolünü üstlenecek. Bir bakıma 12 Eylül'ün yeni bir uygulaması!

Piyon Fedası

Hemen belirtelim: Washington yönetimi de, hattı değil, sathı sa-vunmaktadır. Belli hatlardaki geri çekilişler, sathın tamamını ele geçirmek içindir. ABD stratejisinde Türk Ordusu'nun bölge polisi haline getirilmesi kilit önemdedir. Öyleyse bu kilit için yapılması için, bazı hatlarda geri adımlar atılabilir. Örneğin Tayyip Erdoğan'ı her an ve duraksamadan feda edebilir. Mason ve Rotary kulüpleri-nin bayraktarlığını yaptığı sahte bir laiklik anlayışı, her an destek-lenebilir. Zaten o sözde "laiklik" ile Tayyip Erdoğan'ın Haçlı İrtica-sı, Türkiye tarihinde her zaman el eledir, iç içedir. Türk ordusu, Türk ordusu olmaktan çıkarılıp kriz bölgelerine sürüldükten sonra, artık Cumhuriyet Devrimi'ni savunma ve "İslam Cumhuriyeti"ni önleme şansını da kaybeder. Irak, İran, Suriye, Arap ülkeleri, hatta Rusya ve diğer Asya ülkeleri ile karşı karşıya getirilen bir Türkiye, o andan itibaren ABD'nin dayatmalarına boyun eğmek zorundadır. ABD'ye mecbur ve muhtaç duruma düşen bir Türkiye'de, artık Türk Ordusu'nun kırmızı çizgileri de kalmaz, o kırmızı çizgileri kurtarma umudu da. Bu süreç, kaçınılmaz olarak Türk Ordusu için-de birbirini izleyecek bölme ve iç çatışma kışkırtma operasyonla-rıyla yürütülür. Bu gerçekler ışığında Org. İlker Başbuğ ve Korg. Saygun'un açıkladığı görüşler, Türkiye açısından şu an en tehlikeli çözümleri yansıtmaktadır. Bu görüşlerin "taktik nedenlerle ABD'yi oyalamak için öne sürüldüğü" gerekçesi, durumu kurtarmaz. Çün-kü millet ve ordu yanlış yönlendirilmektedir. Daha doğrusu, mille-

147

tin ve subay kitlesinin komuta kademesine olan güveni sarsılmak-tadır. Çünkü artık milletin geniş kesimi de Ordu'nun subay kadro-ları da bilmektedir ki, vatan ve cumhuriyet ABD ile işbirliği içinde savunulamaz. Bütün bu nedenlerle Türkiye'de millîci güçlerin programının merkezinde, tıpkı 20. yüzyılın başlarında olduğu gibi, emperyaliz-me karşı kararlı ve tutarlı tavır bulunmaktadır.

Önümüzdeki NATO Zirvesi'nde Türkiye'nin önemini satma po-litikası yine gündeme gelecektir. Sonu gözükten Tayyip Erdoğan yönetiminden vazgeçme karşılığında, ABD ile uzlaşma yolları ara-yan güçler vardır. Hatta bu güçler, Tayyip Erdoğan yönetimini ku-ran ve düne kadar destekleyen güçlerdir. TÜSİAD'ın ve Doğan Medya'nın tavırlarına bakarsak bunu görebiliriz.

Türkiye'nin önemini satan firma iflas edince, o firmanın arka-sındaki sermaye, yeni bir firmayla ortaya çıkmaktadır. Yakın tarihi-mizde hep buna tanık olduk. Bu senaryo bir kez daha tekrar edilebilir mi? İşte bu yazı, böyle bir tertibe karşı milleti ve orduyu uyar-mak için yazılmıştır.

Kolay Olan ABD 'ye Direnmek

Türkiye için, İngiliz emperyalizmi 20. yüzyılın başlarında neyi ifade ediyorsa, bugün de ABD emperyalizmi aynı tehdidi ifade edi-yor. Ve zor olan, ABD'ye direnmek değil, ABD'nin piyonu olmak-tır. ABD'den korkarak hesap yapanların hesapları yanlış çıkmıştır. Savaşın galibini silahların sayısının belirlediğini sanan bazı muha-sebeciler, savaş tarihlerini biliniyorlarsa, Irak'a bakmalıdırlar.

O yanlış hesap sahipleri, Tayyip Erdoğan'lar ile birlikte Türk Or-dusu'nu Irak'ın felaket üçgenlerine sürmeye kalkışmışlardı. Hatta Tezkere'nin reddinden sonra Tayyip Erdoğan'lar ile aynı ezikliği pay-laşmışlardı. Eğer onların istediği olsaydı, Türkiye işgal edilmişti ve Türk Ordusu da Irak batağında ABD'nin bozgununu paylaşacaktı.

Bugün Türkiye'nin önüne aynı senaryo, bu kez NATO perdesi altında ve "mutabakat" yalanlarıyla getirilmektedir.

148

Türkiye'nin ABD'nin içte bölücülüğü ve gericiliği silahlı kalkış-maya kışkırtma tehditlerine boyun eğmek vahim hatadır. Cumhuri-yet ve vatan, gericilik ve bölücülüğü etkisiz hale getirmeden kurta-rılamaz. Büyük devrimci Mustafa Kemal önderliğindeki Kurtuluş Savaşı'mız, aynı zamanda bir iç savaştır. Bütün mesele, kendi yurt-taşlarımızı Türkiye'nin birliğine ve Cumhuriyet Devrimi'ne kazana-cak devrimci-halkçı programı uygulamaktır. O programı uygulama-ya cesareti olmayanlar, mafya-tarikat düzeninin efendileriyle işbirli-ğinden vazgeçemeyenler, en azından onların üzerine yürüme cesare-ti olmayanlar, ABD ile "mutabakat" arayışlarına razı oluyorlar.

ABD ve Batılı emperyalistler, bizim Kürdümüzü kazanmak için her şeyi yapıyorlar ve hatta bize İkiz İhanet Yasaları'nı bile dayata-biliyorlar; ancak biz Cumhuriyet güçleri, kendi Kürdümüzü Türki-ye'ye kazanacak politika ve programların sahibi olamıyoruz. Ma-dem Türkiye, Kürt yurttaşlarımızın çeşitli haklarını gerçekleştire-cekti, bunu niçin kendi iradesiyle ve birlik için yapmamıştır da, Ba-tı'nın dayatmasıyla ve bölünme planlarına yardımcı olmak için yap-maktadır?

Mesele niçin şöyle konmuyor: Irak'ın yendiği bir ABD'ye karşı Türkiye kendisini savunacak güçten ve birikimden yoksun mudur? Üstelik ABD bölgede çok zor durumdadır ve gelişmeler Kemalist Devrim'i tamamlama programı için son derece elverişlidir. Ekono-mik gidiş, Haçlı İrtica'nın aldattığı kesimleri uyandırmaktadır. Öte yandan ABD'nin yenilgisi, Türkiye'deki Kürt kitleleri içinde yeni-den birlik eğilimini güçlendirmektedir. O zaman iki şeye ihtiyaç vardır: Kararlılık ve biraz sabır! Ve tabii her şeyden önce Kemalist Devrim'i tamamlama programına!

Küresel Mafyanın Yeni Seçeneği ve Millîci Seçenek

Tayyip Erdoğan yönetimini götürmek için iki çizgi var: Biri, küresel mafyanın yeni seçeneğidir. Türkiye'de millîci ke-simle ilişkisi olan bazı kesimler de bu seçenekle cilveleşmektedir-

149

ler. ABD'nin yeşil ışık yakmasına bağlanmanın ve bütün politikala-rı bu ekseninde belirlemenin başka bir anlamı yoktur.

Bu seçenekte, halk kitlelerine piyon rolü verilmektedir; ilerici ve millîci güçler kullanılacak kuvvetler olarak görülmektedir. Bu çizgi, ABD'nin Türkiye üzerindeki denetimini tazelemeye, Türk Ordusu'nu iç çatışmalara sürüklemeye ve ABD kontrolüne teslim etmeye hizmet eder. Bu çizgi, Türkiye'nin haracını yiyen büyük te-fecinin, hortumcunun, dolar ve borsa vurguncusunun tahakkümüne dokunmaz, dolayısıyla Cumhuriyet'i yıkımdan kurtaramaz; dolay-sıyla Turgut Özal-Tansu Çiller-Tayyip Erdoğan politikalarını yeni-den üretir. Millîci çizgi ise, Türkiye halkına güvenir, halkın bağımsız eyle-mini harekete geçirir, millet ile ordu arasındaki bağı güçlendirir. Tayyip Erdoğan yönetimine, millet-ordu birliğiyle son verir ve mil-lî hükümetin yolunu açar. Bu çizgi, bağımsızlığı kazanır, millî dev-leti millî ekonomi temelinde yeniden yapılandırır; Cumhuriyet'i ye-niden kurar; Kemalist Devrim'i tamamlar.

Irak direnişinin şahlandığı ve Türkiye'de işçi kitlelerinin, üni-versitelerin, gençliğin ayağa kalktığı bir ortamda, millî seçeneğin güç kazandığı açıktır. İşçi Partisi'nin kazandığı saygınlık ve güven de, bu seçeneğe kuvvet kazandırmaktadır.

150

SONUÇ: KUŞATMA NEREDEN VE NASIL YARILIR

I. Kuşatılmış Türkiye

Türkiye, bugün dış cepheden ve iç cepheden kuşatılmış durumdadır. Bu kuşatma, 1990 yılındaki Birinci Körfez Savaşı'ndan sonra ABD'nin Irak'ın kuzeyinde bir kukla devlet kurmasıyla başladı; 3 Kasım 2002 erken seçimlerinde, ABD'nin bir operasyonla AKP iktidarını Türkiye'nin tepesine oturtmasıyla tamamlandı. Seçim sürecinde ısrarla belirttiğimiz gibi, ABD, Türkiye'yi içerden vuracak bir hükümet planlamıştı ve bunu gerçekleştirdi. AKP iktidarı, yönetime geldiği günden beri hem Irak cephesinde, hem de Kıbrıs cephesinde ABD ile işbirliği halindedir ve Türkiye'yi içerden vurmaktadır.

Türkiye'yi dış cepheden kuşatan güçler şunlardır:

Kıbrıs cephesinde

- ABD-AB
- İngiltere
- Yunanistan
- Güney Kıbrıs Rum kesimi Irak cephesinde

-ABD

- İngiltere
- İsrail
- Kuzey Irak'ta Kukla Kürt Devleti

Türkiye'yi iç cepheden kuşatan güçler ise şöyle sıralanabilir:

- Tayyip Erdoğan iktidarı
- ABD güdümlü büyük tefeciler, hortumcular, dolar ve borsa vurguncuları
- Holding medyası

151

- ABD güdümlü irtica
- ABD güdümlü bölücülük

Ekonomik kuşatma, teslimiyetin zeminini oluşturmaktadır. Tür-kiye bugün toplam 300 milyar dolar iç ve dış borca batırılmış bu-lunmaktadır. Herkes bilmektedir ki, Türkiye'nin bugünkü mafya-ta-rikat rejimi içinde bu borcu ödeme olanağı yoktur. Buna rağmen dünya merkezleri borç vermeye devam ediyor. Çünkü amaçları Türkiye'ye haciz koymaktır. Türkiye'nin, bu borcu, toprağıyla ve Mehmetçiğin kanıyla ödemesi planlanmıştır.

II. İktidar Mevzilerinden Kuşatma

Bugün Türkiye'de mafya-tarikatçı-bölücü koalisyonu iktidarda-dır. Tayyip Erdoğan'ın kurmay kadrosu, CIA güdümlü mafya-tarikat kadrolarından ve yine CIA bağlantılı bölücülerden oluşmaktadır.

AB'ye Uyum Yasaları, İki İhanet Yasaları, Kamu Yönetimi Te-mel Kanunu ve Türk Ordusu'nun Kıbrıs'tan çıkartılması gibi, Türk devletini adım adım ortadan kaldıran girişimlerde, AKP yönetimi ve PKK hep aynı cephede ve işbirliği halindeler. ABD'nin planın-daki birinci aşama gereği, Türkiye'deki yerel yönetimler AKP ile PKK arasında parsellenecek ve Türkiye'nin bölünmesi süreci yerel zemine oturtulacaktır. Yerel yönetimler, çeşitli NGO'lar, bazı vakıf-lar, bazı tarikatlar vb. bu amaçla kullanılmaktadır.

Hep böyle olmuştur: Tarihimizin bütün devrimci atılımlarında Türk ve Kürt ortak vatanlarının bağımsızlığı için sınıksız birleşir-ken, emperyalizm onlara karşı irtica ve bölücülüğü Türkiye'yi içer-den vurmak için kullanmıştır.

Gelinen nokta çarpıcıdır. İki ay önce kimin aklına gelirdi, Tür-kiye'de Boşnakça, Lazca ve Zazaca televizyon olacak ve etnik par-çalama devlet eliyle yürütülecek.

Millî devlet, devlet iktidarını ele geçiren Haçlı İrtica ve bölücü-lük tarafından yıkılmakta ve millet dağıtılmaktadır. Millî devletin ve milletin temelini oluşturan Kemalist Devrim Türkiye'nin altın-dan çekildiği zaman, doğacak sonuç budur.

152

KUŞATILMIŞ TÜRKİYE

153

III. ABD'nin "İslam Cumhuriyeti" Yönetimi Gayrimeşrudur

ABD güdümlü Haçlı İrtica, Türkiye'mize son darbeleri indirme hazırlığı içindedir. Powell'in Türkiye'den "İslam Cumhuriyeti" diye söz etmesi, bu son darbe kapsamındadır.

Türkiye'nin direnci kırılmakta ve ABD'nin silahlı müdahalesi için uygun zemin döşenmektedir. Sıra şimdi Türk Ordusu'nun "İs-lam Cumhuriyeti" ile uyumlu hale getirilmesine gelmiştir.

ABD'nin "İslam Cumhuriyeti" diye adlandırdığı mafya- tarikat yönetimi gayrimeşrudur. Bu yönetimin Cumhuriyet'i ortadan kaldı-ran uygulamaları gayrimeşrudur.

Ya ABD güdümlü Haçlı irtica Cumhuriyet'i yıkacak, ya da Cumhuriyet onlardan kurtulacaktır. Böyle bir tarihî noktaya gelmiş bulunuyoruz.

IV. Zaman Dar

Ve en önemlisi zaman dardır.

Türkiye ve Türk Devrimi, dıştan ve içten kuşatılmış, iç hat du-rumuna düşmüştür. Burada kurbanlık koyun gibi beklenemez. İç hat durumundan çıkmak için acil bir yarma hareketi gerekir. Tayyip Erdoğan iktidarından bir an önce kurtulamazsak, Türkiye çok ağır faturalar ödeyecektir. Çünkü Türkiye'nin direnme imkânları bu ik-tidar tarafından hızla yıkıma uğratılmaktadır.

Ve en önemlisi, Tayyip Erdoğan yönetimi, devlet imkânlarını kullanarak mevzilerini pekiştirmekte, halkın bir kesimini tarikat ağında örgütlemekte ve Cumhuriyet'e son darbeyi indirmede dış düşmana hizmet edecek iç yıkıcılığı inşa etmektedir.

Kurtuluş Savaşı yıllarında İngiliz emperyalizmi ve padişah hü-kümetinin Anadolu'daki Mustafa Kemal hükümetini boğmak için

154

23 isyan örgütlediği unutulmamalıdır. Bu girişimler Cumhuriyet Devrimi yıllarında emperyalizm güdümlü bölücü isyanlar halinde devam etmiştir.

İrtica ve bölücülük, bugün de iç cephede kitlesel kalkışmalar tehdidini açıkça yöneltmekte ve bu kalkışmalarda savunma perdesi altında silah kullanacağını ilan etmektedir.

V. Kuşatma Nereden Yarılır

Kuşatmayı, ancak iç cepheden yarabiliriz. Türkiye'nin dış cep-hedeki tehdide karşı direnebilmesi için, öncelikle içerdeki işbirlik-çilerini iktidardan indirmemiz ve etkisiz hale getirmemiz gerekiyor. Türkiye'nin bütün imkân ve kabiliyetini dış tehdide karşı seferber edebilmesi için birinci görev budur.

Bu iktidar tepemizde olduğu sürece, Türkiye'nin kendisini savun-maya karar vermesi bile imkânsızdır. Bu kararın Türkiye'yi içerden kuşatma görevini üstlenmiş bir iktidarla alınması mümkün değildir. Türkiye'nin bütün imkân ve kuvvetlerini bu darboğazdan çıkmak için seferber edecek bir millî hükümetin kurulması, Türkiye için bir hayat memet sorunudur. Tayyip Erdoğan yönetimini yıkma mücade-lesi, ancak ABD güdümlü mafya-tarikat rejimini tasfiye, başka de-yişle devrim perspektifiyle yürütüldüğü zaman tutarlı olabilir.

Türkiye'deki mafya-tarikat rejiminin elbette Tayyip Erdoğan'lar dışında başka seçenekleri de bulunmakta ve hazırlanmaktadır. An-cak Tayyip Erdoğan iktidarını yıkmak, hortumcunun, irticanın ve bölücülüğün üzerine yürümenin ve bu güçleri etkisiz hale getirme-nin yakıcı ve önemli adımıdır.

Bazıları, bugünkü koşullarda bu iktidarın indirilmesinin müm-kün olmadığını düşünmektedir.

Unutulmamalıdır; 1919 yılı başında

155

156

KUŞATMA NEREDEN YARILIR?

İstanbul'daki padişah hükümetinin bertaraf edilmesi umudunu taşı-yan kimse de yoktu. Bir tek Mustafa Kemal Paşa, böyle bir plana sahipti ve bunu mümkün görüyordu. Millet'in kurtuluş ihtiyacı Ana-dolu'da bir millî hükümet kurulmasını zorunlu kılıyordu. Nitekim, Ekim 1919'da Damat Ferit Paşa hükümeti düşürülmüş ve arkasın-dan altı ay içinde 23 Nisan 1920'de Ankara'da millî meclis ve millî hükümet kurulmuştur.

Bugün de Türkiye'nin mevcut kuşatmayı yarma ihtiyacı, bir millî hükümeti zorunlu hale getirmektedir ve Türkiye'nin bu biriki-mi vardır.

Böyle durumlarda öncülerin tavrı belirleyicidir. Ergenekon'da o öncü, dağlardaki madenlerin eritilmesine önderlik eden, dağın içi-ne hapsolan topluma yol gösteren, demirci ustasıydı. Sakarya boy-larında ise, o öncü, milleti uyandırmak için, ölümüne direnen kah-ramanlardı. Türkiye, her zaman o birikime sahiptir. İşçi Partisi, o birikimin örgütlü müfrezesidir.

VI. Kuşatma Nasıl Yarılır

Tayyip Erdoğan hükümeti nasıl bertaraf edilebilir ve millî hükü-met nasıl kurulabilir?

Tayyip Erdoğan iktidarı, Millet-Ordu işbirliğiyle bertaraf edilebilir.

Millet-Ordu işbirliği, hiçbir zaman saray darbesi anlamını taşı-mamaktadır.

Millet-Ordu işbirliğinin unsurları Millî Kuvvetler olarak adlan-dırılacaktır.

Millî Kuvvetler şöyle sıralanabilir:

- Halk hareketi

- Millî Güçbirliği
- Meclisteki Millî Kuvvetler
- Ulusal medya (Ulusal Kanal vb.)
- Türk Ordusu

157

Millî Kuvvetlerin esas belirleyici unsuru, halk hareketidir. Bugün Halk hareketini oluşturan kuvvetler şunlardır:

- İşçi hareketi
- Kamu emekçileri hareketi
- Üniversite ve gençlik hareketi
- Köylü hareketi
- Millî sanayici ve tüccarların mücadelesi

Bütün bu kuvvetlerin mücadelesini bir yatakta toplamak ve hü-kümetten kurtulma hedefine yöneltmek günün görevidir. Bu görevi tanımlayan ve bu görev için mücadele eden tek bir parti vardır. O da İşçi Partisi'dir.

İşçi hareketinden yükselen "Şalter inecek, hükümet gidecek" sloganı, hükümeti indirmenin yollarından birini göstermektedir.

İşçi hareketi, Tekel'in, Petkim'in ve TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesi-ne izin vermedi; millî devleti eyaletlere bölme amacı taşıyan Kamu Reform Yasası tasarısının geri çekilmesinde etkili oldu; Cumhuriyet ekonomisinin mevzilerini savunmada belli başarılar kazandı.

2003 yılı Ocak ayında yapılan Kıbrıs ve Kuzey Irak mitingleri, 30 Ağustos'ta gerçekleşen "Mehmetçik Coniye kalkan olamaz" mi-tingi ve Eylül ayında Ankara, İstanbul ve İzmir'de toplanan Halkçı-lık Kurultayları'nın arkasından 25 Ekim'de Ankara'da ve 29 Ekim'de İstanbul'da üniversitelerin ve Atatürkçü Düşünce Derneği'nin geniş kitlelerin katılımıyla gerçekleştirdikleri yüz bin kişilik yürüyüşler, kitlesel eylemler bağımsızlığı ve Cumhuriyet'i savunan halk hareke-tinin adım adım ilerlediğini gösterdi. Arkasından 2004 yılı mücade-leleri geldi. İşçi hareketi yanında üniversitelerin YÖK yasa tasarısı-na karşı isyanı, İstanbul Üniversitesi'nde gerçekleştirilen NATO top-lantisına karşı Avrasya Toplantısı ve kitle hareketleri, halk hareketi-nin devam ettiğini gösterdi. Bu süreç içinde İstanbul Üniversitesi merkez olmak üzere Ulusal Birlik Konseyi kuruldu. AKP iktidarını yıkmak için, ABD güdümlü medyanın toplum içindeki etkisinin kırılması ve bu amaçla ulusal bir medyanın inşa-sı yolunda da belli başarılar kazanıldı. Ulusal Kanal, Anadolu ve

158

Trakya'nın birçok yerinde bir toplumsal hareket geliştirdi; yerel kuvvetlere ve emekçi örgütlenmelerine dayanarak direklerini dikti, vericilerini yerleştirdi; en uzak köşeye kadar ulaştı ve kablo hakkı-nın iadesi için büyük bir mücadele yürüttü. Ulusal Kanal'ın ve az sayıda millîci basın organının çabalarına rağmen, Türkiye'ye karşı yürütülen psikolojik harekât, Türkiye halkının bilincini karartmaya, özgüvenini sarsmaya devam etmekte ve yeni mevziler kazanmak-tadır. Bu durumda Ulusal Kanal başta olmak üzere Ulusal Medya araçlarının geliştirilmesi ve etkili kılınması ihtiyacı, düne göre da-ha yakıcıdır.

Çeşitli mecralarda yürütülen mücadelenin bir önderlik altında birleştirilmesi, bugünün merkezî görevidir. Bu mücadele içinde ik-tidarın nasıl indirileceği sorusuna cevap olarak çeşitli seçenekler ortaya çıkacaktır. Türkiye'nin artık ne yazık ki, korunacak bir bağımsızlık ve cum-huriyeti bulunmuyor. Tam bağımsızlığı yeniden kazanmak ve cum-huriyeti yeniden kurmak önümüzdeki görevlerdir. Bu nedenle millî devleti kurtarmak, bir devrim meselesi haline gelmiştir. Cumhuriyet, artık ancak bir devrimle kurtarılabilir ve yeniden yapılandırılabilir.

VII. Millî Hükümet

Millî Hükümetin Kurulması

Cumhuriyet'i yıkmak isteyenler kesinlikle yıkılacaktır.

Tayyip Erdoğan'ın attan düşüşü, bir ata binme macerasının so-nunu göstermişti. Herkes attan düşebilir. Ama bir başbakan, fiyaka için atın üzerine çıkarsa, ortada bir macera olayı vardır. Tayyip Er-doğan'ın şov yapacağım diye manejde ata binmesi ile iktidarda yap-tıkları arasında çarpıcı bir benzerlik bulunuyor. Tayyip Erdoğan, bilmediği ve yapamayacağı işlere kalkışmaktadır ve yeteneksizliği-ni de şovla örtmek peşindedir.

159

Küçük macera attan düşmekle sonuçlanmıştır. Büyük macera ise, iktidar koltuğundan düşmekle sonuçlanacaktır.

Tayyip Erdoğan iktidarının bertaraf edilmesi ile Millî Hüküme-tin kurulmasını, mutlaka tek bir eylem olarak düşünmemek gerekir. Sürecin çeşitli aşamalardan geçen bir seyir izlemesi daha büyük olasılıktır. Önce Tayyip Erdoğan iktidarı bertaraf edilecek, sonra bazı ara aşamalardan geçilecek, çeşitli hükümet çözümleri

denenecek ve zamanla Türkiye'nin ihtiyacı olan, Millî Hükümet çözümü–ne varılacaktır. Bugün mesele, Türkiye'yi Haçlı irticadan kurtara–cak ve millî hükümeti kuracak gücü adım adım inşa etmektir.

Millî Hükümetin Program ve Stratejisi

Millî Hükümetin programı, özet olarak millî devleti savunmak ve Kemalist Devrim'i tamamlamak; Cumhuriyet'in değerleri temelinde, bağımsız, halkçı, kamu sektörü ve özel sektörün toplumun ihtiyaçla–rını karşılamak için birbirini tamamladığı, laik bir Türkiye kurmaktır.

Bu programın alt başlıklarını sıralayacak olursak:

- İç tehdit unsurlarını bertaraf ederek milletin güçlerini birleştir–mek, caydırıcı, bir savunma kuvveti inşa etmek.
- Dış tehdide karşı Kıbrıs ve Kuzey Irak cephelerinde kararlı di–renme, Irak'taki ABD işgaline son verilmesi ve Irak'ın toprak büt–nülüğünün sağlanması, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni tanıma–ya yönelik Avrasya birikiminin harekete geçirilmesi.
- Millî Direnme Ekonomisini inşa etmek, iç borçları on yıl tak–side bağlamak, hortumcunun malına el koymak, ülke içindeki do–lar ve euroyu Türk lirasıyla değiştirmek, Avrupa Gümrük Birli–ğ'i'nden çıkmak, Türkiye'de üretilebilen malları dışardan almamak, bir üretim ekonomisi inşa etmek için tarımı ve millî sanayiye des–tekleme, özelleştirmeye son vermek, KİT'lere yatırım yaparak ve–rimli çalışmalarını sağlamak, ülkenin bütün işgücü birikimini de–ğerlendirecek bir emek seferberliği gerçekleştirmek, iç piyasada yabancı hipermarket ve süpermarketlerin hegemonyasına son vere–rek Türk esnaf ve tüccarının ticaret tekeli–ni sağlamak.

160

MİLLÎ HÜKÜMETİN PROGRAM VE STRATEJİSİ MİLLÎ HÜKÜMET

161

Türkiye'nin bölgedeki ve dünyadaki ittifak potansiyelini de–ğer–lendirmesi, öncelikle Türkiye'nin kendisini savunmaya karar ver–mesine bağlıdır. Kendisini savunmada kararlılık göstermeyen bir Türkiye, ne Kıbrıs cephesinde ne de Kuzey Irak cephesinde mütte–fik bulabilir.

Millî Hükümetin stratejisi, millî devleti yeniden kurarak, Kema–list Devrim'i tamamlamaktır.

- Bu amaçla, başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyaliz–me ve Ortaçağ ilişkilerine karşı, işçi sınıfı, köylülük, küçük esnaf ve zanaatkar, millî sanayici ve tüccar ile ordudan oluşan milletin bütün güçleri birleştirilecektir.
- Bugün belirleyici görev, ABD'den gelen esas tehdide karşı millî bağımsızlığın, millî egemenliğin, toprak büt–nülüğünün ve Cumhuriyet Devrimi de–ğerlerinin savunulmasıdır.
- ABD tehdidine karşı, başta Rusya–İran–Azerbaycan–Suriye ve di–ğer Arap ülkelerinin oluşturduğu bölge güçleri olmak üzere As–ya'dan Almanya–Fransa'ya kadar uzanan Avrasya ittifak potansiye–lini adım adım harekete geçirmek, uluslararası görevdir.

162

KİTABIN TEZLERİ

1. İki kamp: Bugün dünyanın açıklanmasında ve Türkiye'nin Kemalist Devrim'i tamamlama stratejisinin oluşturulmasında, dün–yanın Ezen ve Ezilenler diye iki kampa ayrıldığını saptamak, belir–leyici önemdedir.
2. Ezen–Ezilen kamplaşması keskinleşiyor: Küreselleşme de–nen süreç, emperyalizm ve devrimler çağının 1990 sonrasındaki dönemidir. Bu sürecin en önemli özelliği, dünya ölçeğinde ve tek tek ülkelerin içinde zengin ile yoksul arasındaki uçurumu derinleş–tirmesi, emperyalizm ile Mazlumlar Dünyası arasındaki gelişmeyi olağanüstü ölçülerde şiddetlendirmesidir. O kadar ki, emperyalist sistemin başını çeken ABD, bu süreçte Yeni Dünya Düzeni tasarı–mıyla millî devletleri ortadan kaldırmayı ve bu sayede bütün dün–ya ekonomisini kendi hegemonyası altında tek bir dünya piyasasın–da bütünleştirmeyi amaçlamıştır. Bu nedenlerle küreselleşme süre–cinde gittikçe daha derin gelişmelerle ve daha kalın duvarlarla bir–birinden ayrılan ve birbirine karşı mevzilenen emperyalizm ile Ezi–len Dünya arasında "ortak de–ğerler", "ortak yaklaşımlar" ve "ortak tavırlar" yoktur; "karşit de–ğerler", "karşit yaklaşımlar" ve "karşit ta–vırlar" vardır. Emperyalist sistemin "ortak de–ğerler" diye adlandı–dığı kavramlar, emperyalizmin çıkarlarını temsil etmektedir. Bu çı–karlar, Mazlumlar Dünyasına "zorla" dayatılmıştır. Ancak dünya hızla uyanmaktadır.
3. Emperyalistler arası gelişmeler keskinleşiyor: Kapitalizm, her zaman çok sayıda sermayenin birbiriyle rekabetidir. Kapita–

163

lizm, tekelleşmekle birlikte tek bir kapitaliste dönüşemez. O zaman kapitalizm kalmaz. Milletlerarası tekeller, tek bir dünya tekeli oluş-turmuş değillerdir ve oluşturamazlar. Aralarındaki kıyasıya çarpış-ma, emperyalist devletler arasındaki bloklaşma ve kışımlar ze-mininde cereyan etmektedir. O nedenle emperyalizm tek bir süper devlet veya ultra süper devlet çatısı içinde birleşmiş veya toplanmış değildir. Emperyalist devletler arasındaki rekabet ve çatışma, önü-müzdeki dönem daha derinleşecektir. ABD patronluğu altında tek kutuplu bir dünyanın kurulması mümkün değildir. Dünyanın gidişi çok kutuplu yöndedir. Bu durum, millî devletler için baştehdit olan ABD emperyalizmine karşı yeni ittifak ve dolaylı ittifak imkânları yaratmaktadır. ABD emperyalizmini tecrit eden dünya güvenlik stratejisi, Rusya, Avrupa Birliği ve Japonya gibi büyük kapitalist devletlerle ittifak ve dolaylı ittifak imkânlarını da içermektedir. Bunlardan Rusya, iki kez parçalanmış bir büyük devlet olarak, bir bakıma Mazlum Milletler konumuna itilmiştir ve savunmadadır ve daha çok uzun süre savunmada kalmak zorundadır. Bu açıdan Tür-kiye için güvenli bir cephe gerisini ve işbirliği olanağını temsil et-mektedir. AB ve Japonya ise, gelişmiş kapitalist ülkeler olmaktan gelen çıkarları gereği, ABD tehdidiyle göğüs göğüse gelmişlerdir.

4. Serbest piyasanın rolü: ABD emperyalizminin tek kutuplu dünya planının ekonomik aracı, sözde serbest piyasadır. Dünya öl-çeğindeki "serbest piyasa" denen mekanizma, aslında tekellerin diktatörlüğünü örten bir perdedir.

5. Şirket-devlet ilişkisi: Devlet, eskiden beri şirketlerin gücüdür ve şirketler de güçlerini devlet üzerinden büyütürler. Emperyalizm çağında devletin rolü ve müdahale alanı daha da artmış ve genişle-miştir.

6. Emperyalist devletin işlevi: Emperyalist sistem, büyük dev-letler arasında en sonunda silahların konuştuğu hegemonya müca-delesidir. Emperyalist devletin işlevi, bu üstünlük mücadelesini yü-rütmektir. Burada şirketin çıkarı değil, şirketlerin ağırlıklı kesimini

164

temsil eden tekelsel kapitalist devletin çıkarı belirleyici olur. Şirket kârının değil, kuvvetin azamîye çıkarılması da bu sayede gerçek-leştirilir.

7. Silahın rolü: Dünyanın yemden paylaşılması, 19. yüzyılın sonlarından beri ancak ve ancak silahlı güçle gerçekleştirilebiliyor. Ekonomik açıdan geriden gelen kapitalist devlet, ancak silah üstün-lüğü kurarak, dünyanın yeniden paylaşımını talep edebilir, ancak bu yoldan rakibini geçebilir ve ekonomik üstünlüğü sağlayabilir. Bu nedenle büyük kapitalist ülkeler, azamî silahlı güç inşasını, 20. yüzyılın eşiğinden başlayarak, temel politika olarak belirlemiş ve uygulamışlardır.

8. Dünya gericiliğinin merkezi: Demokrasiyi, rekabet çağında-ki kapitalizm getirmişti. Gençlik çağındaki kapitalizm, köylüyü fe-odal bağlardan kurtarmıştı ve feodal devletlerle birlikte Ortaçağ iliş-ki ve kurumlarını tasfiye etmişti. Ancak kapitalizm, emperyalizm çağında, Ezilen Dünya'daki her türlü gericilikle ittifak ederek, de-mokrasî karşıtlığına dönüşürken, kendi iç ilişkilerinde de, demokra-sinin kazanımlarını yok etti. Demokrasi ve insan hakları emperyalist kapitalist ülkelerin merkezlerinde, artık bütünüyle görüntüdür, sah-tedir ve eskiden kalan bir kabuktan başka bir şey değildir.

9. Dünyanın demokrasi dinamiği: Emperyalist merkezler, özellikle ABD, artık kendi içinde ve dışında her türden gericiliğin ve demokrasi karşıtlığının eksenine haline gelmiştir. Emperyalizme karşı millî devletlerini korumaya çalışan gelişmekte olan ülkeler ise, bugün dünyamızda demokrasi dinamiğinin görece var olabildi-ği alanlardır.

10. Demokrasi ve ulusallık: Faşizm, yalnız emperyalist ülkeler-de değil, Ezilen Dünya'da da emperyalizm eksenlidir. Ezilen Dün-ya ülkelerindeki hâkim güçler, dünya gericiliğinin merkezi olan emperyalizmin en şoven ve en zalim güçlerine daha sıkı bağlandık-ları oranda faşizme yöneliyorlar. Emperyalizme daha fazla bağımlılık, faşizm eğilimini güçlendirir. Daha fazla ulusallık ise, daha

165

fazla demokrasi getirir. Halkçı-devrimci demokrasi ve ulusallık, birbirlerini güçlendirirler.

11. Kuvvet dengelerinde değişme: Kapitalizm, toplumsal-eko-nomik kuruluşun niteliğinde değişiklik anlamında yeni bir aşama-ya girmiyor. Hâlâ Lenin'in teorisini yaptığı tekelsel kapitalizm ça-ğındayız, başka deyişle emperyalizm ve devrimler çağındayız. An-cak 1990 yılından beri emperyalist sistemin siyasal dengelerinde önemli değişiklikler yaşanıyor. ABD emperyalizmi, 1990 öncesin-de rakibi Sovyetler Birliği tarafından dengelendiği için, hem Avru-pa ve Japonya gibi büyük kapitalist devletler, hem de Ezilen Dün-ya devletleri, geniş bir manevra alanına sahiptiler. ABD emperya-lizmi, iki kutuplu dünya koşullarında, Ezilen Dünya devletlerini ve görece zayıf kapitalist devletleri parçalama, dağıtma ve mümkünse sömürgeleştirme fırsatını bulamıyordu. Ancak rakibi Sovyetler Bir-liği'ni dağıttıktan, iki kez böldükten ve savunmaya ittikten

sonra bu fırsatı yakaladığı hesabıyla atağa geçmiştir. Değişiklik, sistemin ni-teliğinden çok, siyasal dengelerdedir.

12. Yeni Dünya Düzeni: Kapitalizmin, 20. yüzyılda iç sömürü-yü azaltması, kendi tercihinin sonucu değil, fakat 19. ve 20. yüzyıl-da dalga dalga yükselen devrimlerin dayatmasıydı. Emperyalist devletler, Birinci Dünya Savaşı öncesinden beri kendi ülkelerinde-ki işçi hareketini yatıştırmak için, elde ettikleri dış sömüründen ken-di emekçi sınıflarına pay veriyorlardı. Dünya dengeleri ABD em-peryalizminin lehine değişince, bu politikalarından vazgeçilmiş ve Yeni Dünya Düzeni projesi gündeme getirilmiştir. Bugün Özetle emekçinin maliyetini ucuzlatan ve Ezilen Dünya üzerindeki sömü-rüyü ağırlaştırın program uygulanmaktadır. Paranın sınırsız dolaşı-mı, gümrüklerin kaldırılması, özelleştirme, devletin küçültülmesi, sosyal hakların kısıtlanması, işten çıkartma ve sendikasılaştırma, emperyalist saldırının altbaşlıklarıdır.

13. Millî devletin rolü: Emperyalizm, azamî sömürü eğilimidir. Ancak Ezilen Dünya devletleri ve emperyalist devletler arası çeliş-

166

meler, azamî sömürüyü sınırlar. Bu açıdan azamî sömürü eğilimi, başka ülkeleri devletsiz bırakma eğilimi diye de tanımlanabilir. Çünkü millî devlet, iç pazarıyla, gümrükleriyle, destek ve teşvik uygulamalarıyla kendi iç piyasasını korur ve dünya piyasasının ge-nişlemesi önünde set oluşturur.

14. Küreselleşmenin önündeki esas engel: ABD merkezli em-peryalist sistemin küreselleşme denen sömürgeleştirme saldırısının önündeki esas engel, millî devletlerdir. Mustafa Kemal tarafından sık sık belirtildiği ve Lenin'in önerisi üzerine 1920 Komünist En-ternasyonal Kongresi kararında da saptandığı üzere, emperyalizm çağının başçelişmesi olan ezen-ezilen milletler çelişmesi, günümüz durumunda ezenler ile millî devletler arasındaki çelişmedir. Ezilen milletler (Mazlumlar), arkada kalan 80 yıl içinde millî kurtuluş sa-vaşları yoluyla sömürge olmaktan kurtulmuş ve millî devletlerini kurmuşlardır. Ancak 1990'lardan beri küreselleşme saldırısıyla yüz yüze gelerek yeniden sömürgeleşme tehdidiyle karşı karşıya kal-mışlardır. O nedenle dünya ölçeğindeki mücadele, günümüzde ABD emperyalizminin başını çektiği kuvvetler ile yok olma tehdidi-di altındaki millî devletler arasındadır. Millî devletlerin savunulma-sı, dünya devriminin bugünkü esas savunma hattı olarak saptan-mazsa, emperyalizme karşı mücadele başarıyla sürdürülemez.

15. Ayrılma hakkının ilerici içeriği kalmadı: Sömürgelerin kur-tuluş döneminde esas olarak halkların ve milletlerin bağımsız dev-letler kurmalarına hizmet eden, milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkı, 1990'dan sonra ABD tarafından bağımsız devletlerin parça-lanması ve sömürgeleştirilmesi amacıyla kullanılmaktadır. Artık dünyada sömürge kalmamıştır, ancak sömürgeleşme tehdidi altında olan millî devletler vardır. O nedenle millî devletleri parçalama amacının hizmetinde olan milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkı-nın devrimci ve ilerici bir içeriği kalmamıştır. Bugün ilerici olan, devletlerin bağımsızlık, Afganistan ve Irak gibi ülkelerin işgalden kurtuluş ve halkların devrim mücadeleleridir. 1970'lerde ortaya atı-

167

lan "Devletler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim isti-yor" formülü, bu içerikle bugün de geçerlidir. Millî devletlerin ba-ğımsızlık mücadelesi, bu üç mücadele içinde birinci önemdedir ve bugün dünya tarihinin en büyük itici gücüdür.

16. Bugünkü süreç: Vahşi kapitalizm, kapitalizmin belli tarih-sel evresidir. Vahşi kapitalizmde, işgücünün maliyetini düşüren kı-yasıya rekabet geçerlidir. 20. yüzyıl eşliğinde ortaya çıkan tekelci kapitalizmin bugünkü gidişatı, kârın verimliliğe göre dağıldığı bir piyasa ve rekabet sistemi, yani vahşi kapitalizm yönünde değil, tam tersine tekelleşmeyi daha da yoğunlaştıran bir yöndedir. Vahşi ka-pitalizm, kapitalizmin yükseliş döneminin sistemidir. Emperyalizm ise, kapitalizmin çürüme ve çökme döneminin sistemidir.

17. Çürümede başdöndürücü hızlanma: Yeni Dünya Düze-ni'nin olguları, emperyalist sistemin toplumsal-ekonomik kurulu-şunda nitelik değişikliği anlamına gelmiyor. Tekelci sistemin ser-maye ihracına dayanan, "çürüyen ve geberen kapitalizm" diye ta-nımlanan esas niteliği devam ediyor. Ancak çürüme ve yıkımda başdöndürücü bir hızlanma ve yayılma görülüyor.

18. Suç ekonomisi: Sistem, mafyalaşmaktadır. Kapitalizm, ar-tık suç ekonomisine dönüşmüştür. Bütün dünyada sanayi ve ticaret sermayesi sistemin kenarlarına sürülmektedir. Merkezlere, mafya yerleşmektedir. Bu koşullarda "dünya ile bütünleşme" denen olay, dünya mafyasıyla bütünleşmedir. Yeraltı ekonomisi veya suç eko-nomisi, bütünleşmenin başını çekmektedir.

19. Mafyokrasi: Sistemin tepesine, ABD'nin savaş ve uyuşturu-cu kliğini temsil eden bir mafya, bir savaş çetesi oturmıştır. ABD mafyasının aldığı kararlar, ABD'nin devlet örgütü ve diğer gütmek mekanizmalarıyla uygulanmaktadır. Seçimler, özgürlükler, meclis-ler, sivil toplum kuruluşları vb.; ABD mafyasının kararlarını haya-ta geçiren mekanizmaların ve törenlerin toplamı haline gelmiştir. İnsanlık tarihinin gördüğü en dar çıkarları temsil eden, en terörcü, en yalancı, en düzenbaz, en insanlık düşmanı rejim kurulmuştur.

168

Bu gerçekler, sistemin kumandasındaki kitle iletişim mekanizması aracılığıyla perdelenmekte ve bütün insanlık bir budalalar toplumu-na dönüştürülmektedir. Bu rejim, artık demokrasi değil, mafyanın hâkimiyet sistemidir; başka deyişle mafyokrasidir.

20. "Bırakınız yapsınlar"ın bugünkü içeriği: Dünyadaki libe-ralleşme, para dolaşımının serbestleşmesi, sınırların kaldırılması, devletin küçültülmesi, etnik gruplara, tarikatlara ve cemaatlara öz-gürlük vb., bütün bunlar, dünya mafyasının talepleridir. Liberaliz-min ünlü, "Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" sloganı, bugün mafyanın sloganı olmuştur. "İnsan hakları" sopası, emperyalizm ta-rafından insanlığa karşı kullanılmaktadır. Her şey mafyanın dizgin-siz özgürlüğü içindir.

21. Mafya sisteminin ideolojik denetim araçları: Emperyaliz-min ideolojisi, Neoliberalizmdir. Sistemin geniş kitleler üzerindeki ideolojik hegemonya araçları, merkezlere yaklaştıkça Anarşizm ve vatansızlık; çevreye yaklaştıkça her türden Ortaçağ ideolojisidir; Türkiye özelinde Haçlı İrticadır. ABD emperyalizmi, bazı dağınık ve başıbozuk güçleri, özellikle kent gençliği içinde Anarşizmi ve vatansızlığı yayarak ve "küreselleşmeye karşı küresel direniş" gibi sloganlarla millî devletlere karşı kışkırtmakta ve piyon olarak kul-lanılmaktadır.

22. Kriz etkenleri: Özellikle son küreselleşme saldırısıyla talebi belirleyen, dolayısıyla tüketimi belirleyen bütün etkenler, daha da aşağı çekilmektedir. Kapitalizmin azamî kâr amacı nedeniyle geniş kitlelerin talebini (tüketimi) sınırlamak zorunda olması, kriz nede-nidir ve sistemin temellerini oyan bir işlev görmektedir. Ancak mafyalaşan sistemin artık üretimle, insan hayatıyla, doğayla karşı karşıya gelmesi, sistemi çökertecek büyük sarsıntıların zeminini oluşturmaktadır.

23. Kapitalizmin kaybolan sihiri: Kapitalizm, bütün sihir ve kerametini kaybetmektedir. Çünkü kaynaklar, sanayi ve ticaretteki verimliliğe göre değil, mafya vurgunlarına göre dağılmaktadır. Sis-
169

tem, insan hayatını sürdürmeye ve insan ihtiyaçlarını karşılamaya hizmet eden üretimden hızla kopmakta, tam tersine varlığını gittik-çe daha büyük oranda insan hayatına kasteden uyuşturucu ve silah imali ve ticaretine dayandırmaktadır. İnsan ihtiyaçlarını karşılayan malların üretimiyle ilgili faaliyetin hacmi daralırken, üretilenlerin mafyalaşmış bir zümre tarafından paylaşılmasına yönelik para ha-reketleri ve borsa gibi faaliyetlerin alanı genişlemektedir. Bugün kapitalizm ve küreselleşen piyasa, insan ihtiyaçlarını karşılamak bir yana, artık hayata karşıdır.

24. Sistemin vazgeçilmezleri: Sistem, uyuşturucu, beyaz kadın ve silah ticaretinden vazgeçemez; vazgeçecek olsa yıkılır. Çünkü sistem, uyuşturucu ve silah üretim ve ticareti üzerinde yükselmek-tedir.

25. Küresel tehdit: "Küreselleşme" dedikleri süreç daha sonuna varmadan, bütün insanlık, başını ABD mafyasının çektiği küresel bir tehditle karşı karşıya gelmiştir. Tarihte ilk kez bir sistem, doğa-yı ve insan hayatını yıkıma uğratacak boyutlarda bir tehdit oluşturma-kta-dır.

26. Ecel saati: Lenin'in "Çürüyen ve geberen kapitalizm" tahli-li, bugün 90 yıl öncesine göre, daha geçerlidir. Kapitalizm, artık ha-yatı değil, ölümü temsil etmektedir; zehirle ve silahla yaşamakta-dır. Kendisini sürdürmek için, milyarlarca insanı zehirlemek ve öl-dürmek, doğayı ve yaşamı yıkıma uğratmak durumunda olan bir sistemin ecel saati gelmiştir.

27. Kolektif projeler ve kamu mülkiyeti: İnsanlık, gözü dönmüş kâr ve bireysel çıkar sisteminden kaynaklanan bu tehdidi, ancak ve ancak toplum yararına öncelik vererek aşabilir. Bu aşamada çıkış yolu, devlet müdahalesi ile özel girişimciliği toplumun çıkarları için uyumlu hale getiren, ancak kamu mülkiyetine yönlendirici rol veren karma ekonomidedir. İnsanlık, karşılaştığı büyük sorunları, kaçınıl-maz olarak, büyük kolektif tasarımlarla ve gittikçe daha büyük ölçü-de kamu mülkiyetiyle çözme yönünde ilerlemek zorundadır.
170

28. Dünya ölçeğinde temel çelişme: Bugün dünya ölçeğinde baktığımız zaman, üretici güçlerin gelişmesine ayak bağı olan üre-tim ilişkileri, emperyalizm veya mafyalaşan kapitalizm diye tanım-lanabilir. Üretici güçler, ancak büyük kolektif tasarımlarla ve kamu mülkiyetiyle özgürleştirilebilir ve geliştirilebilir. Bu nedenle dünya ölçeğinde stratejik planda süreç, emperyalist sistemden sosyalizme geçiş sürecidir. Dünya ölçeğinde temel çelişme, mafyalaşan kapita-lizm ile sosyalizm arasındadır. Ancak sosyalizme geçiş, dünya öl-çeğinde anti-emperyalist ve anti-mafya devrimleri, bir anlamda ye-ni bir demokratik devrim dalgasını izleyecektir.

29. Dünya ölçeğinde başlıca gelişmeler: Başlıca gelişmeler bu-gün beş başlıkta toplanabilir. Bir: Emperyalizm ile Ezilen Milletler arasındaki çelişme. İki: Emperyalistler arasındaki çelişme. Üç: Mafyalaşan kapitalizm ile sanayi ve ticaret burjuvazileri de dahil olmak üzere bütün insanlık arasındaki çelişme. Dört: Emperyalist ülkeler ile sosyalist ülkeler arasındaki çelişme. Beş: Kapitalist ül-kelerin burjuvazileri ile işçi sınıfları arasındaki çelişme.

30. Dünya ölçeğinde başçelişme: Günümüz sürecinde diğer çe-lişmelerin çözümünü belirleyen başçelişme, Emperyalizm ile Ezi-len Milletler arasındaki çelişmedir. Bu çelişme şu aşamada özellik-le ABD emperyalizmi ile Millî Devletler arasındaki çelişmede ken-disini göstermektedir.

31. Savaş devrime yol açar: Ya devrimler savaşı önler, ya savaş devrimlere yol açar seçenekleri bugün de geçerlidir. ABD emperyalizmi, Afganistan ve Irak işgaliyle batağa saplanmıştır. Afgan ve Irak halkının bağımsızlık ve birlik savaşları büyük başarılar kazan-maktadır ve bölge devletlerinin direnişi gündemdedir. Savaşın ya-yılmasını önleme olasılığı pek gözükmüyor. Yaşanan savaşın dev-rimlere yol açması seçeneği, ağır basmaktadır.

32. Yeniden devrimler çağı: İnsanlığın önünde, anti-emperyalist ve anti-mafya karakterde millî demokratik devrimlerden sosya-lizme uzanan bir devrimler dönemi bulunmaktadır. 20. yüzyılın ba-171

şında girdiğimiz "Emperyalizm, Millî Kurtuluş Savaşları ve Emek-çi Devrimleri Çağı" devam etmektedir. Devrim dalgası, çeyrek yüzyıllık bir geri çekilişten sonra, mafyalaşan emperyalizm koşul-larında en büyük yükselişinin eşiğine gelmiştir.

33. Atlantik çağının sonu, Avrasya uygarlığının eşiği: Emperyalizmin çöküşü, aynı zamanda 500 yıllık Batı uygarlığının çökü-şüdür. Asya uygarlığı yükselmektedir. Bu yeni yükseliş, kapitaliz-min çevresinde kalmış halkların millî demokratik devrimlerini ta-mamlayarak sosyalist bir uygarlık kurmalarına doğrudur.

34. Tek kutuplu dünyanın imkânsızlığı: Bütün emperyalistlerin yekpare bir blok oluşturması olasılığı yoktur. Sistemin tek kutuplu hale gelmesine, sistemin kendisi izin vermiyor. Başlıca emperyalist devletler arasındaki çelişme, sistemin üzerine oturduğu zeminedir. Bu çelişme zaman zaman yumuşatılabilir, geçici uzlaşmalar müm-kündür; ancak her uzlaşma daha büyük çatışmaları getirir. Bu açıdan önümüzdeki süreç, İkinci Dünya Savaşı öncesinden çok farklı değil-dir. Bu kez Hitler'in çizmesini ABD'deki savaş çetesi giymiştir. Bugün ABD ile AB ve Japon emperyalistleri arasındaki ilişkiler, işbirliği yönünde değil, çatışma yönünde, gelişmektedir. ABD'nin tek kutuplu dünya projesi, yalnız gelişmekte olan ülkeler için değil, Almanya-Fransa merkezli Avrupa ve Japonya için de ağır bir tehdit oluşturuyor.

35. Sürdürülemez üstünlük: Bugün de dün olduğu gibi, ka-pitalist ülkelerin gelişmesi eşit değildir. O nedenle "Sürdürülebilir üstünlük kuramı"ndan değil, fakat Sürdürülemez Üstünlük Kura-mı'ndan söz etmek daha yerinde olur. ABD'nin tek kutuplu dünya iddiası ile ekonomik olanakları, askerî gücü ve jeopolitik konumu arasında derin bir çelişme vardır. ABD ekonomisi çöküş işaretleri vermektedir.

36. Avrasya seddi: ABD, dünya efendiliği iddiasıyla dünyanın neredeyse tamamını karşısına almıştır. Avrasya cephesinde, dünya-nın birinci ekonomisi olma yönünde hızla koşan Çin Halk Cumhu-172

riyeti, ABD'yi dizginleyecek nükleer güce sahip olan Rusya, dün-yanın ekonomik dengelerinde söz sahibi olan Almanya-Fransa, yi-ne Hindistan gibi büyük nüfusu ve ekonomisi dinamik gelişen ül-keler bulunuyor.

37. ABD'nin jeopolitiği: ABD, jeopolitik açıdan da iddialarını gerçekleştirme imkânından yoksundur. ABD, dünyanın her yerinde çok cephede savaşmak durumundadır ve Pentagon'dan yönetilen savaş aygıtı, toparlanamayacak kadar yayılmıştır. ABD'nin Afga-nistan ve Irak gibi küçük ülkelere bile hâkim olamayışı, dünyaya hâkim olma imkânından bütünüyle yoksun olduğunu kanıtlamıştır.

38. Almanya-Fransa eksenli: Almanya ve Fransa, gevşek bir Avrupa topluluğu değil, fakat güçlerini azamîye çıkarma potansiye-li taşıyan birleşik ve merkezîyetçi bir Avrupa devleti kurmak peşin-dedir. Avrupa'nın ABD ile rekabet edebilmesinin, daha doğru bir deyişle hegemonya yarışı içine girebilmesinin önkoşulu budur. O nedenle Almanya-Fransa eksenli daha tutarlı bir Avrupa devletinin oluşması beklenen gelişmedir.

39. Avrupa kapısındaki Türkiye: Türkiye'yi Avrupa kapısına Washington yönetimi bağladı. ABD, bu sayede, birincisi, Türki-ye'nin kendi denetiminden kurtularak Avrasya'ya kaymasını önlü-yor. İkincisi, Türkiye'ye AB kapısında kendi planlarının gerektirdi-ği her şeyi dayatabiliyor; Türkiye'yi bir parçalama işleminden geçi-rerek, kriz bölgelerine müdahale misyonunu üstlenmeye mecbur kalacak bir hale getirmeyi hedefliyor. Üçüncüsü, Türkiye aynı za-manda ABD'nin "gevşek Avrupa" tasarımıyla rol alacak bir ülke olarak kullanılıyor. Bu nedenle ABD, Türkiye'yi AB kapısına bağla-yarak, hem Türkiye'yi hem de Avrupa'yı hedef almıştır.

40. Türkiye'deki Amerikancıların Avrupacılığı: AB taraftarlı-ğı, Türkiye'de öncelikle Amerikancı güçlerin politikasıdır, onların işbirlikçi çıkarlarının gereğidir. Türkiye'deki aşırı AB yanlısı gözü-kenler, Avrupacı değil, Amerikancıdır; ABD ile AB politikaları çe-liştiği zaman, Washington yanlısıdır.

41. Türkiye'nin toplumsal-ekonomik konumu: Türkiye, zen-ğın kapitalist ülkeler dünyasının değil, Ezilen Dünya'nın bir parça-sıdır. Avrupa Birliği ise, yeni bir büyük emperyalist devlet tasarımı-ıdır. Türkiye, toplumsal-ekonomik karakteri nedeniyle AB'ye alın-mayacaktır. Birleşik Avrupa tasarımı, Türkiye'nin yeri, AB'nin dışında, fakat denetlediği kenar bölgenin içindedir.

42. Türkiye'nin AB üyeliğinin imkânsızlığı: AB üyeliği, Türki-ye'nin millî devletinden vazgeçmesi anlamını taşır. Çağımızda ge-rek ekonomik gelişmenin ve gerekse demokrasinin biricik çerçeve-si, millî devlettir. O nedenle AB üyeliği, Türkiye'ye refah da getir-me, özgürlük de. Türk devleti ortadan kaldırılamaz. Bu nedenle Türkiye'nin AB'ye girmesi, Türkiye cephesinden bakıldığı zaman da mümkün gözüküyor.

43. Atlantik'te Türkiye'ye ölüm: Nereden bakılırsa bakılsın, Avrupa'nın Türkiye'yi tam denetim altına alma olanağı yoktur. Tür-kiye Batı emperyalizmi sistemi içinde ABD'nin denetimi altında olacak ve kimi zaman ABD'nin AB'ye karşı kullandığı bir Truva atı, kimi zaman da Avrasya kapılarına çarpılan bir koçbaşı görevi yap-a-caktır. Bu seçenek de, Türk devletinin ortadan kalkmasıyla nokta-lanır, o nedenle yürümez. Atlantik'te bağımsız bir Türkiye'ye yer yoktur. Türkiye, Atlantik içinde ancak parçalanarak, küçülerek ve kul statüsünde kalabilir. Türkiye, Atlantik'te boğulmaktadır.

44. Avrupa masalının sonu: Türkiye'nin AB masalının bitmesi, aslında Avrupa devleti için de iyidir; Türkiye için de. Böylece Al-manya-Fransa eksen, ABD'nin Avrupa'yı gevşetme girişimlerinden en önemlisini bertaraf edecektir; Türkiye ise, AB kapısındaki bağ-larından kurtularak bağımsızlaşacak ve Avrasya'daki öncü konu-munu alacaktır.

45. Avrasya'daki Türkiye: Avrasya, efendi-kul ilişkileri üzerin-de değil, millî devletleri koruma ve görelî eşitlik ilişkileri temeli üzerinde kurulmaktadır; böyle kurulması zorunludur. Bağımsız Türkiye'ye ancak Avrasya'da yer vardır. Türkiye, Avrasya'nın olu-şumundaki kilit rolü nedeniyle öncüler arasında yer alacaktır.

174

46. Bölgesel işbirliği: Türkiye, Avrasya'nın tek kutuplu dünya-ya izin vermeyecek büyük mücadelesinde, şimdiden belli roller oy-namaya yönelmiştir. Ülkemizin Rusya, İran, Irak ve Suriye ile böl-gesel işbirliği çabaları meyvelerini vermeye başlamıştır. Bölgesel işbirliği ve Türk cumhuriyetleriyle ilişkiler, Türkiye ile Avrasya arasında köprü oluşturmaktadır.

47. Avrasya 'da Türkiye-Avrupa ilişkileri: Türkiye, Avrasya'da, AB ile baş başa bir ilişki içinde olmayacaktır. Türkiye-Avrupa iliş-kileri, genel Avrasya bloku içindeki ilişkiler ağı içinde şekillene-cek. Avrasya, ağırlıklı olarak dünyanın ilerlemeden yana ve ara-larında görelî eşit ilişkiler bulunan ülkelerin coğrafyasıdır. Avrupa, ne kadar emperyalist olursa olsun, bu sistemin kurallarına az çok uymak durumundadır. Uymadığı zamanlarda ise, onu bu kurallara zorlamak, Türkiye'nin ve diğer Avrasya devletlerinin meselesidir. O durumda Avrupa ile Türkiye arasındaki ilişkiler, iki bağımsız dev-letin, egemenliğe ve toprak bütünlüğüne karşılıklı saygı ve karşılık-lı ekonomik çıkar temeline oturtulabilecektir.

48. Türkiye-Avrupa-ABD üçgeni: Türkiye kendini savunma iradesi gösterip, Kıbrıs ve Kuzey Irak cephelerinde ABD'ye diren-me çizgisine girince, Almanya-Fransa birliğinin Türkiye politikası da kaçınılmaz olarak değişecektir. Çünkü ABD'nin parçalayarak kuklalaştırdığı bir Türkiye yerine, ABD'ye teslim olmayan bir Tür-kiye'nin belirmesi, Avrupa'nın çıkarınadır. Bu nedenle Avrupa, ra-kibi ABD'ye direnen Türkiye'yi destekleyen konumlara geçecektir.

49. Millî devlet ve millî ordunun direnci: Millî devletler silahla kurulmuşlardır ve ancak silahla tasfiye edilebilirler. Bütün "Sivil darbeler", ülkenin direnme olanaklarını çökmek amacıyla yürütü-lür ve son kertede silahlı darbelerin en az kayıpla başarılması için-dir. Ancak burada ABD emperyalizmi adına parlak bir bilanço gö-züküyor. ABD, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra gerçekleştirdiği silahlı müdahalelerin hepsinde yenilgiye uğramıştır. Irak'taki ve Af-ğanistan'daki gelişmeler de bu yöndedir. "Millî devlet direnir, millî ordu direnir" kanunu, emperyalizm çağının tunç yasalarındandır.

175

50. Türkiye'de millî devletin barışçı yoldan ortadan kaldırıl-masının geçersizliği: Hele Türkiye gibi silahla kurulmuş bir millî devlet, yalnızca barışçı yöntemlerle teslim alınamaz. Türkiye'nin ve Türk milletinin çözülme süreci, böyle devam edemez, etmeyecek-tir. Kıbrıs ve Kuzey Irak'tan Türkiye'ye yöneltilen tehdit ve iç yıkı-cılık, artık millî cevabı zorlayan boyutlara varmıştır. İpin kopacağı noktaya gelinmektedir.

51. Türkiye'nin kilit rolü: Türkiye'miz, 21. yüzyıl devrimleri-nin yükselişinde, kilit rol oynayacak konumdadır ve bu işlevini ye-rine getirmeye başlamıştır bile. Türkiye, ABD emperyalizmine As-ya kapısını

açmayacak, tam tersine Asya kapısını kilitleyerek hem insanlığın kurtuluşuna büyük katkılarda bulunacak hem de kendi kurtuluşunu gerçekleştirecektir.

52. Türkiye'nin millî stratejisi, Kemalist Devrim'i tamamlama-mak: Arkada kalan dönemde, Türkiye'de Kemalist Devrim büyük ölçüde tasfiye edilmiş ve bir mafya-tarikat rejimi kurulmuştur. Bu nedenle korunacak değil, kazanılacak bir Cumhuriyetimiz var. Tür-kiye, karşılaştığı tehditleri, statükoyu koruyarak değil, kendini yenileyerek, yarım kalan ve kaybettiği Kemalist Devrim'i tamamlama-rak göğüsleyebilir. Millî devleti ve Cumhuriyet'i savunmak, bu açı-dan bir devrim meselesi haline gelmiştir.

53. Milletin gücünü ve iradesini ortaya çıkarmak: ABD gü-dümlü mafya-tarikat rejiminde, bilinçsiz kalabalıklar, aynı ABD'de olduğu gibi, naylonlaştırılmış sahte demokrasinin oyuncularını hali-ne getirilmiştir. "Millî irade" denen halk ve seçmen iradesi, emper-yalist merkezlerin iradesi tarafından bastırılmış ve ezilmiştir. Tür-kiye'nin geleceğini belirleyecek hükümet ve parlamento kararları-nı, çoğu zaman ABD Büyükelçisi birkaç işbirlikçiye danışarak yön-lendirmektedir. Bu koşullarda Türkiye, çıkış yolunu, Atatürk'ün ön-derliğindeki 1920 Devrimi'nde olduğu gibi, yine devrimle açacak-tır. Milletin gerçek gücünü harekete geçirmek, milletin gerçek ira-desini hâkim kılmak için, o gücü bastıran ve o iradeyi ezen bugün-kü mafya-tarikat sisteminin bertaraf edilmesi şarttır.

176

54. Millî Cephe: Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelerde bağımlı-sızlık ve demokrasi stratejisinin temel gücü, işçi, çiftçi, küçük es-naf ve millî sermayedir.

55. Millet-Ordu birliği: Millet ile ordu arasındaki bağların kuvvetlendirilmesi, Millî Cephenin temel görevlerindendir. Tür-kiye, 150 yıllık millî demokratik devrim tarihinde olduğu gibi, önümüzdeki devrimci atılımını da millet-ordu birliğiyle gerçek-leştirecektir.

56. Millî sermaye ve işçi sınıfı: Türkiye'nin sermaye sınıfları, diğer Ezilen Dünya ülkelerinde olduğu gibi millî ve gayrimillî ol-mak üzere iki kesime bölünmüştür. Millî sermaye, Cumhuriyet Devriminin bağımsızlıkçı uygulamaları ve geniş bir iç pazar yarat-ması nedeniyle Türkiye'de, diğer gelişmekte olan ülkelere göre, da-ha köklü ve yaygın bir temele sahiptir. Bununla birlikte Kemalist Devrim'in tamamlanmasına, toplumumuzun en ileri, en dinamik ve en tutarlı sınıfı olan işçi sınıfı önderlik edecektir.

57. Millî güvenlik, millî stratejinin güvenliğidir: Askerlik, ira-denin silahla dayatılması sanattır. Ordular, devletlerin iradelerini, siyasal, ekonomik ve toplumsal araçların yetersiz kaldığı durumlar-da, hasım güçlere silahla kabul ettirmek için örgütlenmişlerdir. Mil-letler, başlarındaki sınıflara göre stratejik programlar yapar, strate-jik hedefler belirlerler. Millî güvenlik, bu hedeflere ilerlemenin, ya-nı millî stratejinin güvenliğidir. Türkiye, Atatürk önderliğinde ba-şardığı Kemalist Devrim'le millî devletini kurmuş; Cumhuriyetçi-lik, Milliyetçilik, Halkçılık, Devletçilik, Laiklik ve Devrimcilik di-ye özetlediği Altı Ok Projesiyle çağdaş bir toplum kurma stratejisi-ni uygulamaya yönelmiştir. Millî devlet, bu stratejiyi hayata geçir-menin, yani çağdaşlaşmanın biricik çerçevesi ve aracıdır. Bu stra-tejiden 1940'lardan itibaren adım adım vazgeçildiği içindir ki, ülke-miz ABD güdümlü bir mafya-tarikat rejiminin pençesi altına düş-müş ve bugünkü çamura saplanmıştır.

177

58. Atatürk'ün millî devrimci stratejisi, millî güvenlik politika-larının temelidir: Türkiye'nin millî güvenlik politikaları, ancak Ke-malist Devrim'in çağdaş millî devlet programı/stratejisi temelinde oluşturulabilir.

59. Tehdidin merkezindeki güç: ABD, Kemalist Devrim'i tasfi-ye ve Türkiye'yi kriz bölgelerine müdahale gücü olarak sürme po-litikası izliyor. Bu nedenle tehdidin merkezinde ABD bulunmakta-dır. ABD politikası, siyasal, ekonomik ve toplumsal çökertme ope-rasyonlarından sonra silahlı tehdit boyutlarına sığrama eğilimi gös-termektedir. Bu nedenle millî devleti savunmak için caydırıcı bir güç oluşturmak, bugün belirleyicidir. Buna bağlı olarak, milletimi-zin yeniden millî, halkçı ve devrimci kültürle donatılması ve sefer-ber edilmesi, caydırıcı bir askerî gücün oluşturulması, millî diren-me ekonomisinin inşası, Türk-Kürt kardeşliği ve birliğinin pekişti-rilmesi, bölge merkezli ve Avrasya çapında ittifakın sağlanması, günümüzün temel güvenlik politikalarıdır.

60. ABD ile "stratejik ortaklık", ABD iradesine bağlanmak ve ABD'nin bozgununu paylaşmaktır: Geline-n noktada Türkiye, mil-lî devletini bütünüyle kaybetme, etnik gruplara, tarikatlara, cemaat-lere bölünme tehdidiyle karşı karşıya kalmıştır. Bu koşullarda, ABD ile "stratejik ortaklık" denen politikalar demetinin kabul edilmesi, ABD iradesinin Türkiye'ye kabul ettirilmesinden başka bir şey de-ğildir. O zaman Türkiye, "stratejik ortaklık" adı altında ABD'nin dünya hâkimiyeti stratejisinin bir piyonu haline getirilir, kendi millî devletinden ve hedeflerinden vazgeçirilir, Avrasya kapılarına çarpı-la çarpıla dağıtılır ve ABD'nin bozgununu paylaşarak yok olur. Bu felaket, Türkiye'ye, çünkü Abdullah Gül ve bugünkü Tayyip Erdo-ğan hükümetlerinin

programlarında da yer aldığı gibi, "Kriz bölge–lerine müdahale misyonu" adı altında dayatılmaktadır. ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi"nin Türkiye açısından anlamı budur.

61. ABD'ye direnmek, ABD'ye teslim olmaktan kolaydır:

ABD'nin stratejik hedefine Türkiye'nin katkısı olmadan ulaşamaya–
çağı, bizzat ABD yöneticileri ve stratejileri tarafından ifade edil–

178

mektedir. O zaman Türkiye, ABD'ye mecbur değildir. Ve Türki–ye'nin Asya kapısını kilitleyerek ABD'ye direnmesi ve başarı ka–zanması mümkündür. Daha önemlisi Türkiye, ancak ABD'ye dire–nerek, Kemalist Devrim rotasına girebilir. ABD'ye direnmek, ABD'ye teslim olmaktan kolaydır.

62. Türkiye'yi iç hatlardan kuşatan Tayyip Erdoğan iktidarı devrilmesi, günün yakıcı güvenlik görevidir: Millî güvenlik stra–tejisini hayata geçirmek için, Türkiye'yi iç hatlardan kuşatan, üste–lik hükümet mevzilerinden vuran Tayyip Erdoğan-Abdullah Gül iktidarının derhal devrilmesi ve millî hükümetin kurulması, bugü–nün vazgeçilmez ve yakıcı millî görevidir.

63. Ya istiklâl ya ölüm kararı, bağımsız yaşamının ilk şartıdır: Türkiye'nin güvenlik politikasının temelini oluşturan ilke, "Ya istiklâl ya ölüm" diye özetlenmiştir ve bugün de öyledir. İstiklâli korumak için, ölmeyi göze almak gerekir. Ve ölümü göze alma ka–rarı, bütün istiklâllerin en temel kaynağıdır. Ölmemenin, hayatta kalmanın yolu da budur. Bugün Türkiye'nin en büyük ihtiyacı, işte bu kararlılıktır. Türkiye, parası yoksa parayı bulur, silahı azsa silah da bulur. Ama insanının vatan sevgisi ve bağımsızlık aşkı yıkılırsa, hiçbir şey bulamaz. O nedenle Türkiye'nin başını dik tutması, başı–na geçirilen çuvalı her şeyi göze alarak çıkarması, insan kaynakla–rını ayağa kaldırması açısından, bütün kurtuluşların başlangıcıdır.

Atatürk'ün de gördüğü gibi, insanlık Asya çağına girmektedir. Türkiye, bu büyük gelecekte çok parlak bir yere sahiptir. Hiç kuş–ku yok, "Emperyalizm mahv ve nabut olacaktır".

179

{ kutupyıldızı kitaplığı }

144